

Nhược Thụ

Contents

Nhược Thụ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	66
19. Chương 19	71
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	83
23. Chương 23	85
24. Chương 24	90
25. Chương 25	92
26. Chương 26	97
27. Chương 27	102
28. Chương 28	108
29. Chương 29	116

Nhược Thụ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang giang hồ. Warning: thể loại nam x nam, bạn đã được cảnh báo! Tình trạng bản gốc: 29 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-thu>

1. Chương 1

Tuyết rơi lác rác, chưa tới nửa canh giờ đã cao quá nửa người. Nam nhân rớt cuộc đã tỉnh lại, gắng gượng cử động thân thể. Nội lực tạm thời chưa quay về, hắc lão đảo thân người đứng lên, vất vả tới bên một gốc đại thụ gần nhất.

Có chỗ dựa lưng liền chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Dễ dàng nhận thấy vết thương nặng hơn hắc tử. Tuy rằng còn xa mới đạt tới thương tổn chí mạng, thể nhưng cũng thật lâu rồi hắc tử không có cảm giác đau đớn như vậy, đau đớn, nhức buốt chầm chậm thấm vào cơ thể từng chút một.

Hắc tử biết từng giọt, từng giọt máu đang rời bỏ cơ thể mình nhưng cũng chẳng thể đưa tay ấn chặt cầm máu, bị trúng độc khiến toàn thân hắc tử bắt đầu cứng ngắc.

Không rõ đã trải qua bao nhiêu lâu, ngay lúc hắc tử sắp mất đi tri giác thì nhờ sự cảnh giác qua nhiều năm rèn luyện, hắc tử nghe thấy tiếng chân người bước trong tuyết. Miễn cưỡng giữ cho thần trí tỉnh táo, trong ánh mắt mờ mịt, hắc tử thấy một thiếu niên ngồi xổm xuống, lo lắng nhìn mình. Lúc đó hắc tử yên tâm hơn một chút.

Lần thứ hai tỉnh lại, trên người đắp một tấm thảm lông cừu, vết thương cũng được xử lý qua một cách cẩn thận, không còn chảy máu. Độc chỉ còn phân nửa, nội lực cũng trở về trong thân thể. Hắc tử cử động toàn thân, phát sinh âm thanh kinh động đến người ở bên ngoài. Thiếu niên vén màn chui vào, thấy hắc tử đã tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, lộ ra vẻ tươi cười trong sáng, ôn nhu, nói với hắc tử: "Cảm giác thế nào?"

Thiếu niên trông gầy gò khi bị bó lại trong bộ đại y làm bằng da cáo thô, mặt mày thanh tú, có điều sắc mặt hơi tái, trời lạnh như thế cũng không thấy thở ra khói màu trắng, có thể hiểu được là hô hấp rất yếu. Bàn tay nắm mảnh thon dài tinh tế, gầy khẳng khiu. Quả đúng là một người bệnh nhược.

Bất giác ánh mắt hắc tử đang quan sát mình, thiếu niên cũng không giận, khẽ cười một cái, liền đi vào trong phòng. Cậu đi tới chỗ chận than vừa chuẩn bị, khơi cho lửa cháy rực lên, sau đó mới đến bên cạnh giường, thanh âm vẫn ôn nhu như trước: "Ta có thể xem vết thương của ngươi chăng?"

Nam nhân buông lỏng đề phòng, ngầm đồng ý cho phép thiếu niên. Cậu ta xốc thảm lên, đưa tay hướng về phía lớp băng vải bên hông hắc tử.

Vải trắng tháo ra, thiếu niên tựa hồ sợ hắc tử đau, động tác rất chậm nhẹ. Sau khi băng vải được cởi bỏ, nam nhân cúi đầu, thấy trên vết thương đã được đắp được. Đầu ngón tay lạnh lẽo của thiếu niên đặt vào vết thương hắc tử tỉ mỉ kiểm tra.

Một lát sau, thiếu niên mới hài lòng ngẩng đầu, khoe miệng mỉm cười dẫn theo chút vui vẻ, nói với hắc tử: "Máu đã ngừng chảy rồi."

“Đa tạ người.” Nam nhân lần đầu tiên mở miệng nói với cậu, thanh âm khàn khàn, lúc này mới phát hiện ra cổ họng khô khốc.

“Không cần khách khí.” Thiếu niên rót một chén nước, đưa cho hắn, “Ta chỉ tình cờ đi ngang qua. Có điều ngoài ta ra trong rừng không còn ai ở, mà ta cũng không thể ra ngoài trong thời tiết này...”

Thấy thiếu niên áy náy, nam nhân mở miệng nói: “Không sao, được của người rất công hiệu.”

Tuy là thảo dược thô chế nhưng phối dược không sai, chắc chắn là có hiệu quả trị liệu.

Nghe vậy, thiếu niên cười cười: “Vậy nếu như người cảm thấy đã lấy lại được thể lực nhất định, cũng đủ khí lực đi ra khỏi rừng, thỉnh nói cho ta biết, ta sẽ chỉ cho người biết đường ra. Sau khi ra ngoài, người cũng nên cẩn thận đi chẩn bệnh lại cho hảo.”

“Người tên gì?” Nam nhân hỏi.

Thiếu niên hơi nghiêng đầu, tựa hồ có chút kinh ngạc khi hắn hỏi, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Ta là Tô Tư Ninh”

“Thân thể người gầy yếu là do bẩm sinh?” Nam nhân mở miệng hỏi một vấn đề khác không liên quan.

“Đúng vậy.” Thiếu niên khẽ gật.

Tất cả động tác của cậu ta đều phẳng phất sự khinh nhu, từ tốn, như là sẽ không chịu nổi một cái hắt hơi.

“Người không hỏi ta là ai sao?” Ánh mắt nam nhân nhìn chằm chằm thiếu niên, lại hỏi.

“Người là ai?” Vì vậy thiếu niên mang theo chút ngại ngùng hỏi thăm.

“Ta là Thương Mặc.” Nam nhân trả lời.

Đại tuyết phủ núi rừng, thỉnh thoảng có gió bão, ngoài cửa một mảnh trắng xóa khó nhìn ra cảnh vật. Tuy rằng khí trời xấu ngăn trở người của hắn đến tìm nhưng nó cũng cản trở kẻ khác đến xem hắn đã chết chưa, nếu chưa chết sẽ bồi thêm một đao.

Thiếu niên tên Tô Tư Ninh điềm đạm, cẩn trọng, thỉnh thoảng ho nhẹ cũng sợ làm phiền đến hắn. Hai người không nói chuyện với nhau nhiều, thậm chí cũng ít tiếp xúc, cự ly gần nhất chính là lúc ngủ buổi tối, cùng ngủ trên một giường. Bởi vì thiếu niên sống có một mình, tuy rằng phòng ở có ba gian nhưng chỉ có một gian bên trong chứa dụng cụ sinh hoạt và chăn đệm.

Đồ ăn mấy ngày nay đều là rau dại và thịt muối tích trữ từ trước đó, do Tô Tư Ninh dùng nhiều dược liệu và các vị thuốc đem đến thôn xóm lân cận đổi lấy. Nói là lân cận, nhưng cũng phải đi bộ ước chừng một canh giờ, nếu là thiếu niên ốm yếu kia thì mất nhiều thời gian đi lại hơn. Tô Tư Ninh cũng muốn để Thương Mặc xuống làng, một là ở đây cách trấn không xa, hai là Thương Mặc dưỡng thương ở đây có chút bất tiện, vô luận là đồ ăn hay chỗ nghỉ. Nhưng lúc hỏi ý Thương Mặc, hắn lại nói muốn ở đây, cậu biết y thuật, lúc cần có thể chữa thương cho hắn nhanh nhất. Cậu ngẫm lại cũng đúng, vì vậy không nói thêm gì. Thương Mặc còn nói, hắn chắc chắn sẽ đáp tạ ân cứu mạng. Tô Tư Ninh cười cười, không ừ hử gì hết.

Hai ngày tiếp theo, bão tuyết giảm. Tô Tư Ninh đang ở trong sân sắc thuốc cho Thương Mặc, đột nhiên có mấy người nam nhân cao lớn, vận y phục màu tối đi vào. Tô Tư Ninh giật mình, đứng dậy lo lắng nhìn bọn họ. Người dẫn đầu ôm quyền hỏi cậu:” Công tử có thấy một nam tử bị thương vận y phục màu đen?”

Tô Tư Ninh còn chưa kịp trả lời, rèm màn trong phòng bị giật lên, nam nhân mặc y phục hắc sắc bước ra. Những người đó nhận ra hắn, lập tức ôm quyền, cúi đầu, nhất tề hô:” Bảo chủ!”

Tô Tư Ninh lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu với bọn họ rồi ngồi xuống tiếp tục sắc thuốc.

Những người đó thấy Thương Mặc không có gì đáng ngại, cũng thở hắt ra nhẹ nhõm, người dẫn đầu nhóm ngẩng đầu nói:”Bảo chủ, những kẻ phiền phức đã được các huynh đệ giải quyết.”

“Hảo.” Thương Mặc đáp.

“Bảo chủ, ngài xem nên lúc nào rời đi?” Người nọ lại hỏi.

Thương Mặc nhìn thân ảnh đang ngồi xổm trên mặt đất kia, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, sau đó đi tới kéo y đến bên cạnh.

Tô Tư Ninh nghe họ đối thoại, biết hắn muốn cáo biệt mình. Vì vậy cậu cười nhẹ:”Dược sắc nhanh sắp được rồi, ngươi nên uống một bát rồi hẵng đi.”

“Ngươi theo ta a?” Thương Mặc hỏi.

Tô Tư Ninh kinh ngạc, ngây ngốc một chút rồi lập tức cười nói:”Đa tạ lời mời của ngươi, có điều...”

“Thân thể ngươi gầy yếu, cần hảo hảo chăm sóc. Ở đây vật ít người thừa, không phải nơi sinh dưỡng.” Thương Mặc tiếp lời.

Tô Tư Ninh khẽ nhún mày, tỉ mỉ nghiền ngẫm. Thương Mặc không hỏi thúc cậu, những người kia cũng không giục Thương Mặc. Một lúc lâu sau, Tô Tư Ninh ngồi xuống, rót dược đã sắc hảo vào bát, đứng dậy bưng đến cho Thương Mặc.

Nhiệt độ rất thấp, thuốc cũng nguội đi ít nhiều, Thương Mặc tiếp nhận uống một ngụm, lau khô miệng, đặt bát xuống một bên, lại hỏi: "Nghĩ xong rồi?"

Tô Tư Ninh nhìn hắn, rồi nhìn những người ở phía sau hắn, sau đó mới quay trở lại nhìn hắn, nói: "Được."

Y trả lời rất thẳng thắn, không có lấy một điểm do dự. Người thủ lĩnh trong nhóm ánh mắt có chút tán thưởng, thiếu niên này chẳng lãng phí thời gian nghĩ thông suốt, khi trả lời không có lấy một điểm phân vân, do dự.

Thương Mặc cười nói: "Hảo, người đi thu dọn đồ đạc, ta ở chỗ này chờ người."

Thiếu niên cũng gật đầu cười, liền xoay người bước vào phòng. Không bao lâu thì đi ra, chỉ mang theo bọc vải nhỏ, Thương Mặc đoán bên trong là y thư. Thiếu niên dường như muốn đem các vật dụng trong sân vào nhà, những người kia lập tức tiến lên hỗ trợ. Khi sân đã trống trơn, các cửa đều khóa kỹ, y đi đến trước mặt Thương Mặc nói: "Ta xong rồi."

"Vậy đi thôi." Thương Mặc đi phía trước, chúng thuộc hạ theo phía sau.

Cách không xa chỗ đó, có khá nhiều người vận y phục giống họ chạy đến, cười trên các tuần mã. Vừa thấy bọn họ liền ôm quyền cúi đầu, gọi: "Bảo chủ!"

Thương Mặc gật đầu, nói với thiếu niên: "Biết cười kỵ mã không?"

Thiếu niên mỉm cười: "Người đoán coi?"

Thương Mặc ngẫm nghĩ, liền nhượng thuộc hạ đệm thêm da lông trên yên ngựa, ôm ngang thiếu niên, đặt y ngồi lên. Sau đó chính mình cũng nhảy lên ngựa, hai tay nắm dây cương, đem thiếu niên khóa chặt trong vòm ngực. Tô Tư Ninh có chút e sợ, lặng lẽ vươn tay nắm lấy tay áo Thương Mặc.

Thương Mặc giục ngựa đi đầu, chúng thuộc hạ tâm phúc theo sau. Hai người thủ lĩnh nhóm người ở đằng sau nhìn về phía bóng lưng bảo chủ, thiếu niên kia được hắn che kín, chỉ lộ ra chút bạch sắc y bào.

2. Chương 2

Lo Tô Tư Ninh chưa từng cưỡi ngựa, thân thể bất hảo, Thương Mặc cho ngựa chạy chậm, vốn lộ trình chỉ cần hai ngày tới đích đã kéo dài thành ba, bốn ngày. Nhưng dù vậy, càng về sau sắc mặt Tô Tư Ninh càng xấu, tay bưng miệng, hô hấp có nhiều trắc trở. Rồi cực một ngày sau nhiễm phong hàn, sốt nhẹ. Thương Mặc muốn tìm một nhà trọ dừng chân, nhưng hai thuộc hạ Mộc Tu và Công Tôn Tề kiến nghị, nơi đây cách Ngân Tùng Bảo không xa, chỉ bằng sớm trở về sẽ chẩn bệnh cho Tô công tử, dù sao Ngân Tùng Bảo điều kiện và y thuật đại phu đều tốt hơn bên ngoài.

Thương Mặc hỏi ý kiến Tô Tư Ninh, cậu nói: "Ta không có vấn đề gì."

Thương Mặc hạ lệnh đi tiếp, rốt cục ngày thứ tư trước khi trời tối đã giục ngựa về tới Ngân Tùng Bảo.

Tô Tư Ninh bị ôm đến trước đại môn Ngân Tùng Bảo, hạ nhân ra nghênh tiếp ai cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Thương Mặc thẳng một mạch đưa người đến Tiểu Trúc ở phía tây. Hai ngày trước hắn đã phái người về căn dặn hạ nhân dọn dẹp, sửa sang lại. Tổng quản đi theo sau, còn có Mộc Tu và Công Tôn Tề. Ba người giữ một khoảng cách nhất định, lùi dần, tổng quản quay đầu lại hỏi hai tâm phúc thân cận nhất của Thương Mặc. Mộc Tu nhún vai, Công Tôn Tề tặng cho ông nhãn thần "Đại khái cũng giống như suy nghĩ của ông."

Tổng quản nhíu mày.

"Tô Tư Ninh là ân nhân cứu mạng của bảo chủ." Mộc Tu nói "Chuyện này chúng ta đều biết."

Tổng quản liếc mắt nhìn họ không nói.

Thương Mặc ôm thiếu niên đi thẳng vào ngoại phòng (phòng ngủ), đặt lên giường. Sắc mặt thiếu niên ửng đỏ, vẫn sốt nhẹ, ho khan. Mới nãy hắn đã phái người đi gọi đại phu trong bảo, hiện tại ông ta đang đứng chờ ngoài cửa.

"Vào đi." Thương Mặc nói.

Đại phu lúc này mới dám bước vào. Ông là một người trung niên, râu tóc muối tiêu, họ Lưu, y thuật rất giỏi.

Lưu đại phu nhìn sắc mặt thiếu niên một chút, sau đó bắt mạch, hỏi nhiều vấn đề. Tô Tư Ninh lễ phép đáp lại giản đơn. Lưu đại phu liền đứng dậy, nói với Thương Mặc: "Tô công tử vốn sinh ra đã có bệnh, tuy rằng không đủ lấy mạng nhưng vẫn không thể khinh thường, chỉ có thể dùng dược liệu điều trị từ từ, là chuyện về lâu về dài."

Thương Mặc gật đầu, nói với Tô Tư Ninh: "Người cứ an tâm ở đây dưỡng bệnh."

Tô Tư Ninh cười cười, đáng vẻ có chút mệt mỏi: "Đa tạ bảo chủ."

Thương Mặc nghe vậy phiêu mắt nhìn y, không đáp lời. Tô Tư Ninh bị hắn nhìn, có chút ngượng ngùng. Lưu đại phu thấy bầu không khí khác lạ, phi thường thức thời liền nói với Thương Mặc: "Lão phu có thể đi bốc dược cho Tô công tử?"

Thương Mặc gật đầu với ông, sau đó xoay người đối mặt với Tô Tư Ninh, duy trì tư thế và biểu tình vừa nãy.

Thiếu niên hiểu ra, cười nói:””Đa tạ Thương Mặc.”

Thương Mặc lúc này mới chịu cười, đến gần, nâng cằm Tô Tư Ninh lên, cúi đầu nhìn vào mắt cậu, nói:”
Nhớ kỹ, mệnh ta là do người cứu.”

Hạ nhân trong bảo hai ngày liền đều nghị luận về lai lịch của thiếu niên mới đến.

Ngân Tùng Bảo đứng độc tôn tại phương bắc từ lâu, có đất, có lương thực, có y dược, quân đội, thương nghiệp, có thứ bậc, nghiêm nhiên tự phân thành một nước, hoàng tộc cũng phải kiêng kỵ ba phần. Các Đại bảo chủ đều được tuyển lựa từ trong những người tài ba, không theo huyết mạch kế thừa, sợ rằng làm vậy sẽ truyền cho người thiếu tư chất. Thương Mặc là họ hàng xa của bảo chủ đời trước. Hắn thiên tư thông minh, bẩm sinh ngạo khí. Các đời bảo chủ trước đây truyền nói cho nhau, ngạo khí cuối cùng đã được tôi luyện thành khí phách có thể thu phục nhân, vật.

Tất nhiên cũng có rất nhiều phần hồng lam nhan (nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp) bị cuốn hút. Họ tự thuật lại rằng Thương Mặc có cá tính đặc biệt, không mấy khi cự tuyệt, nếu ngẫu nhiên tâm tư hài lòng, vừa mắt một ai đó, sẽ đưa vào bảo. Thế nên hậu viện Ngân Tùng Bảo tuy chưa thể nói là cơ thiếp thành đàn, nhưng số lượng cũng chẳng ít. Hạ nhân Ngân Tùng Bảo nói, dựa vào thế lực và mị lực của bảo chủ, dù có sửa thành hậu cung cũng không quá lời.

Tuy nhiên Thương Mặc không thú thê, cũng không nạp thiếp, những người ở hậu viện tất nhiên biến sắc. Họ đều là người thông minh, Thương Mặc bình thường ở cùng bọn họ, kể cả lúc cao hứng nhất ôm họ trong lòng thì cũng cảm thụ không ra tình ý người nọ. Thế nhưng biểu tình hân hoan đối với thiếu niên ẩm trong lòng kia, tuy nói là vẫn lãnh đạm nhưng người mẫn cảm lập tức bắt được một tia khác thường.

Vậy nên Tô Tư Ninh vừa đến bảo — được bảo chủ ôm vào, những người ở hậu viện tất nhiên biến sắc. Họ đều là người thông minh, Thương Mặc bình thường ở cùng bọn họ, kể cả lúc cao hứng nhất ôm họ trong lòng thì cũng cảm thụ không ra tình ý người nọ. Thế nhưng biểu tình hân hoan đối với thiếu niên ẩm trong lòng kia, tuy nói là vẫn lãnh đạm nhưng người mẫn cảm lập tức bắt được một tia khác thường.

Bọn hạ nhân hiểu biết đều nói thiếu niên sắp lâm vào nguy hiểm lớn.

Về phần Thương Mặc có biết hay không, chẳng ai nhìn ra được, đương nhiên cũng chẳng có ai dám hỏi.

Còn về phần thiếu niên kia có biết hay không — tổng quản lắc đầu, nhìn thân thể và khí tức cậu ta thì biết ngay đó là người bẩm sinh đáng thương. Có điều với người ở hậu viện, tâm tư đồng tình là quá thừa thãi. Quả nhiên hạ nhân trong bảo suy đoán rất chuẩn.

3. Chương 3

Tô Tư Ninh nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày, khí sắc chuyển biến tốt đẹp, cũng có thể xuống giường đi lại đôi chút. Chậu than trong phòng cháy rất vượng, rất ấm áp, nhưng trong không khí thiếu hơi nước, y liếm liếm đôi môi khô rang.

Nhẹ nhàng mở cửa sổ, gió lạnh lập tức chui vào. Bên ngoài rất thanh lạnh.

Bản thân cậu điều dưỡng mấy ngày nay, có vẻ đã lấy lại nhiều sức. Vì vậy cậu khoác áo da cừu, chuẩn bị hảo — mang theo thủ lô(bếp sưởi), ăn mặc kín mít — mở cửa bước ra ngoài đi lại.

Tiểu viện cũng không lớn, nhưng so với chỗ của y lớn hơn, thực sự hảo hơn rất nhiều. Hai nha đầu được phái tới chăm sóc nhìn thấy y rời phòng, lập tức đi ra hỏi y có gì phân phó.

Tô Tư Ninh sững sốt, khẽ cười nói: “Các người tên gọi là gì?”

“Nô tỳ gọi là Mạch Hồng, nàng ấy gọi là Mạch Thanh.” Một người trong đó đáp.

“Các người không cần tự xưng nô tỳ.” Tô Tư Ninh nói “Ta chỉ là người làm khách, không phải chủ tử của các người.”

“Vâng, Tô công tử.” Mạch Hồng trả lời.

Tô Tư Ninh cười cười, quay đầu nhìn sân viện, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

“Thương Mặc hôm nay cũng tới sao?” Tô Tư Ninh hỏi.

“Hồi Tô công tử, chúng ta không rõ.” Hai người tỳ nữ trả lời.

Xem ra bảo chủ rất sủng tín vị Tô công tử này, từ khi cậu ta vào bảo đến nay, ít nhất là cách một ngày hẳn sẽ đến thăm y. Nhưng càng được bảo chủ sủng ái, nguy hiểm phải đối mặt càng lớn.

Tô Tư Ninh cúi đầu, khẽ thở dài. Như là bất đắc dĩ, như là buồn tiếc. Hai tỳ nữ ở phía sau liếc mắt nhìn, tâm tư băng lãnh từ lâu cư nhiên có một tia thương tiếc.

“Tô công tử, bảo chủ là một người bận rộn, dù vậy hầu như mỗi ngày đều dành thời gian đến gặp người, đủ thấy ngài ấy đối với người có dụng tâm.” Mạch Thanh nói.

Tô Tư Ninh quay đầu lại nhìn nàng, tựa hồ sớm đã hiểu lời nàng nói. Mạch Thanh thấy vậy, cho rằng bản thân nói sai, cúi đầu nhận lỗi:”Nô tỳ vụng về, nếu như nói sai, thỉnh Tô công tử lượng thứ.”

Tô Tư Ninh mỉm cười ôn hòa: “Ta đã nói không cần tự xưng nô tỳ.”

“Vâng, Tô công tử.”

Tô Tư Ninh đứng trong sân một lúc, đến khi cảm thấy lạnh mới chậm rãi bước vào phòng.

Một ngày, Tô Tư Ninh đang ở trong phòng đọc sách, chợt nghe tiếng vẫn chào: “Bái kiến bảo chủ.”

Biết là Thương Mặc tới, cậu liền đứng dậy mở cửa phòng, gió lạnh ùa vào, vì không chuẩn bị nên khẽ run rẩy bởi khí lạnh. Thương Mặc thấy thế, nhanh chóng đi vào trong phòng, khép cửa lại.

“Ngày hôm qua không tới thăm người, thân thể người có khỏe?” Thương Mặc vừa hỏi, vừa đi tới bên bàn ngồi xuống.

Tô Tư Ninh cũng ngồi xuống đối diện, giúp hắn châm trà: “Hôm qua có chút ho khan, hôm nay đã hảo rồi.”

“Người ở chỗ này cũng được một thời gian, có muốn ra ngoài đi dạo một chút a?” Thương Mặc lại hỏi “Khí trời hôm nay cũng không tệ lắm.”

Tô Tư Ninh cười, sắc mặt bừng sáng: “Hảo.”

Thương Mặc quan sát y: “Nếu người muốn đi ra ngoài dạo chơi, vì sao không sớm nói ra?”

Tô Tư Ninh cười nhẹ đáp: “Ta mới đến đây, không muốn quấy rầy nhân gia. Người bận rộn, có thể dành ra chút thời gian tới thăm ta cũng đủ dụng tâm rồi. Huống hồ mấy ngày trước, khí trời lạnh hơn nhiều, ta cũng tự biết mình không khỏe nên vừa khéo kéo dài đến tận giờ.”

Thương Mặc mỉm cười, kéo y dậy, phủ thêm áo choàng lông cừu, nắm lấy tay y bước ra cửa.

Tô Tư Ninh lần đầu tiên ra khỏi tiểu viện của mình, đại viện tử nhìn rất rộng, cậu ngơ ngác không biết nên phản ứng sao, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt ống tay áo của Thương Mặc. Hắn cười to, dứt khoát cầm những ngón tay lạnh lạnh, giam trong lòng bàn tay rắn chắc của hắn, dẫn cậu đi một vòng.

Người theo phía sau bọn họ cũng không nhiều, chỉ có tổng quản và Mạch Thanh. Thế nhưng nghe tiếng cười rộn không dứt từ phía xa xa, ánh mắt mọi người đều vô thức hướng về.

Tô Tư Ninh tuy không nhận ra, nhưng có chút dè dặt và vui vẻ nhìn cảnh sắc xung quanh.

“Ồ đây thật lớn.” Tô Tư Ninh ngẩng đầu nói với Thương Mặc, khóe mắt dẫn theo ý cười.

Thương Mặc nhếch miệng nói “Nơi này là Ngân Tùng Bảo.”

Tô Tư Ninh nhìn hẩn như cũ, không nói gì. Thương Mặc suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Chỗ này không hẳn là lớn, nhưng có thể hảo chiếu cố mọi y thực sinh hoạt hàng ngày.”

Tô Tư Ninh cười cười.

Dáng cười của cậu tuy rằng dẫn theo một ít ngại ngùng, nhưng thần tình hoàn toàn thản nhiên tiếp nhận. Thương Mặc mỉm cười, tiếp tục nắm tay cậu dẫn đi.

Tổng quản giữ khoảng cách năm bước chân, cung kính theo sát phía sau.

4. Chương 4

Hai ngày sau, Thương Mặc không tới Tiểu Trúc, chỉ để gia nhân tới nói với Tô Tư Ninh: “Bảo chủ hôm nay rất bận, thế nhưng khí trời hôm nay thượng hảo, ngài hỏi Tô công tử có muốn ra ngoài một chút?”

Tô Tư Ninh gật đầu nói cũng được, có điều y lạ chỗ, tốt nhất nên ở trong phòng đọc sách.

Tổng quản nói: “Bảo chủ phái ta tới, tất nhiên là để đi cùng cậu.”

Tô Tư Ninh nghĩ một chút, sau đó đồng ý: “Vậy phiền ông rồi”

Tổng quản lãnh đạm: “Không phiền đến một ngón tay, Tô công tử chẳng cần khách khí.”

Thêm mấy ngày nữa trôi qua, Thương Mặc cũng không đến Tiểu Trúc, tổng quản cứ cách một ngày sẽ tới cùng y tản bộ trong bảo.

Sau đó Tô Tư Ninh quen dần, tự mình đi dạo. Y thích nhất là hồ sen, tuy rằng mùa đông lá sen héo hắt, chỉ còn lại những thân khô gầy, ý cảnh cũng thê lương, nhưng cũng rất thanh tĩnh. Có một tiểu đình bắc ngang qua sen trì, Tô Tư Ninh sau mỗi lần đi dạo, sẽ vào trong đó ngồi nghỉ.

Ngày hôm nay không an bình như mọi hôm, trong đình đã có người. Tô Tư Ninh nhìn lướt qua người đó, tịnh không biết đó là ai, hơi gật đầu ra hiệu với Mạch Hồng ở phía sau, rồi xoay người muốn ly khai.

Lại bị nữ tử bên kia gọi lại.

Tô Tư Ninh do dự một chút, cuối cùng đi tới.

Là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Đầu đội kim phần đong đưa, y phục, áo choàng hồng sắc, trang điểm xinh tươi. Nàng mỉm cười nói với Tô Tư Ninh: "Tô công tử, thiếp là Ngưng Ngọc, đã ngưỡng mộ ngài đã lâu."

Tô Tư Ninh cũng cười nói: "Ngưng cô nương khéo đùa."

"Không cần khách khí như vậy." Ngưng Ngọc kéo tay Tô Tư Ninh, tỏ ý mời ngồi: "Luận vai vế cậu nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ."

Tay Ngưng Ngọc nắm mạnh một cái, dù cách qua lớp y phục, Tô Tư Ninh cũng có chút đau.

"Nào, kêu tỷ tỷ ta nghe." Ngưng Ngọc cười, nhìn Tô Tư Ninh, có điều mắt nàng không hề cười.

Tô Tư Ninh chưa biết xoay xử sao, Mạch Hồng ở phía sau đã mở miệng: "Ngưng Ngọc cô nương, Tô công tử trời sinh tính hay mắc cỡ..."

"Nha đầu phiền tử ngươi thật trung thành hộ chủ a." Ngưng Ngọc ngắt lời nàng, dáng cười vẫn như cũ: "Ngươi nói ta làm khó dễ công tử nhà ngươi sao?"

"Ngưng Ngọc tỷ tỷ." Tô Tư Ninh mở miệng gọi, dẫn theo điểm xấu hổ, "Mạch Hồng không có ý vậy đâu."

"Ngoan lắm." Ngưng Ngọc cầm tay y, cười nói.

Tô Tư Ninh vẫn dè dặt như cũ, không nói nhiều. Ngưng Ngọc liền tán gẫu với y: "Công tử vào bảo đã lâu, nhưng khó gặp thân ảnh, là sợ người lạ sao?"

"Ta thân thể yếu đuối, nếu khí trời lạnh sẽ ở trong phòng" Tô Tư Ninh trả lời.

"A, đúng rồi, ta cũng từng nghe hạ nhân nói qua. Ta có rất nhiều dược liệu tốt, cách ngày đưa đến tặng người xem có giúp ích gì không."

"Cảm tạ tỷ tỷ." Tô Tư Ninh nói "Kỳ thực cũng không nghiêm trọng lắm, thân thể của mình ta tự biết, không đến nỗi yếu như Thương Mặc nghĩ."

Ngưng Ngọc im lặng, ý vị thâm trường (ẩn ý thâm sâu) quan sát y. Tô Tư Ninh có cảm giác nhột nhạt, Ngưng Ngọc lại tiếp tục cười nói: "Có can đảm gọi thẳng tên bảo chủ, người thực đặc biệt nha."

Tô Tư Ninh hiểu ra, hơi cúi đầu đáp: "Là Thương Mặc cho phép ta gọi hần như thế."

Y cúi thấp đầu, tránh ánh nhìn của Ngưng Ngọc nên không thấy trong mắt nàng bừng bừng đố kỵ không thể che giấu.

Ngồi hàn huyên một lúc, Tô Tư Ninh nói bản thấy thấy lạnh, xin cáo từ trước, Ngưng Ngọc liền đứng dậy: "Ta cùng về với người."

Cạnh bờ đình là hành lang rộng, Ngưng Ngọc nắm chặt cổ tay cậu kéo tới, chỉ cho cậu thấy cảnh sắc tiêu điều của sen trì. Tô Tư Ninh nhìn cảnh hồ sen, lại nhìn chân trời mênh mang, chợt nghe tiếng thét kinh hãi của Ngưng Ngọc: "Nó là cái gì a?"

Cậu bị dọa nhảy dựng lên, Ngưng Ngọc kéo cậu ra ngoài lan can, cậu căn bản không kịp thấy rõ Ngưng Ngọc chỉ vào cái gì, dưới chân bị gạt một cái, thân thể bất thăng bằng, đổ về phía trước. Cậu muốn trụ lại thế nhưng cánh tay vẫn đang nắm chặt tay cậu đột nhiên thả ra, đầu ngón tay cậu vượt khỏi ống tay áo của nữ tử, sau đó ngã thẳng vào trong nước.

Tại giường ngọa thất ấm áp, thiếu niên sắc mặt đỏ bừng, trên trán đầy mồ hôi, thỉnh thoảng ho khan.

Nước trong hồ không sâu, nhưng lạnh băng thấu xương, vừa vặn chịu thêm gió rét, thân thể cậu vốn đã yếu, hơn nữa lại bị kinh hách, uống phải hai ba ngụm nước liền hôn mê bất tỉnh. Lúc thị vệ tuần tra chạy tới cứu thì sắc mặt đã tái mét, trắng bệch. Lập tức được mang về Tiểu Trúc, Mạch Thanh đi gọi đại phu, Mạch Hồng đi gọi tổng quản.

Vốn chỉ bị kinh hách, tịnh không có tổn thương lớn gì, nhưng Tô Tư Ninh bẩm sinh thân thể yếu, chẳng bao lâu sau khi trở về liền sốt cao, vẫn hôn mê bất tỉnh. Thương Mặc vừa quay về bảo, biết chuyện liền chạy đến. Lúc này khí tức của cậu đã yếu tới mức phải phi thường chú ý mới có thể phát hiện. Thương Mặc vội truyền vào một ít nội lực, lại lo cậu không biết võ công sẽ bị nội lực đả thương, cẩn thận từng chút một, không bao lâu mồ hôi nhỏ giọt trên trán hần.

Cũng may khí tức Tô Tư Ninh dần dần ổn định. Thương Mặc thu tay lại, đắp thêm chăn cho cậu.

Đại phu sớm được gọi tới, thuốc đã sắc xong, thế nhưng y không uống nổi, mỗi lần uống xong đều ói ra. Lần này được vừa sắc xong, Thương Mặc đưa tay tiếp nhận, nâng thiếu niên dậy, tự mình cho cậu uống. Tô Tư Ninh tựa hồ còn chút thần trí, lần này nhu thuận uống được, cũng không ói ra nữa.

Thương Mặc để cậu ngồi dựa vào mình một lúc cho thuận khí, mới đặt cậu nằm xuống, đắp lại chăn.

Một hồi sau, được hiệu phát tác, Tô Tư Ninh cuối cùng an ổn, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Thương Mặc đứng dậy, diện vô biểu tình.

Tổng quản đứng chờ hẩn tại gian ngoài.

Thấy hẩn đi ra, tổng quản liền tiến tới gần hỏi: “Bảo chủ?”

Thương Mặc không nhìn ông, đi thẳng ra đại môn.

“Bảo chủ, sự tình sẽ xử trí thế nào?” Tổng quản đuổi kịp.

“Người là tổng quản, hiển nhiên do người xử trí.” Thương Mặc lạnh lùng nói, rồi gót khỏi tiểu viện.

5. Chương 5

Ngưng Ngọc bị phạt ba mươi trượng, đuổi ra ngoài Ngân Tùng Bảo.

Nàng dĩ nhiên không phục. Nhưng có Mạch Hồng đứng ra làm chứng, chỉ lên trời thề rằng nhìn tận mắt thấy nàng đẩy Tô Tư Ninh, thị vệ ngày ấy chạy tới cứu Tô Tư Ninh cũng nói bản thấy nhìn rõ hành vi của Ngưng Ngọc. Hạ nhân Ngân Tùng Bảo từ trước đến nay có nguyên tắc riêng, không biết sẽ không nói, nếu nói thì nhất định đều là sự thật — tất nhiên họ được tuyển chọn một phần là vì thế. Lần này có hai người làm chứng, Ngưng Ngọc không thể biện giải, uất hận nhìn tất thấy người trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người hai nhân chứng: “Là ta tính sai.”

Người tính sai không chỉ có mình nàng, còn có những người vốn thờ ơ đứng ngoài cuộc. Hạ nhân của Ngân Tùng bảo cho tới nay đều mặc kệ đám người đầu đá, không thiên vị giúp đỡ ai, gặp chuyện gì cũng trầm mặc. Nhưng lần này Mạch Hồng và người thị vệ lại đứng ra làm chứng cho một thiếu niên mới vào bảo, họ — bao gồm các nữ tử hậu viện, Mạch Thanh, còn có bọn hạ nhân dưới quyền tổng quản — đều kinh ngạc không sao giải thích được.

Ở một góc Tây nam hậu viện, có một tiểu viện tên gọi là Thu Yên Các.

Kỳ thực ban đầu vốn không có tên nhưng sau này có một người tên Trầm Thu Yên dọn vào ở.

Nàng là một trong những người đã ở trong Ngân Tùng Bảo từ rất lâu.

Đập một cái lên tay nam tử vận y phục xanh thẫm đang ngả chén trà, Thu Yên cười nói: “Hôm nay người

tới làm gì?”

Dư Khiếu Phi lườm nàng một cái.

Trầm Thu Yên cũng không để tâm, tự rót cho mình một chén trà, ung dung uống.

Một lúc lâu Dư Khiếu Phi mới nghiêm mặt nhìn nàng: “Vì sao?”

Trầm Thu Yên phiêu mi: “Ý là, vì sao chúng ta nghĩ sai ư?”

Dư Khiếu Phi nhú mày, cup mắt: “Cựt ái không thể nào so được với tân hoan, nàng ta vọng tưởng bảo chủ sẽ nhớ đến tình cũ nên mới đi gây sự, lẽ dĩ nhiên đó là sai lầm của nàng ta.”

“Nhưng vì sao ngay cả hạ nhân cũng giúp người kia, đó điều chúng ta không ngờ tới.” Dư Khiếu Phi nói tiếp. “Tỳ nữ ấy hầu hạ trong viện của y, sinh lòng cảm mến cũng là chuyện thường, coi như cho qua. Tổng quản có thể phỏng đoán tâm tư bảo chủ, điều này cũng có thể lý giải được, nhưng tên thị vệ ấy...”

“Tổng quản phỏng đoán được, thị vệ thì không sao?” Trầm Thu Yên cười cười. “Ngày ấy hắn ở trong đoàn người theo bảo chủ và người nợ trở về.”

Dư Khiếu Phi trầm lặng.

“Chúng ta cũng giống nhau, đều vào đây làm khách.” Trầm Thu Yên lại bôi trà: “Chỉ là cán cân đã dần dần nghiêng sang một bên.”

Trong Tiểu Trúc, Tô Tư Ninh đã tỉnh. Y phục dính mồ hôi cùng đệm chăn được đổi sang đồ mới ấm áp, sạch sẽ hơn. Mạch Thanh, Mạch Hồng bưng đồ ăn tiến vào, hỏi y muốn ăn trên giường hay xuống giường ăn.

“Ta không có khí lực xuống giường.” Tô Tư Ninh nói, thanh âm có điểm khàn khàn.

Vì vậy Mạch Thanh tiến đến nâng y dậy, nhượng y dựa vào mình, Mạch Hồng bưng bát đến ngồi bên mép giường, múc cháo cho y ăn.

Sắc mặt của Mạch Hồng nhìn không tốt lắm, Tô Tư Ninh có chút e dè.

Đợi ăn xong rồi, Mạch Hồng đặt bát lên bàn, lau miệng giúp y, lạnh lùng nói: “Hiện tại ta làm chứng cho

người, thế nhưng lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích.”

Tô Tư Ninh vô cùng kinh ngạc.

“Đừng bày ra bộ dạng đó, ta thương không nổi.” Mạch Hồng tiếp tục nói.

Không giống với cung kính và khiêm nhường trước đây — dù chỉ là bày ra cho người khác nhìn — ngữ khí Mạch Hồng lúc này thậm chí dẫn theo nhiều sắc bén.” Ta không biết lúc đó người ngẩn ra làm cái gì, thế nhưng nếu tự biết thân thể bất hảo, càng phải cẩn thận đề phòng mọi lúc mọi nơi.”

Tô Tư Ninh căng thẳng, nhưng không có hé răng.

Mạch Hồng cười lạnh một tiếng: “Đừng nói người chẳng thấy rõ tâm tư những kẻ khác trong hậu viện. Người yếu, thế nhưng người không ngốc.”

Tô Tư Ninh cúi đầu, một lúc lâu mới nói: “Ta chỉ là không muốn chọc vào bọn họ....”

“Tuy nói người không ngốc nhưng ta nhìn người sao dần như vậy a?” Mạch Hồng tức giận ôm ngực, “Người cho là không trêu vào, người sẽ biến mất được ư?”

Tô Tư Ninh vẫn im lặng cúi đầu. Thương cảm y, Mạch Thanh rốt cục mở miệng:” Được rồi tỷ tỷ, Tô công tử mới tỉnh lại, tỷ để người ta nghỉ một chút.”

Mạch Hồng hừ lạnh một tiếng, thu dọn chén bát, rời phòng.

Mạch Thanh nhẹ nhàng đắp lại chăn cho Tô Tư Ninh, ôn nhu cười nói:”Người đừng trách tỷ tỷ, tỷ ấy quan tâm đến người đó.”

Tô Tư Ninh cười:”Ta biết.”

Mấy ngày sau, Tô Tư Ninh đã có thể xuống giường đi lại. Thương Mặc mỗi ngày đều đến thăm cậu, thấy cậu không còn gì đáng ngại mới yên lòng.

Đưa tay giúp y chỉnh lại vạt áo, Thương Mặc cười nói:”Nhìn người rốt cuộc khí sắc đã hảo nhiều a.”

“Ân” Tô Tư Ninh gật đầu “Do đó không cần uống được.”

Thương Mặc nheo mắt nhìn.

“Dùng được có ba phần hại.” Tô Tư Ninh nói “Ta trước đây cũng không giống như bây giờ, hàng ngày ba bữa, dùng được làm cơm ăn.”

“Đại phu nói người cần điều trị.”

“Số lượng vừa phải thì có thể. Được người cho ta dùng đều là dược liệu tốt nhất nhưng dược tính rất nặng, ta uống đến chảy máu mũi luôn.”

Thương Mặc cười nói: “Hảo, giảm lượng, thế nhưng phải mỗi ngày đều phải dùng như cũ.”

Tô Tư Ninh nhăn mũi, có chút tội nghiệp, có điểm nhu hòa: “Được... đáng.”

Thương Mặc cười ha hả, kéo mũi y: “Lúc này người mới lộ ra tâm tính hài nhi a? Chỉ bằng lý do này, không khiến ta giảm lượng đâu.”

Cuối cùng Tô Tư Ninh bất đắc dĩ chấp nhận.

Nghe trong phòng truyền đến tiếng cười của Thương Mặc, Mạch Hồng, Mạch Thanh liếc mắt nhìn nhau.

“Tỷ tỷ, kỳ thực ta cũng không hiểu người này.” Mạch Thanh nói.

“Người nghì ta hiểu chắc?” Mạch Hồng liếc mắt với nàng.

” Xem ra ta đã đoán sai. Tỷ thấy Tô công tử đáng thương được yêu mến, nên mới giúp công tử.”

“Chỉ là chuyện của cá nhân ta. Chúng ta tuy rằng không hay quan tâm thế sự, nhưng nếu phạm tội ngay trước mũi chúng ta, đúng là khiêu khích.” Mạch Hồng thản nhiên nói “Về phần ý tứ bảo chủ, ai có thể hiểu hết?”

Mạch Thanh cười cười: “Trái lại còn có thêm một người nữa nhìn không ra ý tứ.”

Bệnh nặng hơn một tháng, cộng thêm vốn nhược thể, ba bữa hàng ngày và bữa khuya của Tô Tư Ninh đều cực kỳ phong phú, hảo hảo bồi bổ. Tô Tư Ninh sắc mặt tuy còn nhợt nhạt nhưng khí tức ổn định hơn lúc xưa. Y điềm đạm, không ưu phiền, không oán trách, cũng không truy hỏi chuyện Ngưng Ngọc, chỉ an tĩnh ở trong Tiểu Trúc hơn một tháng. Mạch Hồng, Mạch Thanh theo hầu y, cũng bình lặng như nước.

Thương Mặc hầu như mỗi ngày đều tới nhưng chưa bao giờ lưu lại qua đêm. Hai vị tỷ nữ từ lâu đã biết, Tô

Tư Ninh không giống như các nàng và mọi người trong bảo tàng nói, là tân hoan của Thương Mặc. Thiếu niên và bảo chủ quan hệ trong đó thuần khiết như nước, cực kỳ trong sạch. Có điều bảo chủ không nói, thiếu niên không nói, chỉ có lời đồn đãi chuyện nhảm là bay loạn xạ trong bảo. Nếu hai vị kia không bận tâm, kẻ làm hạ nhân cư nhiên cũng trầm mặc. Có thể hai người các nàng, còn có quản gia và người hầu cận bên cạnh Thương Mặc, trong lòng đều có ít nhiều nghi vấn, nhưng bảo chủ từ trước đến nay chẳng phải thích để mọi người tự đoán tâm tư hắn sao?

6. Chương 6

Nữ tử ngồi ở thượng vị vận y bào kim sắc, mặt mày nghiêm nghị, khí thế bức nhân, nhìn Thương Mặc.

“Thương Mặc, mẫu thân qua đời khi đệ còn nhỏ, ta tận lực nuôi đệ trưởng thành. Hôm nay ta không cầu báo đáp, chỉ cầu đệ tha cho tỷ phụ (anh rể) một con đường sống, ngay cả điều này cũng đệ cũng không đáp ứng?”

Thương Mặc trong mắt có chút ảm đạm: “Từ Tử Thu đối trên gạt dưới, còn phạm vào thâm án diệt năm mươi sáu gia đình diệt khẩu, dù là bên tình hay bên lý, đều khó dung. Đại tỷ không cần xin tha cho hắn.”

Thương Thắm đau buồn, lệ không ngừng rơi lăn trên mặt: “Đệ nhẫn tâm nhìn ta thủ tiết?”

“Làm thế tử của ác nhân này, tỷ sẽ hảo ư?” Thương Mặc nhắm mắt.

Thương Thắm im lặng, trong mắt bi thiết.

Sau một lúc lâu, Thương Thắm lau nước mắt, hờ hững đứng dậy.

“Đại tỷ, ta tiễn tỷ.” Thương Mặc cũng đứng dậy theo.

“Không cần, người dừng bước a.” Thương Thắm cười, lộ vẻ buồn bã, từ trong tay áo xuất ra khối bạch ngọc “Hôm nay là sinh thần của đệ, ta mấy ngày trước đến am cầu, nguyện cho đệ được bình an. Đệ đừng chê nó mộc mạc.”

“Sao có thể.” Thương Mặc tiếp nhận, siết chặt trong lòng bàn tay, “Chuyện Từ Tử Thu —— “

Thương Thắm lắc đầu: “Một ngày phu thê, trăm năm ân nghĩa. Cho dù hắn đã phạm phải quá nhiều tội ác, nhưng tốt cùng ta vẫn không quên được hắn đối với ta, đối với hài tử rất tốt. Đệ chưa tìm được người quan trọng có thể kề cận bên cạnh, đệ sẽ không hiểu được.”

Thương Mặc gạt đầu, an ủi: “Làm tỷ tỷ đau khổ rồi.”

“Thôi được, ta sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay. Nếu như ta có thể khuyên giải hấn ngừng tay, thì sẽ không rơi vào kết cục bi thảm như vậy....”

Tự mình đưa tỷ tỷ đến đại môn, nhìn nàng lên xe ngựa, chậm rãi rời xa, Thương Mặc nắm chặt ngọc bội trong tay, diện vô biểu tình, chỉ là trong mắt có tia cay đắng.

Tuyết rơi. Tô Tư Ninh đốt đèn, ngồi trước bàn, nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài, trong tay cầm một quyển sách đọc.

Hôm nay, tuyết rơi rất nhiều.

Đến khi cậu cảm thấy buồn ngủ, lại nghe có người gõ cửa.

Trong lòng nghi hoặc lúc này còn có ai tới, liền tiến đến mở cửa, một thân ảnh cao lớn, hàn khí bức nhân nhanh chóng bước vào.

“Thương Mặc?” Tô Tư Ninh kêu một tiếng trầm thấp, sau đó đóng cửa lại.

Nhìn nam nhân đi thẳng tới trước bàn, tháo áo choàng, tự mình rót trà uống xong, Tô Tư Ninh mới chậm rãi đi tới bên cạnh hấn, cười cười: “Bên ngoài rất lạnh a?”

Thương Mặc ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thiếu niên: “Đúng vậy.”

Tô Tư Ninh đi tới giá treo áo, cầm lấy áo choàng. Thương Mặc nheo mắt nhìn “Người định làm gì?”

“Thân thể người lạnh, ta đi gọi các nàng Mạch tử hâm nóng rượu mang tới.” Tô Tư Ninh đáp.

“Người biết bên ngoài rất lạnh, còn dám ra ngoài.” Thương Mặc đứng dậy nói, “Ta đi.”

Tô Tư Ninh giữ tay hấn, khí lực không lớn: “Ta đi, người là khách. Chỉ đi bộ vài bước thôi mà.”

Dứt lời, liền không để ý tới Thương Mặc, cậu nắm thật chặt cổ áo, lặng lẽ mở cửa, bước nhanh ra ngoài. Thương Mặc ở phía sau cậu nhìn một chút, mỉm cười, quay trở lại bàn ngồi.

“Tô công tử?” Mạch Thanh thấy liền kéo vào trong phòng.

Tuy nói phòng bọn họ cũng gần nhau nhưng vẫn phải đi bộ một đoạn mới tới, bên ngoài lạnh như thể, y tới làm cái gì?

“Các người giúp ta hâm nóng lại bầu rượu a, Thương Mặc đến.” Tô Tư Ninh nói.

“Bảo chủ?” Mạch Hồng cau mày.

“Àn, ta cũng không biết hắn tới làm gì, bắt quá đường như đã đứng ngây người ở bên ngoài thật lâu, thân thể đều tỏa ra hàn khí.”

Mạch Thanh đi hâm rượu, Mạch Hồng ngẫm nghĩ một lúc, kéo Tô Tư Ninh đến chất vấn: “Ngài ấy lạnh, người không lạnh à?”

Tô Tư Ninh cười nhạt nói: “Tạm tạm, ta đi chậm, người xem thân thể ta hiện tại khá...”

Mạch Hồng im lặng, một lát mới nói: “Hôm nay là sinh thần của bảo chủ.”

Tô Tư Ninh kinh ngạc.

“Bảo chủ chưa từng làm sinh thần.” Mạch Hồng nói tiếp, “Thế nên ngày này cũng bình thường như mọi ngày.”

Tô Tư Ninh không nói, chỉ đưa mắt nhìn nàng.

Mạch Hồng cười cười, chạy đi giúp Mạch Thanh.

Hâm nóng rượu xong, hai nàng Mạch tử cầm giúp Tô Tư Ninh đến phòng, lên tiếng thỉnh an rồi xin cáo lui.

Trở lại phòng mình, Mạch Hồng nhìn cửa phòng bên kia đóng lại, cười nói với Mạch Thanh: “Xem ra, bảo chủ hôm nay nói không chừng sẽ không đi, lần đầu tiên ngủ lại tại Tiểu Trúc chúng ta, muội nói chúng ta có nên đi chuẩn bị trước?”

Mạch Thanh cũng cười: “Tỷ nói linh tinh, tỷ cũng biết bọn họ.....”

“Ta biết, chính là nói giỡn a.” Mạch Hồng nhún vai.

Thấy Thương Mặc chế rượu nguội đi ít nhiều, thiếu niên bỏ bầu rượu vào trong nước nóng. Thương Mặc nhìn cậu: “Người không uống?”

“Người xem ta nhược vậy có thể uống sao?” Thiếu niên cười gượng nói: “Ta lấy trà thay rượu, chúc người hảo.”

Thương Mặc mỉm cười: “Vậy người cũng biết hôm nay là ngày gì?”

Tô Tư Ninh nhú mày nghĩ một chút.

“Ngày hôm nay là một ngày quan trọng.”

Thương Mặc cười to, nâng chén rượu lên, một hơi cạn sạch.

Tô Tư Ninh giúp hắn rót rượu, bản thân cũng nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Có thể nói qua về lai lịch của người cho ta nghe không?” Thương Mặc đột nhiên hỏi.

“Người cuối cùng cũng nhớ tới mà hỏi sao?” Thiếu niên thấy có chút buồn cười, “Không hỏi rõ trắng đen, đã nhận ta vào ở, thật đúng là chỉ có người như người mới làm vậy.”

“Người như ta là thế nào?”

“Hành sự thẳng thắn, ngạo khí ngất trời, tựa hồ không sợ bất luận chuyện gì trên đời, cũng không có điều gì có thể làm tổn thương người.” Tô Tư Ninh vừa nghĩ vừa nói.

“Không, lần đầu tiên người gặp ta chẳng phải ta đã bị thương sao?” Thương Mặc phản vấn.

“Thế nhưng người vẫn không sợ.” Tô Tư Ninh đáp. Hồi tưởng lúc gặp Thương Mặc, lần đầu tiên y nhìn thấy đôi mắt tê lạnh đến vậy.

“Thế nào lại xoay sang chuyện của ta, không phải đang nói về người sao?”

Tô Tư Ninh cười cười: “Ta a... Ta coi như được sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng lúc sinh ta, trời quang mây tạnh bỗng nhiên nổi cuồng phong gào thét, bão tuyết kéo đến. Có người nói ta sinh ra mang theo điềm xấu, bất quá cha mẹ ta thương yêu, không để tâm đến những lời này. Nhưng về sau gia đạo sa sút, phụ mẫu bệnh nặng qua đời, người thân ở quê nhà đều nói là do ta gây nên, dần dần xa cách không hề lui tới. Ta bẩm sinh yếu ớt, đúng là cái ả thuốc biết đi. Sau này ta không có tiền mua thuốc nhưng cũng không muốn chết, liền thu dọn nhà cửa rời đi. Đi đến bìa rừng nương tựa một lão tiều phu, tự mình tìm tòi các loại thảo dược có thể dùng. Sau đó, lão tiều phu qua đời, ta vẫn ở đó, dùng thảo dược đổi lấy y phục, thức ăn tại thôn làng, cuộc sống cứ thế trôi đi. Và rồi ta gặp người.”

Thương Mặc nghe cậu kể lại khổ sở nhẹ như mây bay gió thoảng, dường như không coi đó là chuyện lớn lao

gì. Cuối cùng cậu ngẩng đầu cười hỏi “Biết ta vì sao đáp ứng người tới nơi này không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không muốn chết. Ta biết người không phải người bình thường. Người sẽ cho ta một cuộc sống ấm no, cũng có được liệu hảo.” Tô Tư Ninh buông ánh mắt, Thương Mặc thấy đáy mắt cậu có chút hổ thẹn, “Ta đúng là kẻ tiểu nhân, phải không?”

Thương Mặc đưa tay xoa đầu thiếu niên.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.”

“Ta hơn người mười một tuổi, so với ta người chẳng phải tiểu nhân thì là gì?” Thương Mặc cười nói.

Tô Tư Ninh ngẩng lên nhìn, không nói thêm gì, chỉ mỉm cười.

Thương Mặc liền đưa chén rượu nhường Tô Tư Ninh rót đầy cho hắn.

“Sao người không hỏi chuyện của ta?”

“Nếu người muốn nói, tự nhiên sẽ nói.” Tô Tư Ninh trả lời.

Thương Mặc dựa vào ghế, suy tư một lát: “Bọn họ đều tò mò nguyên nhân ta không làm sinh thần.”

“Ta cũng hiểu kỳ.” Tô Tư Ninh thành thực nói.

“.....Mẫu thân ta vì khó sinh mà chết.” Thương Mặc thản nhiên trả lời.

Tô Tư Ninh cắn môi, hạ mí mắt “Xin lỗi.”

Thương Mặc cười cười: “Tỷ tỷ một tay nuôi ta khôn lớn. Trước khi tới Ngân Tùng Bảo, ta là nhi tử của vợ lẽ trong một gia tộc nhỏ.”

Tô Tư Ninh không nói gì, lắng lắng nghe hắn nói tiếp.

Hắn nói rất nhiều, nói về những chuyện đã đi qua đời hắn, nói hắn vì sao được bảo chủ đời trước tuyển chọn, sau đó kịch liệt tranh đấu suýt mất đi tính mạng ra sao, giọng điệu vẫn thản nhiên, chỉ phảng phất chút buồn khi nói đến sự tình của người khác.

Chờ hắn nói xong, Tô Tư Ninh tiếp nhận rất tự nhiên, nối tiếp câu chuyện, bắt đầu nói về những chuyện vui khi cậu còn bé, nói về những chuyện xảy ra khi cậu ở trong rừng. Thương Mặc thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Hai người yên ả nói chuyện cả đêm dài, thỉnh thoảng trong phòng vang lên tiếng chảy róc rách. Đến khi đã uống hết bầu rượu, Thương Mặc đứng dậy, nắm tay thiếu niên: "Hôm nay ta tá túc tại chỗ người có hảo?"

Tô Tư Ninh cười khẽ nói: "Đây là của Ngân Tùng Bảo của người."

Vì vậy hai người nắm tay nhau đi đến giường nằm xuống — dù chưa ngủ ngay bởi chưa hết ý. Hàn huyền hồi lâu, Tô Tư Ninh mới thấy buồn ngủ, hai người nằm ngủ bên nhau.

7. Chương 7

Sáng sớm ngày thứ hai khi Tô Tư Ninh còn chưa tỉnh, Thương Mặc nhẹ nhàng bước xuống giường, mặc y phục.

Bên ngoài cửa đã có tổng quản và tử muội Mạch tử đứng chờ. Thấy Thương Mặc mở cửa, liền hỏi: "Chủ nhân muốn rửa mặt ở đây hay quay về chủ ốc?"

"Quay về chủ ốc." Thương Mặc trả lời, bước đi trước.

Tổng quản đi theo, tử muội Mạch tử bước vào phòng, thấy Tô Tư Ninh chưa dậy.

Oán hận, đổ kỵ trong hậu viện lại nổi lên. Nguyên nhân là do bảo chủ qua đêm tại Tiểu Trúc, có thể thấy được đối với bảo chủ mà nói, tên ma ốm kia có bao nhiêu phần đặc biệt. Nhưng chuyện Ngưng Ngọc vẫn rành rành trước mắt, mọi người dù đổ kỵ vạn phần cũng không dám manh động.

Thời gian trôi qua, tiết trời ấm dần, Tô Tư Ninh hầu như ở trong phòng suốt mùa đông, nay vui sướng muốn ra ngoài thay đổi không khí. Vì vậy cậu cùng hai tử muội Mạch tử rời Tiểu Trúc đến đại viện.

Tổng quản thỉnh thoảng đi cùng. Thương Mặc nếu có thời gian cũng đi dạo với cậu. Thế nên dù cậu không có bằng hữu trong bảo, cũng chẳng đến nỗi tịch mịch.

Ngày ngày đều rất dễ chịu, khổ não duy nhất chính là đúng hạn nhất định phải uống thuốc. Thương Mặc

thường ôm ngang người cậu, sau đó nói:” Còn chưa đủ khỏe, tiếp tục bồi bổ.” Cậu cũng chẳng còn cách nào khác.

Mùa xuân đến hơn một tháng, sắc mặt Tô Tư Ninh từ trước đến nay vốn tái tái cũng có thể nhìn ra chút khởi sắc.

Công việc của Thương Mặc tựa hồ cũng nhiều lên, đôi khi mới bớt chút thời gian ghé qua Tiểu Trúc.

Vì vậy bên hậu viện lại đồn thổi “tân hoan” cũng chỉ có vậy mà thôi, ma ốm đâu thể khiến người ta có hứng thú mãi.

Ngày lập xuân, gần bữa trưa, Tô Tư Ninh mở cửa sổ phòng ngồi đọc sách.

Một lúc sau, Thương Mặc đi tới, mang theo thực hạp (hộp cơm).

” Đây là bánh điểm tâm bách hương, người ăn thử xem có thích hay không?” Thương Mặc đặt thực hạp xuống nói.

Tô Tư Ninh mỉm cười, mở thực hạp, nhón lấy một miếng bánh vị mơ, đưa vào miệng nhai, hương vị ngọt ngào lan tỏa. Đương lúc vui vẻ, Mạch Thanh bưng chén thuốc đi vào.

Thương Mặc quan sát kỹ, thấy Tô Tư Ninh đầu tiên là uống ực một ngụm, sau đó làm vẻ như không có gì, buông chén xuống.” Hơi nóng, lát nữa ta uống.”

Thương Mặc ngón tay gãi gãi bên má, sau đó với tay sờ thử chén được, rồi nhìn thiếu niên cười trêu chọc.

Thương Mặc nhắm mắt suy nghĩ một chút, sau đó hỏi Mạch Thanh “Bình thường hần uống thuốc, các người đều nhìn thấy?”

Mạch Thanh sững sốt:”Không có, chúng nô tỳ chỉ mang đến rồi lui xuống.”

Thương Mặc mỉm cười, nhìn về phía thiếu niên. Thiếu niên gục đầu.

Thương Mặc quét mắt nhìn bên trong một vòng, ánh mắt dừng lại chỗ chậu vạn niên thanh cạnh giá sách, lóe lên tia nguy hiểm.

Chỉ nửa tháng không nhìn qua, chậu vạn niên thanh đã khô vàng.

Phân phó người đến kiểm tra, có được một kết quả kinh hãi: bồn hoa trong thời gian dài bị tưới độc được, héo quắt.

Tô Tư Ninh trắng bệch, trái lại Thương Mặc nghiêm mặt.

Nguyên lai mỗi ngày được đưa tới, Tô Tư Ninh chỉ uống thử một ngụm đầu tiên, nếu như không đắng sẽ uống hết, nếu như đắng thì trút lên bồn hoa. Độc được thuộc loại chậm phát tác, tuy rằng vô sắc vô vị nhưng khi trộn chung vào hảo được bồi bổ, sẽ có vị đắng.

Không đợi Thương Mặc phân phó, tổng quản đã phái người đi tra xét. Trong Ngân Tùng Bảo canh giữ chặt chẽ, chưa tới hai ngày đã tra ra dấu vết.

Tổng quản mang theo người đến Bích Ba viện. Ngụ trong viện chính là thanh y đệ nhất Giang Nam, Chu Tiểu Du.

Thấy người đến, nàng không chút kinh hoảng, chỉ cười: “Bảo chủ có tới không?”

“Bảo chủ ở chỗ Tô công tử, đang an ủi cậu ta.” Tổng quản nói, không biết là vô tình hay cố ý.

Chu Tiểu Du mỉm cười, dường như không hề sợ hãi, động tác nhẹ nhàng chậm rãi nâng chén trà lên, thổi thổi bọt, uống vài ngụm. Cuối cùng luyến tiếc nói: “Ba năm trước ta theo bảo chủ đến đây, đã nghĩ tới rất nhiều kết cục, chỉ không ngờ sẽ là như vậy.”

Nàng cũng từng ngây thơ, thiện lương, chỉ tiếc rằng năm tháng làm con người ta già đi.

Nếu biết cách bảo dưỡng, vết tích năm tháng không thành vấn đề. Nhưng con người ta đâu chỉ có dung nhan lão hóa, đến tâm tư cũng lạnh lùng, không còn biết thương cảm.

Thở dài một tiếng, có bao nhiêu người bên ngoài từng trải qua cảnh này?

Tổng quản vừa phát giác có điểm khác thường, liền thấy khóe miệng nàng có máu chảy ra, thân thể đổ xuống, không còn khí tức.

Trầm mặc một hồi, tổng quản gọi người tới mang di thể nàng ra ngoài. Trên đường ra khỏi viện, thấp thoáng thấy hai thị nữ thường ngày hầu hạ vị thanh y này, sắc mặt cũng lạnh băng, sâu trong đáy mắt hiện lên tia rầu rĩ.

Tổng quản thu lại ánh nhìn, rời khỏi Bích Ba viện.

Về sau, thuốc đưa cho thiếu niên uống nhất định phải thử trước, xác nhận không có gì đáng lo mới để cậu

uống.

Số lần Thương Mặc đến Tiểu Trúc giảm đi, không biết là do bận rộn hay vì nguyên nhân gì khác. Chỉ thỉnh thoảng hỏi tổng quản tình trạng của cậu đôi ba lần.

Người trong bảo không rõ ý tứ của bảo chủ ra sao. Hắn tựa hồ đối với thiếu niên kia không giống trong tưởng tượng của bọn họ, chưa tới nỗi vô cùng thân thiết, nhưng cũng chẳng đối đãi đến mức lạnh lùng.

Trong Thu Yên Các.

Dư Khiếu Phi thấy Trầm Thu Yên thu dọn hành lý, tràn ngập kinh ngạc “Người đây là muốn gì?”

“Cáo biệt.” Trầm Thu Yên thản nhiên đáp.

“Vì sao?” Dư Khiếu Phi kéo tay nàng.

Trầm Thu Yên cười mỉa: “Người nhìn không ra?”

Dư Khiếu Phi nghi hoặc.

“Ta vốn là khách nhân.” Trầm Thu Yên nói như tự ai thán với chính mình. “Hiện giờ duyên tình với bảo chủ đã bạc, nên sớm rời đi, cũng tránh vướng vào thị phi.” Dứt lời liền cười cười tự giễu, “Đã nhiễm thị phi, chỉ lún sâu thêm vào bùn mà thôi...”

Dư Khiếu Phi lắc đầu: “Ta không hiểu.”

Trầm Thu Yên bắt đắc dĩ nhìn hắn: “Người có thể hiểu rõ không nhiều lắm.”

“Vậy ngươi là một trong số đó rồi.” Dư Khiếu Phi nhú mày, “Rốt cuộc là sao?”

Trầm Thu Yên lắc đầu: “Ta phải đi, chỉ có vậy.”

Dư Khiếu Phi trầm ngâm một lát, tùy ý để mặc Trầm Thu Yên gói gém đồ đạc, cuối cùng mới kéo ống tay nàng nói: “Ta đi theo ngươi.”

Trầm Thu Yên nhún mày.

Dư Khiếu Phi nói: “Ta vẫn luôn coi ngươi là tỷ tỷ của ta... Nếu như ngươi không chê ta ngu dốt, thì có thể mang ta theo chứ?”

Trầm Thu Yên lặng im nhìn hắn một lúc, sau đó cười nói: “Được.”

8. Chương 8

Bên này có người biết lùi, bên kia cũng có người liều lĩnh muốn tiến.

Tất cả đều do thái độ Thương Mặc mập mờ khó đoán. Kể biết từ bỏ là những người nhìn ra điểm khác thường trong thái độ hắn đối với thiếu niên, kẻ manh động là những người suy đoán hắn không dành cho thiếu niên nhiều tình cảm.

“Nếu như phải trở mặt nhìn người nọ có được địa vị vững chắc, chỉ bằng bây giờ tiên hạ thủ vi cường.” Trong viện Tịch Mai, một nữ tử mặc ngoại y hoàng sắc, đưa tay vỗ về gốc cây mai.

Phía sau nàng là một nữ tử vận y phục bạch sắc, ngẩng đầu nhìn hoa mai.

“Bất quá chỉ là kẻ bệnh tật, dù được sủng ái cũng khó tránh khỏi thiên mệnh, tỷ tỷ hà tất phải nóng ruột.” Bạch y nữ tử nói.

Hoàng y nữ tử cười nhạt: “Ta chưa bao giờ tin ông trời, chẳng bằng tin vào chính ta. Quá tam ba bận, ông trời không có nhận về cái mạng hắn, vậy ta nhận.”

“Tỷ tỷ phải nghĩ kỹ, nếu như làm bảo chủ tức giận...” Bạch y nữ tử lo lắng.

Hoàng y nữ tử xoay người, khoe miệng cười dẫn: “Muội biết là ta đang đánh cuộc với người ta yêu nhất. Ta cũng không cho rằng mình sẽ thua.”

Bạch y nữ tử nhìn nàng, thở dài: “Trong viện này, người nào đốt đèn soi tỏ người ấy? Hiển nhiên sẽ không có ai dụng đến hắn.”

“Bảo chủ đa tình, bảo chủ vô tình.” Hoàng y nữ tử cười châm biếm, “Đúng a, viện này tranh đấu đến tận giờ, không còn ai là người tốt nữa rồi.”

Bởi vì Thương Mặc đa tình, nên mới có nhiều người nguyện ý theo hắn đến tận đây; Thương Mặc vô tình, chẳng buồn bận tâm tới việc bọn họ ngầm tranh giành thu hút sự chú ý của hắn, cũng không có lấy một chút cảm giác áy náy, để bọn họ tranh đấu thành quen.

“Tô công tử.” Mạch Hồng mang theo thực hạp bước vào, “Bữa trưa tới rồi.”

Tô Tư Ninh buông quyển sách đang cầm trên tay, mỉm cười với nàng: “Cảm tạ người.”

Mạch Hồng từ lâu không giữ khách sáo với y, đặt thực hạp xuống, “Ăn nhanh đi, tuy rằng còn ảm, nhưng đi lâu như vậy cũng dần nguội.”

“Hảo.” Tô Tư Ninh nhu thuận đáp.

“Bảo chủ hôm nay rời viện, muốn đi Sơn Đông.” Mạch Hồng nói, “Xem ra người phải trông vắng một thời gian rồi.”

Tô Tư Ninh thản nhiên liếc nhìn nàng một cái: “Nói càn gì đó.”

Mạch Hồng dọn bát đĩa ra, ngồi xuống bên cạnh, vẽ mặt trêu chọc: “Rồi rồi, bảo chủ và người thuần khiết như gương, người người chứng giám.”

Tô Tư Ninh vui đầu ăn, không phản ứng, chỉ là vành tai có chút hồng.

Mạch Hồng nhìn y ăn như thế, khoe miệng dẫn theo tiểu ý.

Sau đó suy nghĩ một chút, còn nói: “Bảo chủ kỳ thực đang che chở cho người. Tuy rằng nhìn qua không thấy được ngài đặt người ở vị trí quan trọng, thế nhưng kẻ tinh mắt đều thấy được chủ nhân đối đãi với người không giống kẻ khác.”

Tô Tư Ninh giương mắt nhìn nàng: “Ta biết.”

“Người hiểu chính xác điều ta nói?” Mạch Hồng như cười như không nhìn y: “Ta nói kẻ tinh mắt không chỉ có ta và Mạch Thanh, tổng quản, mà còn là những người khác trong đại viện.”

“...” Tô Tư Ninh trầm mặc.

Mạch Hồng nhìn y. Thiếu niên này không ngốc, hiển nhiên biết rõ người bên ngoài ghen tỵ với y, thậm chí còn có địch ý.

Tô Tư Ninh khẽ cắn môi dưới, có chút bất an.

“Vậy người có biết, bảo chủ vì sao đối đãi với người khác biệt a?” Mạch Hồng lại hỏi.

“Hắn... Hắn chỉ là muốn có một người bồi hắn trò chuyện.” Tô Tư Ninh khẽ nói.

Nghe xong, Mạch Hồng mỉm cười một cái, đứng dậy: “Người từ từ ăn, chờ ra đó là ta dọn đây.”

Cậu trải qua buổi chiều ở trong phòng. Những ngày trước đây, cậu cũng chỉ có một mình, so với hiện tại có điểm bất đồng. Chính là khi đó mạng yếu, mệt mỏi, bệnh tật. Còn cuộc sống tại Ngân Tùng Bảo hàng ngày không cần làm việc vất vả, trở thành tiểu công tử há miệng chờ cơm. Điều đó trái lại làm cậu không vì ăn hảo được mà khỏe hơn trước, chính là không có lao động rèn luyện khiến thân thể càng suy nhược, đương nhiên không tính tới những đợt bệnh nặng.

Lặng lặng giở một quyển sách đọc, thời gian trôi mau. Sau đó Mạch Thanh đem bữa tối đến, hạ nhân mang nước ấm đến hầu hạ rửa chân. Rồi cậu lại lên giường, chui vào trong chăn nằm.

Tô Tư Ninh tựa vào đầu giường, nhờ ánh đèn cây đọc sách.

Bắc đèn chợt tắt phụt, y ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Trong lúc tìm đá đánh lửa đốt lại đèn, một hắc y nhân cao lớn, vạm vỡ nhảy từ trên nóc nhà xuống, tạo một âm thanh khá vang khiến tỷ muội Mạch tử ở phòng đối diện chú ý, nhưng sao có thể chạy tới kịp....

Tô Tư Ninh cực kỳ sửng sốt nhìn hắc y nhân vung đao chém hạ. Chỉ kịp thấy ánh đao loang loáng rút xuống. Thân hình hắc y nhân đột nhiên khựng lại, sau đó ngã lên giường, ngay bên cạnh cậu. Đao phong sắc bén lấy đi của cậu ít tóc.

Tỷ muội Mạch tử chạy áo tới cửa phòng, thấy thiếu niên sắc mặt tái nhợt do không kịp phản ứng, hắc y nhân đương nằm bất tỉnh trên giường không rõ sống chết, còn có Thương Mặc đứng cạnh đó sắc mặt tối sầm.

Tiếp đó có vài gia nhân chạy tới, thở hồng hộc, kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt. Bảo chủ trên đường đi tình cờ gặp lại bạn cũ, liền quay ngựa về ôn chuyện, sẽ đi Sơn Đông sau. Bọn họ vừa theo bảo chủ trở lại bảo, chỉ thấy bảo chủ dường như trông thấy cái gì đó, đi thẳng một mạch tới Tiểu Trúc, nhảy vọt vào.

“Phòng vệ của Ngân Tùng Bảo ta từ khi nào tệ đến mức này!” Thương Mặc chấp tay phía sau, đưa lưng về phía bọn thị vệ quát lớn.

Mạch Thanh, Mạch Hồng ngồi ở đầu giường cố làm yên lòng thiếu niên vừa bị kinh động.

“Thuộc hạ đáng chết!” Bọn thị vệ cuống quýt xuống.

Ở phía sau có một đại nam tử vận hoàng y sắc, có phần hiếu kỳ nhìn thiếu niên thần tình ngây ngẩn đang ngồi trên giường.

Trên màn còn dính vết máu đỏ thẫm, là của hắc y nhân lưu lại. Tại chỗ vừa xảy ra nguy hiểm vạn phần, Thương Mặc rút ra một thanh đoản kiếm, đâm phập vào lưng hắc y nhân.

Tô Tư Ninh môi tím tái, lặng lẽ run rẩy. Thương Mặc khẽ thở dài, bước đến gần, đưa tay nâng cằm thiếu niên lên, nhìn vào đôi mắt thất kinh.

“Đừng sợ.” Thương Mặc ngữ khí ôn nhu, vỗ về.

Hoàng y nam tử nhìn cảnh đó, trong mắt bỗng hiểu ra nhiều điều.

Tô Tư Ninh cảm nhận được ấm nóng trên mặt, tỉnh người lại, đôi tay lạnh lẽo giữ lấy bàn tay rắn chắc, ấm áp trên mặt.

Thương Mặc ánh mắt càng lạnh, nhưng đối với thiếu niên cực kỳ thương tiếc, thấy thiếu niên vẫn lo sợ bất an, trực tiếp ôm cả cậu lẫn chăn, xoay người hướng cửa phòng đi ra.

“Chủ nhân, người này xử lý thế nào?” Phía sau có người hỏi.

“Ném vào trong lao, ta muốn xem kẻ nào gan lớn như vậy.” Thương Mặc lạnh lùng nói, rời phòng.

Hoàng y nam tử cười cười, đi theo phía sau hắn.

Tô Tư Ninh được Thương Mặc bế tới chủ ốc hắc hắc thường ở.

Nhẹ nhàng đặt cậu lên giường lớn, Thương Mặc ngồi bên giường, đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cậu: “Không có việc gì nữa rồi, đừng lo lắng.”

“Àn.” Thiếu niên ngoan ngoãn nghe theo, sau đó ánh mắt bất an lén nhìn về nam tử đi vào cùng họ.

“Ta là Trang Khinh Dương” Hoàng y nam tử cũng không tránh né, bước đến cười nói: “Ta là hảo hữu với Thương Mặc, lần này tới thăm hắn, cùng ôn lại chuyện xưa.”

“Ta là Tô Tư Ninh” Thiếu niên cũng nhẹ nhàng đáp lễ.

“Các người muốn nhận nhau thì sau này còn nhiều thời gian.” Thương Mặc mở miệng nói, “Hôm nay người cứ hảo hảo nghỉ ngơi trước.”

“Được.” Tô Tư Ninh gật đầu, để hấn đỡ mình nằm xuống, chỉnh lại góc chăn.

Thương Mặc nhìn cậu rồi đứng dậy, giúp cậu buông rèm che, sau đó nói: “Chúng ta ở ngay gian ngoài.”

“Ân.” Tô Tư Ninh từ từ nhắm hai mắt, gật đầu.

Thương Mặc liền xoay người, cùng Trang Kinh Dương rời đi.

Phòng ngoài, có lót đệm dày vừa cản gió, vừa cách âm.

Trang Kinh Dương ngồi ở bàn, sớm có hạ nhân tới pha trà nóng.

“Y là ai vậy?” Trang Kinh Dương vẫn thẳng thắn như trước, hỏi trực tiếp.

“Ân nhân cứu mạng.” Thương Mặc thản nhiên trả lời.

“A?” Trang Kinh Dương nheo mắt, “Không phải tân sủng của ngươi sao?”

Thương Mặc liếc mắt nhìn hấn một cái, không đáp.

Trang Kinh Dương lộ ra nụ cười mờ ám: “Vẫn thuần khiết?”

Thương Mặc bảo trì im lặng, không đáp.

Trang Kinh Dương khẽ vỗ vỗ tay: “Thú vị, thú vị.”

9. Chương 9

Trời tảng sáng, hai nam nhân đốt đèn hàn huyên cả đêm mới đứng dậy. Trang Kinh Dương vươn vai duỗi thắt lưng, Thương Mặc cũng bẻ các khớp ngón tay. Sau đó hấn nhẹ nhàng đi vào, vén rèm lên xem, thiếu niên trên giường tựa hồ vẫn say ngủ.

Liền buông rèm xuống, không đánh thức cậu.

Hấn đi ra ngoài phòng, không khí bên ngoài trong trẻo, lành lạnh thực sáng khoái. Trang Kinh Dương xuất thủ trước, Thương Mặc lạnh lẽo tiếp chiêu, chớp mắt đã đấu hơn mười chiêu.

Sau một phen giao đấu kịch liệt, bọn hạ nhân đã chuẩn bị xong nước ấm bưng đến. Sau khi rửa mặt chải đầu, Trang Kinh Dương hỏi: “Đã xảy ra chuyện như vậy, người khi nào sẽ xuất phát đi Sơn Đông?”

“Chiếu theo kế hoạch, ” Thương Mặc trả lời, “Là hôm nay.”

“Còn người hiện tại đang ở trong phòng người a?” Trang Kinh Dương cười nói.

“Tổng quản sẽ thu xếp.” Thương Mặc đáp, “Qua việc này, ông ta sẽ không dám khinh suất. Ta đi không lâu, trong thời gian đó ông ta có thể thẩm tra ra ai đứng đằng sau.”

Sau khi dặn dò tổng quản, Thương Mặc liền khởi hành đi Sơn Đông. Trang Kinh Dương cũng ly khai Ngân Tùng Bảo, tới Giang Nam.

Hắc y nhân đã bị Thương Mặc lấy đi nửa cái mạng, tại thủy lao lay lắt sống. Tổng quản thẩm tra vài ngày nhưng gã này tựa hồ cứng đầu kiên định, không nói một câu.

Thương Mặc trước khi đi có dặn, đây có thể là người của Bồ gia tại Giang Nam, hoặc Vân gia ở Sơn Đông, nhưng tổng quản dò xét, nhưng hắc y nhân chỉ cười nhạo.

Bên này thẩm tra không hề tiến triển, bên kia Tô Tư Ninh muốn quay về Tiểu Trúc.

Mạch Thanh, Mạch Hồng khuyên bảo vài ngày, vẫn không lay chuyển được cậu. Bọn hạ nhân trong bảo đều nghi hoặc, họ không sao giải thích được vì sao thiếu niên nọ không muốn ở lại chủ ốc, ngoại trừ bảo chủ, y chính là người đầu tiên ngủ tại đây, sủng ái rất đặc biệt. Tỷ muội Mạch tử nghi vấn, hài tử này bình thường không quái tính như thế a. Tô Tư Ninh chỉ giải thích đơn giản, giường Thương Mặc rất cứng, cậu ngủ không quen.

Loại lý do này, Mạch Thanh Mạch Hồng tất nhiên không tin, nhưng nhìn cậu đã quyết ý, cũng thuận theo, đưa cậu về Tiểu Trúc ở. Đương nhiên những đồ vật dính máu đều đã được dọn sạch.

Tỷ muội Mạch tử và tổng quản đều nhìn ra. Bình thường cậu bình tĩnh, lãnh đạm, những lần này đã phải kinh sợ một phen. Từ lúc vào bảo tới giờ, cậu luôn cảm nhận được uy hiếp và ghen tị từ người khác, nhưng đối mặt với sinh tử, đây là lần đầu tiên. Vì vậy mấy ngày nay thấy cậu thỉnh thoảng giật mình, tỷ muội Mạch tử đều âm thầm thở dài.

Chuyện xảy ra thực sự rất lớn, kinh động đến cả Thương Mặc, nhưng mọi manh mối vẫn còn bí ẩn. Mọi ngày của Tô Tư Ninh trôi qua coi như thanh tĩnh.

Nửa đêm, tổng quản bị tiếng ồn làm động, giật mình tỉnh giấc, vội vã khoác áo đứng dậy. Tiếng ồn truyền đến từ thủy lao đang giam giữ hắc y nhân.

Chạy tới thì thấy hắc y nhân không biết thế nào đã thoát khỏi xiềng xích, quan trọng nhất là hắn đang giữ một người làm con tin.

Chính là Thanh Thanh, nữ tử Tứ Xuyên, tính cách thẳng thắn mà sắc bén. Hắn ta muốn hảo đánh cuộc một phen.

Hắc y nhân gương mặt tươi cười quỷ dị: "Nghĩ không ra a, là tiện nhân này thuê sát thủ."

Tổng quản kinh ngạc, nhìn nữ tử kia, dù kẻ cổ là lưỡi dao sắc bén nhưng sắc mặt vẫn băng lãnh. Nàng vẫn mặc hoàng sắc y phục như buổi sáng hôm đó, trong mắt phản chiếu sự tuyệt vọng và vẻ tịch mịch kỳ lạ.

"Vất vả mấy ngày liền mới mở được xích" Hắc y nhân nói, "Đang tìm cách thoát ra ngoài thì con đàn bà này đã mở cửa bước vào."

Tổng quản nhíu mày, nhìn tình trạng trước mặt.

Hắc y nhân tiếp tục cười nhưng trong bụng không cười: "Nàng ta đến giết người diệt khẩu, người nói xem có phải là ác phụ hay không?"

"Bất." Tổng quản chỉ thản nhiên nói một câu.

"Chờ một chút!" Hắc y nhân hoảng kinh, "Các người dám đi lên, ta giết nàng!"

Bọn thị vệ khựng lại, tổng quản ra lệnh thêm một câu, "Bất."

Không hề do dự, các thị vệ dứt khoát đến gần.

Hắc y nhân mở to hai mắt nhìn, dường như cuối cùng đã hiểu được, người đang nắm trong tay hắn căn bản chẳng hề quan trọng!

Cũng không nghĩ tới bản thân giữa mặt lên trời cười to, trong nháy mắt, từ cổ nữ tử phun ra dòng máu đỏ tươi.

Nhưng chẳng ảnh hưởng tới hành động của bọn thị vệ. Trước khi họ động thủ, hắc y nhân đã cầm dao đâm thẳng vào tim mình.

Lúc trước là do bị thù lao hậu hĩnh quyến rũ, lại biết Thương Mặc vắng nhà, mới gan lớn tày trời đi ám sát thiếu niên. Hiện tại đã rơi vào tay Thương Mặc, mọi người đều biết, tự sát chính là lựa chọn tốt nhất trốn tránh thống khổ sau này.

“Tổng quản, hiện tại làm sao?” Một gã thị vệ hỏi.

“Kéo ra bãi tha ma.” Tổng quản trả lời, phất tay áo ly khai.

Tô Tư Ninh nghe Mạch Hồng kể lại, biểu tình cũng không có an tâm, chỉ vô thức thở dài.

Vẫn ở trong phòng cả ngày đọc sách, nhưng tỷ muội Mạch tử và tổng quản đều biết cậu mệt mỏi, trước đây không nói nhiều, hiện tại càng kiệm lời.

Nửa tháng sau Thương Mặc trở về Ngân Tùng Bảo, nghe tổng quản bẩm báo hết thấy sự tình, cau mặt. Thế nhưng hai ngày đầu cũng không có tìm đến thiếu niên.

Đến ngày thứ ba, Thương Mặc mới bước vào Tiểu Trúc. Thiếu niên ở trong phòng, ngủ gật trên ghế, quyển sách trên tay nửa mở nửa đóng, đặt tại đầu gối.

Bị âm thanh cửa mở làm giật mình tỉnh giấc, thiếu niên mở to mắt nhìn. Thấy một thân ảnh cao lớn đứng chắn ngay chỗ cửa phòng, phía sau lưng ánh lên nắng xuân, nhượng cậu đưa tay che mắt, cũng thuận tiện giấu đi một tia mê muội.

“Người đã trở về.” Thiếu niên tươi cười, buông sách, xốc lại chân trên đùi, đặt dưới ghế.

Thương Mặc cũng mỉm cười đến gần, chạm nhẹ vào tóc thiếu niên: “Gần đây thân thể thế nào?”

“Cũng ổn.” Tô Tư Ninh đáp, đi tới bên cạnh bàn, rót trà cho hắn.

Thương Mặc ngồi xuống, nhìn người trước mặt. Khí sắc coi như không tệ, nhưng tinh thần có vẻ không tốt lắm, tuy rằng nhân thần cậu có chút tươi tỉnh nhưng cả người thoát nhìn vẫn thấy mệt mỏi.

“Người không có hảo hảo ăn hay không có hảo hảo ngủ?” Thương Mặc hỏi.

“A?” Tô Tư Ninh nhẹ nhàng nói: “Là Mạch Thanh, Mạch Hồng nói với người a.”

“Ta không có mất sao?” Thương Mặc nheo mắt nhìn.

Tô Tư Ninh liền cúi đầu, không nói.

Một lát, Thương Mặc mới đứng dậy, mở miệng nói: “Người qua đây.”

Tô Tư Ninh mặc dù không hiểu, nhưng vẫn theo lời, đứng dậy đến gần, sau đó bị đặt vào trong vòm ngực rắn chắc, ấm áp. Đầu được nam nhân kéo tới kề sát ngực, bên tai nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ. Thiếu niên nhắm mắt lại, khóe mắt rốt cục có chút sương ẩm.

10. Chương 10

Bảo chủ vẫn đặc biệt sủng ái thiếu niên bệnh nhược, người tại hậu viện trong lòng đều ghen ghét, nhưng không dám hành động thiếu uy nghi, dẫm lên vết xe đổ.

Đương nhiên Mạch Thanh Mạch Hồng, còn có tổng quản nhìn ra cảm tình của bảo chủ và thiếu niên lúc này mới bắt đầu chính thức tiến triển. Bảo chủ không hề che giấu tình cảm thương yêu của mình với thiếu niên, cậu cũng an ổn tiếp nhận, tiếp nhận tất cả, giống như từ khi cậu vào bảo đến nay, dù là xấu hay tốt.

Có điều dù hai người vẫn thuần khiết như cũ, những trong đó vẫn có ít nhiều thân mật.

“Cạch.” Tô Tư Ninh hạ quân cờ trắng, khóe môi vẽ ra nụ cười hứng thú.

Thương Mặc neho mắt nhìn y, cầm cờ đen hạ xuống, phá giải thế cờ. Quả nhiên, thiếu niên lập tức thay đổi biểu tình, ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Thương Mặc cười cười, vân vê quân cờ trên tay.

“Ván này ta thua.” Tô Tư Ninh nói, bắt đầu thu lại những quân cờ trắng.

“Chơi nữa không?” Thương Mặc cũng nhặt cờ.

“Không chơi.” Tô Tư Ninh gãi gãi mũi “Ta bại, nửa tháng sau đều nhờ ngươi rồi.”

Tô Tư Ninh từ lúc tiến nhập bảo tới nay, ngoại trừ chính mình ra, ăn, mặc, ở, tất cả đều là của Thương Mặc. Thế nhưng hai người chơi cờ muốn tìm vui, vì vậy đánh cuộc ai thua một ván phải nghe theo sai bảo của người thắng một ngày.

Thương Mặc cười lớn: “Hảo, chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mai theo ta đến thư phòng, giúp ta sao chép sổ sách.”

Tô Tư Ninh giương mắt nhìn hắn: “Sổ sách của Ngân Tùng Bảo để ta sao chép liệu có hảo không?”

“Người quản lý sổ sách đã hỏi gia thăm người thân hai hôm nay, những người khác sao chữ rất vất vả.” Thương Mặc nửa thật nửa giả nêu ra lý do.

Tô Tư Ninh im lặng, không bày tỏ tiếp nhận, cũng không biểu thị từ chối. Với Thương Mặc đó chính là câu trả lời tuyệt nhất.

Ngày thứ hai, Thương Mặc quả nhiên dẫn Tô Tư Ninh đến thư phòng, thật sự để y sao chép sổ sách.

Đây là lần đầu tiên Thương Mặc thấy Tô Tư Ninh cầm bút viết chữ. Nét chữ giống như bản thân cậu, nho nhã, sâu sắc, nhìn như đề bút vô lực nhưng viết ra hiển hiện sức sống.

Sổ sách do ai sao chép không quan trọng, chỉ là muốn tìm việc cho y làm, không nên rảnh rỗi đến rĩ sất. Thương Mặc không nói thật nguyên do nhưng Tô Tư Ninh cũng tự hiểu, tiếp nhận sự tình.

Sau đó việc này đều được trên dưới hậu viện âm thầm bàn luận. Bởi vì Thương Mặc từ trước tới giờ không để phần hồng lam nhan tại hậu viện tiếp xúc với công việc của Ngân Tùng Bảo. Càng nhiều người nhận ra thiếu niên kia khác với người thường, cũng có thêm nhiều người kiêng chế không nổi ghen ghét.

Bọn hạ nhân tùm năm tùm ba thảo luận, thái độ bảo chủ hiện tại sẽ biểu thị cách đối đãi của họ với thiếu niên sau này. Dù chủ nhân đối với thiếu niên có phần vô tình nhưng nếu thực sự khác với người thường, họ sẽ có sự tôn trọng thích đáng.

Có người đến hỏi tỷ muội Mạch tử, hai người đó nhìn nhau cười cười, chỉ ngón tay lên trời “Thiên cơ bất khả lộ.”

Cũng có người nói xa nói gần, đi hỏi tổng quản, ông ta lạnh lùng nói: “Trời nhìn người, cứ thuận theo tâm mình làm việc, làm ác tự có quả báo, làm thiện tự hảo.”

“Ôi tổng quản, từ lúc nào ngài dốc lòng làm việc thiện vậy?” Hạ nhân cười hỏi, ý tứ châm chọc.

Tổng quản liếc mắt nhìn hẩn một cái: “Ta không làm thiện, chỉ không làm chuyện ác. Các ngươi chưa từng làm việc ác, không cần lo lắng.”

“Lời tổng quản phải chăng có ý muốn nói kẻ làm hạ nhân như chúng ta chỉ cần cố gắng hoàn thành tốt bổn phận của mình như trước, phải không?” Người nọ lại hỏi.

“Như thế nào là bổn phận hạ nhân?” Tổng quản phản vấn.

Người nọ đáp: “Còn chờ tổng quản đại nhân chỉ rõ.”

“Người chẳng qua muốn hỏi ta có cần biểu thị tôn trọng với vị công tử kia hay không.” Tổng quản nói “Ta chưa khi nào bất kính với bất kỳ vị khách nhân nào ở đây. Đó là bổn phận của hạ nhân.”

Người nọ nghe xong liền im lặng

Đã nhiều ngày Tô Tư Ninh đều ở thư phòng sao chép, hàng ngày đều luyện chữ, khí lực đề bút chung quy đã vững rất nhiều, tâm cũng dần tĩnh tại.

Thương Mặc cứ nhiên bởi ở thư phòng, bản thân xem ghi chép hoặc đọc sách, cũng không quấy rầy Tô Tư Ninh.

Ngày hôm đó, Tô Tư Ninh rốt cục đã sao chép xong chữ cuối cùng, ngẩng mặt lên, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thương Mặc liền đi qua, cầm sổ ghi chép nét mực vẫn chưa khô lên nhìn, gật đầu nói:” Người rất cẩn thận, nét bút qua nhiều ngày vẫn không đổi.”

Tô Tư Ninh gật đầu nói: “Đó là bởi vì ta vốn chậm chạp.”

“Chậm một chút không tốt sao?” Thương Mặc hỏi.

“Có lúc hảo, có lúc bất hảo.” Tô Tư Ninh đáp.

Thương Mặc liền buông sổ ghi chép: “Buổi tối muốn ăn gì?”

“Cái gì đó thanh đạm một chút.”

“Hảo, đến chỗ người dùng bữa.”

Tô Tư Ninh khẽ nghiêng đầu, gật một cái, nói:”Được.”

Cháo rau được đưa tới Tiểu Trúc, còn có thêm một bình rượu hảo hạng.

Bữa ăn hai người cười nói, bầu không khí rất hòa hợp. Thương Mặc uống hết một bình, lại gọi hạ nhân mang thêm bình nữa.

Tô Tư Ninh giúp hân rót rượu, vừa muốn cầm bầu rượu lại bị Thương Mặc giữ lấy tay.

“Ân?” Tô Tư Ninh nghi hoặc ngẩng đầu.

Thương Mặc cười không nói, tự cầm lấy bình rượu, uống một ngụm, sau đó hỏi: “Người từng uống qua?”

Không hỏi uống hay không uống, mà hỏi có thể hay không, Tô Tư Ninh lộ ra điểm ngượng ngịu: “Khi còn bé... từng uống qua rượu thuốc.”

Thương Mặc phiêu mắt, sau đó rót rượu vào chén mình vừa dùng, đẩy đến trước mặt Tô Tư Ninh.

“Vậy uống một chút, cho ấm người.”

Tô Tư Ninh xua xua tay: “Rượu này mạnh....ta không thể.”

“Thử một chút cũng không được?” Thương Mặc nhìn y.

“.....Không được.” Tô Tư Ninh khẽ nói.

Sau một khắc liền bị một lực đạo mạnh mẽ nhưng ôn nhu kéo vào trong lòng Thương Mặc, hắn giữ lấy cảm y, sau đó rượu rót vào trong miệng nhỏ đang hé mở.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Hơi rượu cay nồng bốc lên khiến mặt Tô Tư Ninh đỏ bừng, nước mắt ngấn mi, ho mạnh vài cái, vừa thẹn vừa luống cuống.

Thương Mặc cười lớn, nhìn Tô Tư Ninh vô tội biểu tình lúng túng, có vẻ hơi khiếp ý, nghĩ rằng thiếu niên này thật sinh động, cũng đậm đậm đáng yêu. Tô Tư Ninh vừa vất vả lấy lại khí tức bình ổn, phút chốc đã bị tước đoạt đi hô hấp.

Đôi môi Thương Mặc vẫn ôn nhu mà nồng nhiệt, mất đi sự lạnh lùng vốn có. Cảm nhận được thiếu niên trong lòng lúc đầu cứng người lại sau dần dần trở nên mềm đi, Thương Mặc đỡ lấy ót thiếu niên, ép chặt hơn, dò xét đầu lưỡi.

Mới vừa uống một ngụm rượu, trong miệng thiếu niên vẫn còn nồng hương men say, chiếc lưỡi mềm mại mà non nớt không thể chống đỡ, bị hấn đùa nghịch. Tay y nắm ngực áo hắn vô lực, gần như mê muội.

Cuối cùng, khi được thả ra, Tô Tư Ninh gắng sức lấy lại hơi thở, dè dặt bị sặc khí.

Thiếu niên hô hấp trở lại bình thường, có điều mặt đỏ bừng, không cách chi giảm bớt sức nóng.

Thương Mặc nhìn y sâu sắc. Y thấp đầu, chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngả cho hắn một chén rượu. Thương

Mặc liền thu hồi ánh mắt thiêu đốt người khác, cầm chén rượu lên một hơi cạn sạch.

Kế tiếp, hai người không nói thêm gì, đợi Thương Mặc uống hết bình rượu, hần liền đứng dậy.

“Không còn sớm nữa, ta nên trở về.”

“Àn.” Tô Tư Ninh cũng đứng dậy.

Tiến tới cửa, Thương Mặc xoay người, vuốt nhẹ lên mặt Tô Tư Ninh: “Người nghỉ sớm a.”

“Àn.” Tô Tư Ninh gật đầu, nhẹ giọng trả lời.

11. Chương 11

Bảo chủ đi rồi, nửa tháng không đến Tiểu Trúc.

Tổng quản thỉnh thoảng tới, hỏi thăm việc ăn, mặc, ở, đi lại.

Kỳ thực Mạch Hồng, Mạch Thanh có điểm nghi hoặc. Bảo chủ và Tô công tử cảm tình khá tốt, thế nào lại giống như cơn gió, đi rồi chẳng thấy thân ảnh. Hỏi Tô Tư Ninh cũng không biết nguyên nhân — chẳng lẽ giống như người ở hậu viện suy đoán, Tô Tư Ninh rốt cục “thất sủng” rồi?

Tổng quản chấp tay sau lưng, liếc mắt nhìn các nàng: “Không có được sủng ái, tại sao thất sủng?”

Mạch Hồng học ông chấp tay sau lưng: “Được sủng ái hay không ông còn không biết?”

Mạch Thanh cười cười: “Sủng ái hay thất sủng, chúng ta đều không biết, chỉ có một câu, tâm tư bảo chủ ai có thể đoán ra?”

“Vô luận thế nào thì các ngươi cũng sẽ không lãnh đạm với Tô công tử?” Tổng quản hỏi.

Mạch Hồng cười nói: “Chắc chắn không.”

Tô Tư Ninh nhìn mấy người điem nhiên nói chuyện trước mặt mình, chẳng biết phải làm gì, một lúc sau mới khẽ nói với Mạch Hồng: “Các người...”

“Chúng ta làm sao?” Mạch Hồng nhìn y, “Còn thỉnh Tô công tử chỉ dẫn.”

Tô Tư Ninh không nhìn nàng, chuyển hướng sang tổng quản: “Thương Mặc hai ngày nay đang làm gì?”

Hỏi trực tiếp, tổng quản cũng đáp trực tiếp: “Ngày hôm kia ra trường ngựa, ngày hôm qua đến thương lượng cùng các chủ buôn, hôm nay ở trong thư phòng chỉnh lý tài liệu.” Hôm kia ông cũng tới, thế nên mọi chuyện đều được “bấm báo” với Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh hạ mắt “À.”

Đúng là không ai hiểu rõ tâm tư bảo chủ, thế nhưng cũng không ai suy đoán ra tâm tư thiếu niên. Vì vậy ba người nhìn y, sắc mặt cậu khác với mọi ngày, ngữ khí cũng thiếu đi vẻ điềm đạm nào đó, hồn thất lạc mất nửa phần. Nhưng mỗi lần tổng quản đến, y sẽ hỏi tình hình gần đây của Thương Mặc. Là để tâm hay không để tâm?

Nghi hoặc càng đẩy lên, bảo chủ và thiếu niên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tư Ninh không lộ ra nửa điểm tâm tình, lại hỏi tổng quản: “Ta từng nghe Thương Mặc nói nơi này còn có một Tàng thư các?”

Tổng quản gật đầu: “Đúng vậy, ở tây nam giác, cách chỗ này không xa lắm.”

“Ta có thể đến mượn thư tịch về xem không?”

“Đương nhiên có thể.” Tổng quản đáp.

“Cảm tạ.” Tô Tư Ninh cười nói.

Liên tiếp mấy ngày, Tô Tư Ninh vui vẻ chạy tới Tàng thư các, hai ngày đầu còn có tổng quản và Mạch Hồng dẫn đường, về sau đều tự đi. Có đôi khi ở bên trong nửa ngày không ra, có đôi khi chọn một quyển ưa thích mang về Tiểu Trúc chậm rãi đọc.

Tiểu Trúc vẫn không xuất hiện thân ảnh Thương Mặc, nhưng thiếu niên lãnh đạm như vậy khiến bọn hạ nhân cũng giống bình thường, ít cười sau lưng.

“Tô công tử hảo.” Lão nô phụ trách trông coi Tàng thư các để ý tới, chấp tay cung kính nói.

“Ngài hảo, hôm nay lại tới làm phiền rồi.” Tô Tư Ninh cung tay đáp lễ.

“Đâu có, các giá sách này đều trầm tịch sắp mốc meo, may có Tô công tử nhiều ngày đến xem chúng.” Lão nô cười nói.

Tô Tư Ninh cười nhẹ, gật đầu: “Hôm nay ta muốn tìm một quyển kinh thư.”

“A, kinh thư đều xếp tận trong cùng, ở đó khá tối, rất khó nhìn.”

“Có thể cho ta mượn ngọn đèn hay cây nến không?” Tô Tư Ninh hỏi.

“Có đèn cầy.” Lão nô nói, “Nhưng hôm nay không được, ta có chuyện quan trọng, có lẽ mai công tử trở lại, ta cùng cậu hảo đi vào xem, thế nào?”

“Không dám phiền tới ngài.” Tô Tư Ninh nói “Chỉ tìm một quyển sách thôi mà.”

Lão nô suy nghĩ một chút: “Được rồi.”

Tô Tư Ninh tay phải cầm đèn, theo hướng lão nô chỉ, đi vào trong cùng Tàng thư các.

Ngân Tàng Bảo rất lớn, vì thế Tàng thư các cũng rất rộng. Có đủ mọi loại sách trong thiên hạ, không thiếu sách hiếm. Chỗ tận cùng bên trong xếp kinh thư quả thực rất tối, tản mát mùi mốc rất đặc trưng của sách. Tô Tư Ninh đơn độc cầm đèn khế lần theo gáy sách, tìm cái mình cần.

Phía sau chột truyền đến tiếng bước chân, rất nhẹ, từng bước một. Tô Tư Ninh cảnh giác quay đầu lại nhìn, không có ai. Đi qua mấy kệ sách một vòng, xác thực không có ai, vừa muốn trở lại tiếp tục tìm kinh thư, bỗng nhiên nghe tiếng gió xẹt qua sau lưng. Cậu xoay người lại, vất vả né đoãn kiếm đâm thẳng vào ngực, nhưng vẫn không hoàn toàn tránh được, một đao rạch lên cánh tay trái.

Tô Tư Ninh cảm giác một trận đau đớn, ngọn đèn rơi xuống đất tạo thanh âm lộc cộc. Cậu nhận ra một nữ tử mỏng manh, cao gần bằng cậu.

Tô Tư Ninh đưa tay phải lên ấn chặt vết thương trên cánh tay trái, đau không thốt ra lời.

Nữ tử nhìn cậu, đôi mắt đen thâm thúy mờ mịt, cho dù cầm đoãn kiếm dính máu, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như thể không có chuyện gì phát sinh.

Nàng nhìn cậu một chút rồi nói nói, thanh âm cũng rất ôn nhu: “Người đừng trách ta, ai bảo người lấy đi thực tâm của bảo chủ.”

Tô Tư Ninh đau đớn, lệ xuất, nghe nữ tử tiếp tục nói: “Chúng ta đều cho rằng bảo chủ vô tình, đối với tất cả mọi người đều như nhau, chỉ thỉnh thoảng có người ngẫu nhiên được hắn quan tâm. Nhưng người đã

phá vỡ thế cân bằng, còn không tự hiểu. Bảo chủ không ái kẻ bẩm sinh yếu đuối, vậy mà ở bên người; bảo chủ không thích người bệnh tật phiền phức nhưng lại thiên vị người; bảo chủ không thâm tình với ai, hết lần này tới lần khác vẫn là người. Người chiếm nhiều tình cảm bảo chủ như vậy, bị một tên bệnh nhược như người đoạt lấy, người nói chúng ta nên làm cái gì?”

“Trong lúc chúng ta phần hận bất bình, người lại nhàn tĩnh, ngày ngày đến Tàng thư các tiêu khiển. Ở đây vắng người, chỉ có mình người, không có hảo thủ hạ đi theo, đại khái tới nơi này chính là để nộp mạng a.”

Tô Tư Ninh không trả lời, có lẽ là không kịp đáp. Nữ tử vừa nói xong liền giơ cao đoản kiếm đâm tới, Tô Tư Ninh cố sức tránh, đột nhiên dưới chân nhá lên, tia lửa bắn ra bốn phía —— ngọn đèn rơi xuống lúc bọn họ giằng co vừa nãy đã bắt lửa vào giá sách cháy rực.

Trời khô, ngọn lửa cứ thế bùng lên rất nhanh, đã bốc cao đến nửa người, nữ tử tựa hồ cũng rất kinh ngạc, thế nhưng vẫn không bỏ qua việc giết y. Tô Tư Ninh xoay người chạy trốn, cánh tay trái thụ thương khiến thần trí mơ hồ, y cũng vốn yếu thể lực, ngay cả một nữ tử cũng chạy không thắng, càng không cần nói tới thể lửa cháy hừng hực xung quanh. Rốt cục vì hít quá nhiều, y bị sặc khói, dừng lại chống người vào một kệ sách thờ dốt, quay đầu nhìn, nữ tử đã tới gần. Thân thể y vô lực.

“Khụ... Ta ngay cả tên của người... cũng không biết, khụ khụ... Người nếu muốn giết ta...” Tô Tư Ninh nói ngắt quãng, “Người... không nhanh sẽ... chết cháy, còn muốn giết ta... Khụ khụ...”

Nữ tử đi bước một tới gần: “Ta là Nhiễm Vân... Nếu như người muốn chết rồi làm quỷ mình bạch.....nhớ kỹ a...”

Tô Tư Ninh dựa vào giá sách đi về phía trước vài bước, đi ra giữa tàng thư, khí vô lực, chỉ có thể dựa vào một cây cột, tựa dần xuống, nhìn nữ tử từng bước đến gần y, đoản kiếm trong tay nàng sáng lên, càng có vẻ yêu dã....

Đoản kiếm của nữ tử rút cuộc không có hạ xuống, vừa tới gần Tô Tư Ninh, nàng đã bị đè bởi một trong những hàng giá sách đang đồng loạt sụp đổ.

Tô Tư Ninh dựa lưng vào cây cột, nhìn lửa liếm khắp nơi, nghe bên ngoài truyền đến thanh âm huyền ảo mới an tâm, từ từ nhắm mắt lại.

12. Chương 12

Tổng quản mang theo người đến cứu hỏa, cũng cứu Tô Tư Ninh đã chìm vào hôn mê. Cánh tay trái bị đâm mất rất nhiều máu, còn hít phải khói độc, ngay cả tóc cũng cháy xém không ít. Hơn nửa vì chấn kinh quá mức, Tô Tư Ninh mê man trên giường bảy, tám ngày.

Mạch Hồng, Mạch Thanh vừa tự trách, vừa sốt ruột, hối hận đã không theo cùng, để y gặp phải tai nạn

lớn. Tổng quản sắc mặt nghiêm trọng, nhìn đại phu chạy đôn chạy đáo và Thương Mặc vẫn luôn túc trực bên giường, âm thầm thở dài.

Khi Tô Tư Ninh từ từ tỉnh lại, chưa nhớ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy dễ chịu trong một vòm ngực lớn rất ấm áp, bên tai là tiếng tim đập thân quen.

Đợi đến lúc hoàn toàn mở mắt, mới nhớ ra sự tình ngày ấy, cũng nhìn rõ nam nhân trước mặt.

Y hoàn toàn nằm trong lòng Thương Mặc. Ngày đó y bị suýt bị người ta giết, sau đó Tàng thư các bốc cháy.

“Tỉnh rồi?” Thương Mặc thấp giọng, nhẹ nhàng hỏi.

Tô Tư Ninh không trả lời, một giọt lệ không kịp ngăn rơi xuống, cũng không thể ngừng, lặng lẽ rơi lệ.

Mạch Thanh bưng được vào nhìn thấy thiếu niên nhỏ lệ, còn bảo chủ sắc mặt âm trầm, trong lòng đang suy nghĩ gì đó, liền cúi đầu đặt được xuống, khẽ khàng xoay người bước ra ngoài.

Bắt chuyện cùng tỷ muội Mạch tử một hồi, Công Tôn Tề đi về phía trước, gõ cửa phòng. Bên trong truyền đến một tiếng trầm thấp “Vào đi.”

Đẩy cửa bước vào, Thương Mặc đang ngồi ở trước bàn đề bút viết gì đó. Trên bàn đã chất cao một đồng công văn.

“Chủ nhân, đây là sổ ghi chép do ông chủ Lưu đưa tới.” Công Tôn Tề hai tay trình lên một quyển sổ.

“Đặt ở đó.” Thương Mặc nói.

“Hôm qua Tiền gia mang theo mười mấy tay chân đến gây sự trong quán.” Công Tôn Tề nói tiếp.

“Có làm bị thương các huynh đệ?” Thương Mặc hỏi.

“Hai người bị thương nhẹ. Đối phương có năm người bị trọng thương.” Công Tôn Tề trả lời.

“Kế tiếp sẽ ôn áo tới nha môn, người chuẩn bị trước một chút.” Thương Mặc nói “Nếu hấn chơi xấu, không cần quân tử với hấn.”

“Rõ.”

Lại trầm mặc một hồi, Thương Mặc vẫn không ngẩng đầu, tiếp tục viết “Còn có việc sao?”

“Không có.” Công Tôn Tề đáp, im lặng một lúc mới nói: “Chủ nhân ở chỗ này non nửa tháng, lúc nào.....”

“Ở chỗ này làm sao?” Thương Mặc dừng bút, ngẩng đầu, nheo mắt hỏi.

“Thứ nhất không tiện, người xem công văn đã chất đầy bàn.” Nếu được hỏi, Công Tôn Tề cũng nói thẳng “Hơn nữa chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến Tô công tử nghỉ ngơi?”

Thương Mặc lẳng lặng nhìn hắn một hồi, mỉm cười: “Người có thể giúp ta thỉnh ý đến chủ ốc, ta sẽ ghi nhớ công của người.”

Công Tôn Tề nhìn bức màn che ngoại thất, bất đắc dĩ liếc mắt về phía Thương Mặc: “Chủ nhân đã không làm được, vì sao còn làm khó ta?”

“Vậy sao người làm khó ta?” Thương Mặc phản vấn, cúi đầu viết công văn.

Công Tôn Tề thở dài, cúi đầu xin cáo lui, rời khỏi phòng.

Từ sau khi Tô Tư Ninh tỉnh, kể cả lúc y hôn mê, Thương Mặc đều ở Tiểu Trúc. Ban ngày tại ngoại thất phê duyệt, xử lý công văn, nếu rảnh sẽ cùng Tô Tư Ninh dùng bữa, buổi tối ngủ chung giường với y. Tô Tư Ninh khuyên hắn trở lại chủ ốc, hắn lại khuyên Tô Tư Ninh dọn đến chủ ốc. Hai người bảo thủ ý kiến của mình, rốt cục cho ra kết quả hiện tại.

Đối với đại hỏa hoạn ở Tàng thư các, Thương Mặc chưa nói tới một chữ, Tô Tư Ninh đã nhắc đến trước tiên: “Làm liên lụy cháy rất nhiều sách, thực xin lỗi.”

Thương Mặc xoa đầu y: “Không sao.”

“Ta lấy gì đền cho người...” Tô Tư Ninh cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Theo ta ăn, theo ta ngủ, bởi ta nói chuyện, có rất nhiều cách đền ta a.” Thương Mặc trả lời.

Tô Tư Ninh ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn hắn cười ánh mắt nghiêm túc, bỗng nhiên đỏ mặt, cúi đầu. Lần này thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

Thương Mặc liền ôm y giữ trong ngực: “Người không có việc gì, thật hảo. Nếu không sao ta đền bù cho

người?”

Tô Tư Ninh nắm lấy tay áo Thương Mặc.

Một lúc lâu, Tô Tư Ninh mới mở miệng: “Đã sang xuân, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

“Hảo.” Thương Mặc nắm chặt hai tay, đáp.

Hai ngày sau, Thương Mặc đưa Tô Tư Ninh ra ngoài.

Mùa xuân phương bắc tới muộn, nhưng vẫn có thể cảm thụ được xuân ý ngoạn cường. Tay trái Tô Tư Ninh vẫn còn cuốn băng, cố định trong tay áo. Trên yên ngựa được Thương Mặc ôn nhu mà mạnh mẽ ôm trong ngực, tránh không ít gió.

Tới ngọn núi phía sau Ngân Tùng Bảo, có một rừng cây tùng. Thương Mặc ghì cương, xuống ngựa, ôm Tô Tư Ninh tiếp đất.

Nắm tay đi qua rừng cây, tầm mắt mở rộng ra xung quang, vượt qua sườn núi, phóng ra xa xa, thậm chí có thể thấy được thôn xóm và thành trấn.

Không khí núi rừng tươi mát, so với Ngân Tùng Bảo lạnh hơn.

Tô Tư Ninh lấy tay vuốt lại tóc bị gió thổi tung, nhìn cảnh tượng xa xa. Vừa nhìn về phía chân trời, tập niệm trong đầu bay mất, chỉ còn một khoảng trống hư vô mờ ảo.

Thương Mặc nhìn người bên cạnh..Thần tình an tĩnh, áo choàng bạch sắc phủ quanh người mềm mại động nhân, khiến người khác không khỏi chăm chú nhìn y. Tô Tư Ninh khôi phục tinh thần, quay lại nhìn hấn. Thương Mặc khước miệng câu dẫn, đưa tay nâng cằm Tô Tư Ninh, thanh âm trầm thấp, nói: “Nhắm mắt lại.”

Tô Tư Ninh theo lời, đóng mí mắt, trên môi bỗng có thứ ẩm mềm.

Đầu lưỡi nam nhân dò xét trên môi, y thuận theo hé miệng, đầu lưỡi tiến vào, ôn nhu cuốn lấy lưỡi của y trong vũ điệu đam mê.

Chân tự nhiên mềm nhũn đi, cả người vô lực, hai tay giữ lấy áo ngực nam nhân, mặc cho nam nhân khéo léo chế trụ sau gáy, thay đổi góc độ, nụ hôn càng sâu hơn.

Nam nhân vẫn rất ôn nhu, chính là biểu hiện thương yêu vô cùng, nhưng đồng thời cũng cường ngạnh, mạnh mẽ chiếm đoạt người trong lòng.

Thiếu niên chưa trải đời, có chút ít bối rối, nhưng thuận theo tiết tấu nam nhân, dù chưa thể nói là quán quít đáp trả nhưng không giống khúc gỗ bị động.

Cuối cùng hai người cũng rời nhau, dẫn theo một sợi tơ mảnh. Tô Tư Ninh khẽ nhếch miệng, mở to mắt, trong đáy mắt có một màn sương mỏng, yên lặng nhìn Thương Mặc. Thương Mặc cúi đầu, khẽ cắn môi dưới thiếu niên, ngậm lấy khẽ day day. Thiếu niên nhắm mắt lại, chiếc lưỡi tham lam liền không khách khí khuấy động.

Thấy bảo chủ nắm thiếu niên trở lại Tiểu Trúc thì Mạch Thanh, Mạch Hồng nhạy cảm phát hiện bầu không khí hai người bất thường, nhãn thần nhìn nhau cũng khác lạ, đặc biệt đôi môi thiếu niên sưng đỏ, mọi việc chẳng cần nói ra cũng sáng tỏ. Hai người giả nghiêm mặt, lén cười, không dám để bảo chủ trông thấy. Nhưng Thương Mặc chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn các nàng, Tô Tư Ninh làm bộ không thấy các nàng cười trộm, sắc mặt điềm tĩnh, có điều vành tai hồng lên.

“Dọn đến chủ ốc a?” Ôm nhau nằm trên giường, Thương Mặc hỏi ý tứ Tô Tư Ninh.

“Không được.” Tô Tư Ninh nói.

“Vì sao?” Thương Mặc nheo mắt, “Lúc trước cũng không muốn đến, nói giường của ta cứng? Cái này dễ a, ngày mai cho người đến trải thêm vài tấm nệm.”

“Vậy người ngủ sẽ không quen.” Tô Tư Ninh cười “Bất quá không phải nguyên nhân này.....Lúc trước không muốn dọn tới là vì ta và người, không có loại quan hệ này.....”

“Hiện tại thì sao?” Thương Mặc nhìn y.

“Hiện tại cũng không hảo.” Tô Tư Ninh nhẹ giọng nói “Bây giờ ta cũng không phải là gì của người....Ta là người bệnh nhược, người thương hại ta đã là chuyện rất may mắn....Hưởng quá nhiều may mắn sẽ không hảo, chưa biết lúc nào phúc bạc.”

Thương Mặc không có nói nữa, chỉ là ôm lấy y, nắm tay y thật chặt.

13. Chương 13

Tô Tư Ninh không chịu đến, Thương Mặc cũng đành hảo “miễn cưỡng” tiếp tục ở tại Tiểu Trúc. Khi Thương Mặc không có ở đó, Mạch Hồng chọc Tô Tư Ninh vậy mà gần đỡ.

Tô Tư Ninh chẳng giận, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta không có tư cách ở trong chủ ốc.”

Mạch Hồng đập y một cái: “Thế nào mới có tư cách ở trong chủ ốc?”

Tô Tư Ninh trầm mặc không đáp.

Mạch Thanh cười nói: “Kể cả như vậy, nói không chừng bảo chủ đã coi Tiểu Trúc là chủ ốc rồi.”

Mạch Hồng cười, tổng quản ở một bên nhú mày.

“Tổng quản không nói gì sao?” Mạch Thanh hỏi.

Tổng quản giả lắc đầu, chuyển hướng sang Tô Tư Ninh, nghiêm khắc nói: “Hiện lại cậu ta trở thành bảo bối trong lòng bảo chủ, đây vừa là chuyện tốt, vừa không phải chuyện hay.”

Mạch Thanh, Mạch Hồng nhìn ông khó hiểu, cũng không để ý nhiều.

Tô Tư Ninh im lặng, tổng quản tiếp lời: “Nếu nhượng ta khuyên bảo, chính là trước mặt bảo chủ không bày yêu mến, bằng không sẽ mời gọi đại họa.”

Tô Tư Ninh vẫn im lặng như cũ, chỉ câu dẫn ra nụ cười nhạt, khẽ gật đầu với tổng quản.

Ban đêm, Thương Mặc trở về, tổng quản hỏi hần có muốn ăn cơm tối, Thương Mặc đáp đã ăn rồi, hỏi qua tình hình Tô Tư Ninh. Tổng quản nói: “Tô công tử cũng đã ăn xong, nhưng vẫn phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ ăn chờ chủ nhân trở về sẽ ghé qua Tiểu Trúc.”

Thương Mặc cười không nói, thẳng hướng tiểu trúc bước đi.

Đội bọn hạ nhân mang rượu và thức ăn lui ra ngoài, Thương Mặc mới kéo Tô Tư Ninh ngồi trên đùi mình.

“Hôm nay đổi được, đại phu nói hơi đắng, người có uống hết?”

Tô Tư Ninh nhăn mặt: “Mạch Hồng nhìn đến khi uống xong...”

“Hảo, chút nữa sẽ thưởng nàng.” Thương Mặc cười to.

“Ta đây uống hết thuốc, có thưởng ta hay không?” Tô Tư Ninh nhìn hần, cười khúc khích.

“Chờ đến khi không có ai theo dõi người cũng uống hết được, thì sẽ có phần thưởng.” Thương Mặc trả lời.

Tô Tư Ninh giúp hấn rót rượu, buông vò rượu xuống, nói: "Người không cho ai nhìn, không có ai chứng minh là ta đã uống, thế nên người nhất định sẽ để người khác theo dõi ta, ta vĩnh viễn không có thưởng."

Thương Mặc cười, ghé sát lỗ tai y nói: "Người nói xem, người muốn thưởng cái gì? Ta sẽ xem tình hình rồi mới cân nhắc có cho người hay không....."

Tô Tư Ninh nẩy lên, mặt đỏ bừng, cúi đầu nhìn hoa văn chén rượu một lúc, sau đó mở miệng nói "Đại phu bảo tay ta hảo rồi..."

"Ta vừa vào đã thấy, băng vải đều tháo bỏ rồi phải không?" Thương Mặc tiếp tục nói sát bên tai y.

"Người..." Tô Tư Ninh rốt cục ngẩng đầu, đồng tử có chút mờ mịt, cự ly với Thương Mặc chưa được nửa tấc, hơi thở vẫn vút.

Thương Mặc cười, ngậm lấy đôi môi mỏng lạnh lạnh, Tô Tư Ninh run lên, nhắm mắt lại.

Dây dưa hồi lâu, Tô Tư Ninh nhịn không được để thoát ra hai tiếng 'ưm', hai tay vô lực quẩn lên vai Thương Mặc. Chờ nam nhân hảo tâm buông ra, y gần như không thở nổi, xấu hổ tựa đầu vào vai nam nhân thở dốc.

Lại đột nhiên mở to mắt, ngẩng đầu nhìn. Bàn tay nào đó len vào trong nội y chuyển động. Có chút lo lắng nhìn về phía Thương Mặc, nam nhân khẽ hôn lên khóe miệng y, thấp giọng nói: "Đừng sợ, hôm nay ta sẽ không ăn người."

Bên trong chậu than cháy rực, thế nhưng ngoại y và dây lưng mở ra, chỉ còn nội y thì Tô Tư Ninh rùng mình một cái, không biết là do lạnh hay do cảm giác từ tay Thương Mặc truyền đến.

"Ân..." Khẽ ưm một tiếng, Tô Tư Ninh vòng hai tay qua cổ Thương Mặc, tùy ý hấn.

"Ngoan, nhắm mắt lại." Thương Mặc thấp giọng nói.

Bàn tay Thương Mặc nhiệt ấm, thăm dò trong tiết y, vuốt ve nhưng đường cong thân thể, làm thiếu niên không ngừng thở gấp, thoáng chốc hai mắt đã nhắm lung.

Một bên đầu nhũ được ngón cái đè lên xoa nắn, thân thể thiếu niên nẩy lên một cái, cảm giác khó hình dung tràn khắp cơ thể, khiến da tê dại. Thương Mặc cười khẽ, ngón cái và ngón trỏ nắm lấy tiểu châu, vuốt ve ma sát, cho dù nhìn không thấy cũng cảm nhận được hạt hồng châu dựng lên.

Thương Mặc nâng hai tay Tô Tư Ninh, nhượng y ngồi trên đùi, dựa lưng vào mình, cúi đầu tại cổ trắng ngần để lại vết tích hồng sắc, một tay tiếp tục trêu đùa hồng châu trước ngực, một tay trượt vào trong tiết khố.

Tô Tư Ninh vô thức giữ lấy bàn tay đang luồn vào trong tiết cổ, nhưng vô lực ngăn cản nó tiếp tục trườn vào, cho đến khi hắn nắm lấy thứ đã bị khiêu khích góc đầu dây.

“Thương... Thương Mặc...” Thanh âm Tô Tư Ninh mang theo khóc ý, chẳng rõ tại sao không ngừng gọi tên nam nhân đã chôn lên lửa dục bản thân.

“Ăn?” Thương Mặc ghé vào lỗ tai hắn hỏi, “Thoải mái a?”

Tô Tư Ninh xấu hổ, cứ nhiên không nói. Nam nhân liền cười xấu xa, gia tăng thêm lực đạo bàn tay. Tô Tư Ninh chưa từng trải đời, sao có thể chống lại dày vò như vậy, trong chốc lát liền dễ dàng xuất ra trong tay nam nhân.

“Thoải mái a?” Thương Mặc móc ra khăn tay lau đi dịch thể trong tay, rồi ôm lấy Tô Tư Ninh ngồi trên đùi mình, xoay người y đối mặt với mình, lại hỏi.

Tô Tư Ninh chôn đầu vào vai hắn, qua một hồi lâu mới dùng thanh âm cực nhỏ nói: “Còn người?”

Thương Mặc sững một chút, mỉm cười dẫn theo ý sủng nịch nói: “Người thân thể còn yếu, dưỡng phì mới ăn”

Tô Tư Ninh không nói thêm gì, nam nhân chỉ vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ bé trong lòng mình.

14. Chương 14

Xuân về khắp nơi nơi, cây cối đâm chồi nảy lộc, Tô Tư Ninh thỉnh thoảng mang bàn ghế ra viện ngồi phơi nắng. Thời gian Thương Mặc đi công vụ, y ăn điểm tâm, uống trà, đọc sách, rất an nhàn. Khi có Thương Mặc, hai người càng quyến luyến, thân mật, khiến tỷ muội Mạch tử không tiện lưu lại Tiểu Trúc, nắm tay nhau rời đi, nhường chỗ cho hai người phong lưu, dù sao Tô Tư Ninh ở bên cạnh bảo chủ tuyệt sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Thấy tỷ muội Mạch tử rời khỏi, cũng thuận tiện đóng cửa lại, Tô Tư Ninh mới từ trên bàn cầm lên một bánh điểm tâm, đưa tới trước mặt Thương Mặc: “Người muốn ăn không?”

Thương Mặc há miệng cắn một cái, nhai nhai. Tô Tư Ninh không đề phòng, bất ngờ bị hắn hôn lên môi. Hắn yêu thương ôm Tô Tư Ninh ngồi trên đùi mình, tiểu thân thể kia ăn không nhiều, khá nhẹ.

Đến khi ai đó đem điểm tâm được mớm cho nuốt xuống, Tô Tư Ninh đỏ mặt, đấm Thương Mặc một cái. Thương Mặc cười lớn: “Ta không thích ăn đồ ngọt, nhưng ăn kiểu này cũng không tệ.”

Thế nên khó trách tỷ muội Mạch tử muốn tránh mặt, hai người tình cảm nồng nàn, rất ít khi kiêng kỵ nơi chốn và thời gian. Bảo chủ từ trước đến nay vốn tùy tiện, bất quá thiếu niên cũng chiều theo hần.

“Tiết trời đã ấm nhiều, có muốn ra ngoài chơi một chút?” Thương Mặc hỏi.

“Nếu người nhàn rồi thì đương nhiên hảo, nếu người không rảnh cũng không nhất thiết phải đi.” Tô Tư Ninh trả lời.

“Không có ta, người vẫn có thể đi cùng tổng quản và Mạch Thanh Mạch Hồng.”

”Hảo.” Tô Tư Ninh gật đầu, nghĩ một lúc, nói tiếp “Ta muốn học kỵ mã.”

“Người đây chẳng nặng bao nhiêu, thể nào cũng bị ngựa hất ngã.” Thương Mặc trêu chọc.

Tô Tư Ninh cầm một khối điểm tâm lên ăn, nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Vậy người có thể tìm cho ta một con ngựa hiền hiền một chút.”

Thương Mặc điểm lên trán y: “Người cứ quyết định rồi mới thông báo cho ta một tiếng là sao?”

Tô Tư Ninh cười gượng.

“Muốn học cũng được, nhưng phải có ta ở bên nhìn.” Thương Mặc nói: “Nếu như xảy ra sự cố nhỏ nào sẽ không cho phép cưỡi ngựa một mình.”

Tô Tư Ninh gật đầu: “Hảo”

“Hiện nay tuy ẩm áp nhưng khí trời hay thay đổi, người chú ý đừng vội mang y phục cất đi, cố gắng đừng nhiễm phong hàn.” Thương Mặc nói tiếp.

“Ân, ta biết.” Tô Tư Ninh đáp “Ta sợ lạnh hơn các người, ta sẽ tự chăm sóc.”

Thương Mặc cọ mũi mình vào mũi y: “Quả nhiên vẫn lạnh.”

Tô Tư Ninh mỉm cười yếu ớt không nói. Kỳ thực so với trước đây, khí tức của y đã bình ổn rất nhiều, cũng khỏe hơn. Tuy rằng tới Ngân Tùng Bảo liên tục bệnh nặng, nhưng có hảo dược, hảo y, hảo thực, hơn nữa còn phát sinh sự tình với Thương Mặc, trong lòng càng vui vẻ, khí sắc cũng tốt lên. Lời Thương Mặc nói ám chỉ, muốn y hảo hảo dưỡng phì, mới hảo ‘ăn’.

Có thuộc hạ đến Tiểu Trúc báo lại công việc. Tô Tư Ninh nói trời khởi gió, hướng Thương Mặc và các đại

nhân cáo lui vào trong phòng.

Thương Mặc nhìn thoáng qua bóng lưng y, khước miệng câu dẫn nụ cười, xoay người sang Công Tôn Tề: “Ngày mai đến chuồng ngựa, giúp ta chọn một con ngựa già ngoan ngoãn một chút.”

“Rõ.”

“Mộc Tu.”

“Có.” Mộc Tu tiến lên một bước.

“Bố gia ở Giang Nam sự tình thế nào rồi?” Thương Mặc tự rót cho mình một chén trà.

“Bẩm chủ nhân, Bố đại gia tựa hồ không có ý nhượng bộ.” Mộc Tu đáp.

“Tiếp tục thương lượng với ông ta.” Thương Mặc nói “Nhi tử ông ta năm nay cũng mười tám, dò xét xem đã có người trong lòng hay chưa, nếu có, chúng ta tác đôi, cũng coi như tặng Bố gia một cái lễ.”

“Rõ.” Mộc Tu đáp.

“Tiền Vinh.”

“Có.” Tiền Vinh bước lên trước.

“Bên người tiếp tục lôi kéo Cửu Vương gia.”

“...Rõ.” Khuôn mặt thanh tú của Tiền Vinh cau lại.

“Sao vậy?” Thương Mặc nheo mắt.

“Cửu Vương gia hần, hần...” Tiền Vinh lộ ra vẻ mặt khổ sở, muốn nói rồi lại thôi.

Trái lại, nhưng người hầu cận khác rõ ràng đang nén cười.

“”Hần muốn nạp người làm phi phải không?” Thương Mặc khước miệng nhếch lên.

“Chủ nhân!” Tiền Vinh ngẩng đầu, thấy đôi mắt Thương Mặc có ý cười châm chọc.

“Cũng hảo a, người vào đó nội ứng ngoại hợp cùng chúng ta.” Công Tôn Tề tiếp lời.

“Các người, đám các người dám chế giễu ta, chờ ngày nào đó ta bị mất đầu, các người đến đó mà nhật xác ta.” Tiền Vinh cảm giận nói.

Những người khác cười rộ lên.

Cuối cùng, Thương Mặc mới mở miệng, ngăn mọi người: “Được rồi, đừng trêu hấn nữa. Tiền Vinh, Cửu Vương gia muốn dây dưa với người, người cứ thuận theo hấn, hấn bất động người cũng bất động, kiến chiêu sách chiêu (tùy cơ ứng biến) ta cũng đã dạy cho người rồi.”

“Tất nhiên ta biết, chỉ là...” Tiền Vinh lông mày nhăn tít.

“Chỉ là, người lo tâm sẽ động.” Công Tôn Tề chêm vào.

Tiền Vinh mặt trắng bệch.

Thương Mặc khước miệng mỉm cười: “Nếu người cùng Cửu Vương gia thực có chuyện gì đó, cũng an tâm đi, sinh lễ hồi môn của Ngân Tùng Bảo không phải ít, sẽ không để người chịu thiệt thòi.”

Tiền Vinh vừa tức vừa thẹn, gấp gáp nói không nên lời, vung tay áo, thối lui xuống dưới.

Lý Mộc tiến lên, nói: “Bẩm chủ nhân, dược liệu người cần dặn lúc trước đã đưa tới, toàn bộ đều đặt ở dược phòng, do Lưu đại phu bào chế.”

“Hảo.” Thương Mặc gật đầu, “Dặn bên dưới tìm Hoàng đại phu trong kinh thành chưa?”

Hoàng đại phu là ngự y trong cung đã cáo lão dưỡng gia, y thuật cao thâm, thái độ đối nhân xử thế đức hậu. Ở kinh thành mở một cửa hàng thuốc bình thường, xem bệnh cho bách tính, chỉ thu rất ít tiền thuốc.

“Lão tiên sinh nói đi đứng bất tiện, không muốn rời kinh thành. Nếu có nhu cầu, thỉnh đến kinh thành tìm ông. Kể dưới đang bàn bạc cùng ông ấy.” Lý Mộc đáp.

“Cũng được, ít bữa nữa trời ấm hơn một chút, ta sẽ đưa y tới kinh thành. Tránh cho ở hoài trong bảo sinh ra buồn bực.” Thương Mặc nói.

Công Tôn Tề và Mộc Tu liếc mắt nhìn nhau. Thương Mặc nhìn bọn họ, nheo mắt cười: “Có gì mà không dám nói thẳng?”

“Chủ nhân” Công Tôn Tề mở miệng, “Khí trời chợt âm, chợt lạnh, thỉnh người nhớ nhắc Tô công tử cẩn thận chú ý thân thể.”

Thương Mặc cười nói: “Đa tạ người quan tâm.”

“Nếu như chủ nhân và Tô công tử không muốn đến chủ ốc, có nên tăng cường phòng bị bên ngoài Tiểu Trúc?” Mộc Tu hỏi.

“Không cần.” Thương Mặc xua tay “Có ta ở chỗ này, sẽ không có ai dám đến gây chuyện.”

“Nhưng không phải bất cứ lúc nào người cũng ở đây.” Mộc Tu nói.

Tất cả mọi người biết hẳn đang ám chỉ cái gì, phòng bị cái gì.

Thương Mặc nhếch miệng không nói. Mọi người thấy vậy biết hẳn có ý riêng, không nhiều lời thêm nữa. Cuối cùng Công Tôn Tề mở miệng: “Ngày ấy những thuộc hạ đến nghênh tiếp Tô công tử trở về đều biết Tô công tử là ân nhân cứu mạng của chủ nhân, chúng thuộc hạ chắc chắn sẽ tôn kính y.”

Thương Mặc cười, quét mắt nhìn bọn họ một lượt, vẫn không nói. Nhưng mọi người nói ra lòng mình đều không phải muốn hẳn biểu thị cái gì. Vì vậy cung tay hành một lễ: “Nếu là không có việc gì, chúng thuộc hạ xin cáo lui trước.”

“Đi a.” Thương Mặc gật đầu.

15. Chương 15

Ngày thứ hai, trời trong, nắng ấm, khí trời hảo, Thương Mặc dẫn Tô Tư Ninh xuất môn.

Mạch Thanh đi theo, Mạch Hồng ở lại Tiểu Trúc dọn dẹp, chỉnh lý.

Trên đường đi, Tô Tư Ninh và Thương Mặc cười trên cùng một con ngựa. Công Tôn Tề đi phía sau bọn họ.

Bởi vì lo cho sức khỏe của Tô Tư Ninh, Thương Mặc giục ngựa đi khá chậm, các thuộc hạ ở phía sau cũng theo ý hẳn. Những người đi đường đều tò mò nhìn. Biết đó là bảo chủ của Ngân Tùng Bảo, họ đều suy đoán ra người thiếu niên dựa vào trong ngực hẳn là ai. Chẳng phải tuyệt sắc, còn có bệnh trạng, nhưng có thể cùng Ngân Tùng bảo chủ cười chung một con ngựa, đích thực không phải người thường.

Thương Mặc dĩ nhiên không để ý đến những ánh mắt hiếu kỳ, Tô Tư Ninh cũng coi như không phát hiện,

chỉ hạ mắt nhìn bờm hắc mã và con đường phía trước.

Tới trường ngựa, Thương Mặc ôm Tô Tư Ninh xuống ngựa, sau đó chỉnh lại vạt áo y một chút, liền kéo y đến chuồng ngựa. Chủ nhân của trường ngựa Vương Nhị đã có mặt ở đó, thấy họ đi tới, lập tức ôm quyền nói: "Ngựa chủ nhân cần đã chuẩn bị hảo, hy vọng chủ nhân sẽ thích."

Thương Mặc nói: "Không cần lo ta có thích hay không, cũng đâu phải là chọn cho ta."

Wang Nhị lập tức hiểu ý, hướng về Tô Tư Ninh cung kính nói: "Tô công tử cứ chọn, nếu như không vừa ý, thuộc hạ sẽ tuyển tiếp."

"Cảm tạ người." Tô Tư Ninh cười nhẹ.

Hạ nhân của Ngân Tùng Bảo đều rất nhạy bén, dĩ nhiên biết bên cạnh Thương Mặc chính là người độc sủng hiện nay Tô Tư Ninh – Tô công tử. Bọn họ dù không tôn kính y bằng người hầu cận bên cạnh Thương Mặc, cũng không có tình cảm yêu mến giống thiếp thân thị nữ hầu hạ thiếu niên, lại càng không phải tổng quản hiểu được thiệt hơn, nặng nhẹ, thế nhưng thiếu niên có thể được bảo chủ thực tâm thương yêu, bọn nó cũng biết mình không thể khinh suất.

Chuồng bên ngoài đã mở, ngựa bên trong bạch sắc, tông sắc, hắc sắc đều có đủ, mũi thở phì phì, gõ gõ móng.

Tô Tư Ninh vui mừng như chim nhỏ, chạy quan sát một vòng, trong đó có một con ngựa màu tông sắc (màu nâu) cọ cọ vào tay y, Tô Tư Ninh cười hỏi: "Con ngựa này được không?"

Thương Mặc phiêu mi: "Không xem những chuồng khác nữa sao?"

Tô Tư Ninh nhìn hần, bình thần cười nói: "Nhìn nhiều trái lại sẽ không thấy, liếc mắt hợp ý mới là tối duyên phận."

Thương Mặc cười, nói với Vương Nhị: "Vậy thì chọn con này."

"Vâng."

Hai người liền ra trường ngựa học kỵ mã. Tô Tư Ninh có ít nhiều sợ hãi, ngay từ đầu đều là do Thương Mặc điều khiển. Y khí lực nhỏ, khó trụ dây cương, thế nhưng ngựa ngoan ngoãn đi chậm chậm.

Sau đó Thương Mặc xuống ngựa, nắm dây cương đi phía trước, để Tô Tư Ninh cưỡi trên yên ngựa, chậm rãi điều khiển.

Xa xa, bọn hạ nhân đứng nhìn, âm thầm cảm thán. Lúc trước Thương Mặc cũng từng tặng ngựa cho vài người, thế nhưng chưa từng chứng kiến Thương Mặc tự dẫn người tới tuyển, lại càng không nhúng tay vào chỉ dạy.

Công Tôn Tề cũng nhìn bọn họ, diện vô biểu tình, không rõ đang suy nghĩ điều gì trong lòng. Mạch Thanh đứng bên cạnh cũng nhìn không ra thần tình, lặng lặng quan sát hai người ở phía xa.

Công Tôn Tề đột nhiên cảm thấy hứng thú với thị nữ bên cạnh, mở miệng nói trước:”Khi trước là tỷ tỷ người đứng ra làm chứng cho y?”

Mạch Thanh sững sốt một chút, không ngờ phụ tá của bảo chủ bắt chuyện với mình, nghĩ một lúc liền cười nhẹ, điềm đạm trả lời:”Đúng vậy.”

“Các người ở cùng với hắn đã lâu, cũng nảy sinh tình cảm a?” Công Tôn Tề nói tiếp.

“Công Tôn tiên sinh theo bảo chủ lâu như vậy, lẽ nào không có tình cảm sao?” Mạch Thanh không đáp, chỉ phản vấn.

Công Tôn Tề không trả lời, tinh tế nhìn nàng cười. Nàng khôn hề sợ hãi, vẫn giữ nguyên vẻ trang nhã.

“Thú vị.” Công Tôn Tề mỉm cười.

Mạch Thanh mỉm cười, không rõ ý tứ.

Trên đường về, Tô Tư Ninh vẫn ngồi trong lòng Thương Mặc. Y học được ‘ngộ’ giục ngựa đi, cũng là Thương Mặc nắm dây cương dẫn phía trước..Chưa tới một canh giờ, thất lưng y đã mỏi nhừ. Ai dè Thương Mặc ghé vào bên tai y cười, khẽ hỏi:”Kỵ mã chơi vui a?”

Tô Tư Ninh cúi đầu nói:”Chơi không vui, nhưng chính là muốn học.”

“Vì sao?” Thương Mặc nheo mắt.

“Ta không muốn ngồi trong lòng người, hoặc ngồi trên mã xa...”Tô Tư Ninh nói, thanh âm nhẹ nhàng nhưng kiên định “Ta muốn ngự mã song hành cùng người.”

Thương Mặc cười, đưa tay nâng cằm người trong lòng lên, cứ như vậy để lại nụ hôn nhẹ.

“Khụ khụ.” Công Tôn Tề ở phía sau sắc nước bọt, họ nhẹ hai cái, quay đầu nhìn Mạch Thanh đang cười ngựa song song bên cạnh. Nữ tử so với hắn trầm ổn hơn, giống như cái gì cũng không thấy, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên.

Khó trách a, nàng ở Tiểu Trúc chắc cũng từng gặp qua cảnh này rồi. Công Tôn Tề nghĩ, đưa ánh nhìn trở lại phía trước.

Ngựa vẫn nhàn nhả đi nước kiệu, bảo chủ thả thiếu niên ra, tùy ý để y chôn đầu mình trong ngực hắn, chỉ lộ ra vành tai hồng hồng.

Không riêng gì hạ nhân Ngân Tùng Bảo đi phía sau, ngay cả bách tính lần này cũng được khai mở nhãn giới —— Thương Mặc tuy nói từ trước đến nay tính vốn tùy tiện, nhưng chưa đến mức làm ra hành vi phóng túng trên đường, thân mật ngay trước mặt mọi người.

“Ân... Thương Mặc...” Thiếu niên khẽ giãy dựa thân thể, như là muốn chạy trốn hai bàn tay phát nhiệt của nam nhân.

Thương Mặc dựa vào đầu giường, ngoại y mở rộng, Tô Tư Ninh ngồi khóa trên đùi hắn, y sam giải nửa.

Tiết y thiếu niên mở ra, làn da trắng ngần tiếp xúc với không khí, nổi lên hai viên châu. Hai viên hồng châu vừa bị xoa nắn càng dựng lên. Thiếu niên nhăn tình mông lung, hai tay đặt ở đầu vai Thương Mặc, vừa như từ chối, vừa như quẩn luyến.

Thương Mặc hôn y, trượt dần xuống phía dưới, cằm, cổ, trái khế nhỏ ở cổ. Xuống nữa, xương quai xanh, khe cắn một miếng, lực đạo không lớn nhưng đủ lưu lại dấu hôn. Sau đó hài lòng tiếp tục trượt dần xuống, để lại vô số dấu hôn rồi chuyển qua hạt châu trên ngực.

“A!” Thiếu niên kinh hô một tiếng, cảm giác khác lạ khiến thân thể y cứng đờ, phút chốc lại mềm đi hơn nhiều.

“Thương... Thương Mặc... Không nên...” Cảm giác được nam nhân dùng đầu lưỡi mút mát trước ngực, thậm chí có thể cảm nhận được chiếc lưỡi thô ráp ma sát hồng châu của y, Tô Tư Ninh khó khăn ngẩng đầu, thanh âm như rên rỉ.

Tay nam nhân cũng không rảnh, bàn tay chai sạn do luyện kiếm nhẹ nhàng mà mạnh mẽ xoa nắn khắp thân thể thiếu niên, khơi lên nhiệt hỏa. Tô Tư Ninh sắp chịu không nổi, nam nhân tiến thêm bước nữa, với tay cầm lấy thứ ở phía trước đã ngẩng đầu.

Trước ngực và giữa đùi đều bị kích thích, Tô Tư Ninh chỉ còn khí lực thở dốc rên rỉ. Nhiệt hỏa tràn ngập khắp người.

Rốt cục phóng thích trong lòng bàn tay nam nhân, Tô Tư Ninh cũng bị bức ngăn lệt, xụi lơ, vô lực bám vào thân trên nam nhân, trong đầu trống rỗng mê muội vô cùng. Cuối cùng đến khi tỉnh táo lại, cảm giác sát dưới bụng có thứ gì đó vừa cứng vừa nóng. Ngẩng đầu nhìn Thương Mặc, có chút xấu hổ nhưng vẫn

hỏi:”Người ư?”

Thương Mặc cười, sâu trong mắt ẩn chứa dục vọng, hôn lên thái dương Tô Tư Ninh, nói:”Giúp ta.”

Tay thiếu niên bị nam nhân nắm lấy, sau đó luồn vào trong tiết khó, cảm thứ đã cương cứng.

Thiếu niên mặt đỏ bừng, nhưng vẫn theo ý nam nhân, bàn tay chuyển động, ma sát. Đây lớn hơn của y, một tay cơ bản khó nắm lấy, hơn nữa lực yếu, vì vậy vẫn là nam nhân chủ đạo tất cả. Nam nhân kéo tay y đến chỗ yếu hạ, tìm nơi khiến nam nhân khoái hoạt.

Nam nhân lâu hơn y, lòng bàn tay y ma sát phát nóng đến mỗi nhừ, mới cảm giác được một trận ẩm ướt. Tô Tư Ninh nghĩ hần sức bền, Thương Mặc lại nghĩ không ngờ hần nhanh như vậy.

Vừa nghĩ, vừa trao cho Tô Tư Ninh một nụ hôn, rồi giúp y cởi y phục, lau đi dịch thể trên tay hai người. Sau đó cả hai thay tiết y sạch sẽ, Thương Mặc một chương phong thổi tất nển, chui vào chăn, ôm thiếu niên vào trong lòng, nhắm hai mắt lại ngủ.

16. Chương 16

Nếu tiết trời hảo, Thương Mặc sẽ đưa Tô Tư Ninh đến trường ngựa để y học kỵ mã. Vốn Thương Mặc nói nếu không có y đi cùng, Tô Tư Ninh không được một mình cưỡi ngựa. Nhưng Tô Tư Ninh nói y sẽ không sao, có thể để tổng quản hoặc Mạch Thanh, Mạch Hồng đi cùng, lặp lại nhiều lần, Thương Mặc nghĩ ngựa cũng dễ bảo, liền kêu Vương Nhị và vài người tới, dặn bọn họ phải xác nhận không có nguy hiểm mới được để Tô Tư Ninh lên ngựa.

Phân phó để ý như vậy vài ngày trôi qua vô sự, nhưng hôm nay bỗng xảy ra sự cố. Một khắc trước, ngựa còn đi chậm chậm, một khắc sau như bị kinh hách, phi như điên, cũng may Vương Nhị kịp kéo dây cương, ông bị lôi đi một đoạn dài, rốt cuộc mới dừng được ngựa.

Cánh tay phải của Vương Nhị bị dây quẩn kéo đi đổ tấy lên, ông dùng tay trái ôm chặt, trên người còn vài chỗ trầy da, chảy máu, dù vậy vẫn chịu đựng đau nhức, ngẩng đầu hỏi Tô Tư Ninh đang mặt mày tái mét:”Tô công tử không việc gì a?”

Mạch Hồng cùng tổng quản chạy tới, đỡ Tô Tư Ninh xuống ngựa. Tô Tư Ninh thở dốc một hồi, khi ổn định tinh thần, lo lắng vô cùng nhìn Vương Nhị:”Người bị thương rồi. Tổng quản, nhanh đi tìm đại phu!”

“Tạ ơn Tô công tử quan tâm.” Vương Nhị gắng gượng mỉm cười.

Tô Tư Ninh hạ mắt, thấp giọng nói:”Đều tại ta....”

“Tô công tử, chúng ta về Tiểu Trúc trước.” Mạch Hồng nói, “Đã có người lo cho Vương sư phó và đi gọi đại phu tới rồi.”

“Đúng vậy, Tô công tử cũng bị kinh hách, ngài về trước đi, ta sẽ đến chỗ đại phu.” Vương Nhị cũng khuyên.

“Người đừng lo, tổng quản sẽ xử lý.” Mạch Hồng nói tiếp “Chúng ta về trước ha?”

Tô Tư Ninh gật đầu, hướng Vương Nhị làm một lễ, mới cùng Mạch Hồng rời bước. Đi được vài bước thì xoay người lại, thấy Vương Nhị đau đến biến sắc. Sau cùng mới nhượng Mạch Hồng dùng lực lùi đi.

Thương Mặc ra ngoài làm việc, sau khi trở về thấy Mạch Hồng Mạch Thanh sắc mặt nghiêm trọng, đứng trong sân. Thấy hấn đến, hai nàng liền bấm báo qua về chuyện vừa xảy ra, Thương Mặc nghe xong hỏi:”Tổng quản đâu?”

Tổng quản đã phái người đi dò xét.” Mạch Hồng đáp.

Thương Mặc gật đầu, đi một mạch tới phòng Tô Tư Ninh, đẩy cửa bước vào.

Tô Tư Ninh đang ngồi trước bàn, thất thần nhìn chăm chăm chén trà. Thương Mặc đi tới trước mặt, y mới phát hiện.

Thấy y tinh thần không sao, Thương Mặc thở dài ngồi xuống.

“Người có thụ thương không?”

Tô Tư Ninh yên lặng một hồi mới đáp:”Tay trái nhức một chút, Mạch Thanh mới giúp ta bôi rượu thuốc.”

“Vương Nhị không sao, bả vai đã cố định, vết thương trên người đều là bị thương ngoài da. Đại phu đã kê hảo dược, không còn đáng ngại.” Thương Mặc nói.

Nhân thân thiếu niên rốt cục có chút khởi sắc, nhưng vẫn còn trầm tư.

Thương Mặc nói tiếp:”Sau này không cho phép người cười ngựa một mình.”

Y cũng không phản đối, chỉ gật đầu.

Thương Mặc đưa tay kéo y ngồi trong lòng, xoa đầu y an ủi:”không phải tại người, đừng tự trách nữa.”

Tô Tư Ninh tựa đầu tại hõm vai hắn, cắn môi dưới, không nói lời nào.

Thương Mặc tọa ở đại sảnh, ôm Tô Tư Ninh trong lòng.

Đứng phía dưới là tổng quản và mấy người thuộc hạ. Quỳ giữa đại sảnh là một nữ tử tóc rối tung, trên mặt lộ ra lệ sắc.

Thương Mặc im lặng, người phía dưới cũng không dám nói, cúi đầu suy đoán tâm tư của hắn. Việc ngựa ***g lên bất ngờ lần này đã điều tra rõ, là có người hạ được vào thức ăn. Nữ tử đang quỳ là Lâm Diệu, từng là hoa khôi của hoa lâu Tần Hoài. Tổng quản làm việc rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực, nữ tử không thể chối cãi.

“Người nói nên làm thế nào?” Thương Mặc rốt cục mở miệng, thấp giọng ôn nhu hỏi thiếu niên trong lòng.

Thiếu niên tựa đầu sang một bên, không đáp lời.

“Ha ha...” Thương Mặc cười nhẹ, “Vây lột hết y phục, bắt chạy một vòng quanh trường ngựa.”

Tô Tư Ninh vẫn không biểu thị ý tứ, hạ nhân cũng diện vô biểu tình. Chỉ có nàng kia sắc mặt tái nhợt.

“Còn chưa động thủ?” Thương Mặc phiêu mi.

Các thuộc hạ đáp lời, lập tức tiến đến xé y phục trên người nữ tử, chỉ trong chớp lát, nữ nhân thân thể lồ lộ, run run vì hàn khí đầu xuân, cũng không dám cầu xin tha thứ.

“Dem nàng xuống phía dưới.” Thương Mặc nói, sau đó kéo thiếu niên đứng dậy, chẳng buồn ở lại khán đường nhìn tiếp, liền ly khai.

Lúc này Lâm Diệu mới phát ra âm thanh nức nở, tiếng khóc thê lương cũng không thể ngăn bọn thị vệ kéo nàng đi.

Tổng quản theo ra ngoài, nói với đám thị vệ: “Ngày kia có hàng chuyển ra nam biên, mang nàng ta theo.”

“Rõ.”

“Nhớ kỹ, từ tâm với người đôi khi hại đến chính mình.” Tổng quản nói tiếp.

“Rõ.” Bọn thị vệ biết ông ám chỉ điều gì, cúi đầu đáp.

Hai ngày sau, Lâm Diêu lỏa thân, ở cùng một hóa xa với đám hoa quả khô, hướng về phía nam. Vài lần tìm đến cái chết đều bị ngăn lại, sau đó bị chuốc mê được, trong hôn mê trực chỉ nam biên.

Nghe tổng quản bẩm lại, Thương Mặc không nói gì, chỉ tập trung đánh cờ với Tô Tư Ninh. Tổng quản thấy vậy cũng thức thời ly khai.

Đi ra đến cửa viện chợt quay đầu lại liếc mắt nhìn thân ảnh thiếu niên. Thầm nghĩ lúc đầu lo lắng cho y, khuyên y khôn ngoan giữ mình, không thể giữ riêng bảo chủ cho bản thân. Càng không ngờ, thiếu niên từ khi vào bảo tới nay, chưa được bảo chủ sủng nịnh đã ba bốn lần gặp nạn, nhưng hiện giờ vẫn bình an. Trái lại những kẻ làm loạn có kẻ tử, người bị thương, còn có người bị trục xuất.

Mà hiện nay, y chính là độc sủng duy nhất.

Thương Mặc cầm tay Tô Tư Ninh nhìn một chút, sừng đỏ giảm nhiều, nhưng không thả ra, đưa lên miệng cắn một cái.

Tô Tư Ninh co tay lại, cúi đầu kêu đau, nhưng trên mặt khê đỏ.

Đùa giỡn một lát, Thương Mặc mới buông y ra, cười nhẹ nói: “Thật gầy, toàn là xương, không thể ăn.”

Tô Tư Ninh rút tay lại, nói: “Còn chưa hạ cờ?”

“Hạ a.” Thương Mặc cười, tùy ý đặt xuống một quân: “Thế nào không hạ?”

Tô Tư Ninh cầm lên một quân trắng, cũng tùy ý hạ cờ.

Thương Mặc cười to: “Người học rất nhanh.”

Ván cờ này, Tô Tư Ninh thắng.

17. Chương 17

Ngày hôm đó Thương Mặc ra ngoài hành sự, Tô Tư Ninh ở trong sân phơi nắng. Đang mơ màng ngủ gật thì nghe ngoài cửa ầm ĩ. Từ trên ghế ngồi dậy thì thấy Mạch Thanh, Mạch Hồng đi vào cười nói: “Có người muốn gặp Tô công tử.”

“Ai vậy?” Tô Tư Ninh hỏi.

“Kim cô nương ở Đông Trúc Các.” Mạch Thanh đáp.

Tô Tư Ninh nghiêng đầu: “Ta không biết nàng.”

“Nhưng nàng ta biết người.” Mạch Thanh nói. Nhưng trong bụng thì nghĩ kể giết gà dọa khỉ của bảo chủ có hiệu quả, hữu hảo một thời gian không ai tới “quấy rầy” Tô Tư Ninh, ai dè hôm nay lại có người trực tiếp tìm tới cửa.

Tinh tế quan sát thần sắc Tô Tư Ninh, dường như không nguyện, Mạch Thanh cười hỏi: “Người không định gặp?”

Tô Tư Ninh hạ chân xuống khỏi ghế dựa, ngồi thẳng dậy, loay hoay chuẩn bị trà cụ trước mặt.

Mạch Thanh thấy thế, cười cười: “Ta ra ngoài kêu Mạch Hồng dẫn người tới.”

Nàng kia chậm rãi tiến vào, trên mặt mang theo thần sắc ưu thương nhàn nhạt, thấy Tô Tư Ninh, cúi đầu một lễ. Tô Tư Ninh đã đứng dậy từ lúc nàng bước vào, gật đầu nói: “Kim cô nương, mời ngồi.”

Nữ tử ngồi xuống, nhìn qua bốn phía một chút: “Bảo chủ hiện tại thường ở chỗ này a.”

Tô Tư Ninh khẽ gật đầu.

Nữ tử dẫn ra một nụ cười có khổ ý lướt nhẹ: “Thiếp là Kim Như Ngọc, người Quảng Châu, lúc xưa từng tao ngộ với bảo chủ, cũng là một ngày đầu xuân như hôm nay.”

Tô Tư Ninh không nói, lặng lẽ giúp nàng châm trà.

Nữ tử đón lấy, nói: “Lúc đầu, khi mới quen biết bảo chủ, cũng là mỹ cảnh. Thiếp ái mộ tài nghệ của bảo chủ, tự nguyện theo ngài đến đất Bắc, vào ở Ngăn Tùng Bảo. Vào đây rồi mới biết bảo chủ là một người đa tình.... Nhưng thiếp cam tâm tình nguyện, cho dù vô danh vô phận.”

Tô Tư Ninh vẫn im lặng, chỉ rót một ly trà, khẽ thưởng thức.

“Tô công tử, thiếp biết từ khi vào bảo tới nay, người chịu không ít ủy khuất.” Kim Như Ngọc nhân thần thương tiếc, ngữ khí ái ai, “Thế nhưng người cực kỳ được bảo chủ sủng tín. Bảo chủ hiện giờ không hề liếc mắt nhìn ta một cái, người cũng biết lòng ta có bao nhiêu đau đớn? Có bao nhiêu khổ sở?”

Tô Tư Ninh buông chén trà, nhìn thoáng qua phía sau nàng, cùng vào với nàng có một thị vệ. Y nhìn nàng, bình thản cười nói: “Khuyên người trước mặt chớ để vì sao xa vời, đẹp dễ làm lóa mắt, bỏ qua người mỹ hảo tầm thường bên cạnh.”

Kim Như Ngọc sững sốt, mở to mắt nhìn thiếu niên đối diện, dường như kinh hãi. Tô Tư Ninh cũng không nói thêm nửa chữ, chỉ hạ mắt nhìn chén trà của mình.

Một lúc lâu, Kim Như Ngọc vội vàng đứng dậy, loạng choạng một chút, thị vệ phía sau tiến lên đỡ nàng dựa vào. Nàng quay đầu lại liếc nhìn hắn, nở nụ cười mỉm, hướng Tô Tư Ninh hành một lễ: “Thiếp làm phiền Tô công tử nghỉ ngơi rồi.”

Tô Tư Ninh liền đứng dậy: “Người phải đi rồi sao?”

Kim Như Ngọc khẽ gật đầu: “Như Ngọc phải đi rồi, thỉnh Tô công tử ở lại bảo trọng.”

“Ta biết, cảm tạ người.” Tô Tư Ninh gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Kim Như Ngọc cũng gật đầu hiểu ý, sau đó được thị vệ nhẹ nhàng dìu đi. Thị vệ theo sau nàng nửa thước, hơi cúi đầu chào.

Ba ngày sau, Kim Như Ngọc thu dọn hành lý, chào từ biệt Thương Mặc. Thương Mặc cười lớn, còn cho phép thị vệ Phương Đồng cùng ly khai. Cũng phóng khoáng tặng hai nghìn lượng bạc, nói là sính lễ của Ngân Tùng Bảo, muốn thuộc hạ của hắn hảo đối đãi với nữ tử. Phương Đồng khom người, đáp lại ý Thương Mặc ban ra như tử lệnh. “Vâng.”

Hai người, nam hiên ngang đáng tin cậy, nữ e thẹn mỏng manh, y phục giản dị, cùng nhau rời Ngân Tùng Bảo, kiếp này sẽ không quay lại.

Thanh minh âm áp, Thương Mặc có lúc sẽ đưa Tô Tư Ninh ra ngoài đạp thanh.

Tô Tư Ninh đôi khi nói với hắn: “Lúc này, ở phía nam hoa đào cũng nở rồi.”

Thương Mặc liền đáp ứng y: “Chờ thân thể người hảo hơn, ta sẽ đưa người đến Giang Nam thăm thú.”

Tô Tư Ninh nhìn hắn một chút, khẽ cười: “Hảo”

Thương Mặc nheo mắt: “Người không tin?”

Tô Tư Ninh mím môi: "Tùy tiện tin, rất dễ bị tổn thương, tùy tiện hứa cũng dễ dàng làm đau người."

Nói xong liền bị Thương Mặc nâng cằm bắt ngẩng lên, bảo chủ nhìn vào mắt y: "Ta không hứa hẹn tùy tiện."

Tô Tư Ninh đôi mắt sáng trong: "Ta tin người."

Thương Mặc cười, cúi đầu hỏi: "Tin thế nào?"

Tô Tư Ninh có chút xấu hổ, cuối cùng bị hấn phủ lấy đôi môi.

Một lúc lâu sau buông nhau ra, Tô Tư Ninh tựa ở trước ngực Thương Mặc, lẳng lặng thở dốc, sau đó nói: "Ngày kia là sinh thần của ta."

Thương Mặc nắm bắt bờ vai của y, giật ra một chút: "Sao không nói sớm?"

"Rồi làm gì?" Tô Tư Ninh đáp, "Ta nói cho người biết là muốn người chừa chút thời gian ở cùng ta."

"Không nói cho ta biết là vì không muốn ta thông báo khắp Ngân Tùng Bảo làm sinh thần cho người." Thương Mặc thay y nói hết lời còn lại.

Tô Tư Ninh cười khẽ, không nói lời nào.

Ngày hôm sau, Mạch Thanh Mạch Hồng cũng biết sinh thần Tô Tư Ninh, oán giận y không nói sớm cho các nàng, sau đó vội vàng đi làm thợ diện (mì trường thọ). Tổng quản buổi sáng đi hỏi thăm cửa hàng của Ngân Tùng Bảo, vừa hay y phục của Tô Tư Ninh đã làm xong, liền lấy về, mặt khác cũng lấy thêm đệm chăn và màn mới. Buổi chiều thay cho y.

Dù tổng quản đã căn dặn hành sự yên lặng nhưng chính là không tránh được lọt qua vách tường. Trong viện chỗ nào cũng hui quạnh, duy Tiểu Trúc hạ nhân ra ra vào vào rất náo nhiệt. Không phải không có kẻ ghen ghét, chỉ là Thương Mặc tác động một phen, những tâm tư kia ngừng rục rịch. Sao có thể cam lòng, tới bây giờ đều chỉ thấy người nay cười, người xưa khóc.

Vô phương vọng tưởng, người ốm yếu kia hiện tại được sủng ái nhưng nhất định ngày nào đó bảo chủ sẽ mất hứng thú. Nếu họ không có tâm nhân nại, sao có thể ở trong bảo đến giờ.

Thương Mặc buổi chiều trở về sớm, thậm chí cùng Tô Tư Ninh ra trước sân nhìn hạ nhân ra vào thu xếp. Đợi mọi thứ ổn định, Mạch Thanh Mạch Hồng bưng vào bát diện thọ, bọn họ mới tiến nhập vào căn phòng xem ra đã được quét dọn sạch sẽ, ngăn nắp, sáng sủa.

“Bảo chủ, Tô công tử, từ từ dùng. Chúng nô tỳ lui xuống dưới trước, có việc xin cứ gọi.” Hai tỷ muội nói, thấy Thương Mặc gật đầu, liền lui ra đóng cửa phòng lại.

“Tối đây, ăn mì đi.” Thương Mặc ôm Tô Tư Ninh ngồi trên đùi, cầm đũa.

“Buổi chiều đã ăn rất nhiều điểm tâm.” Tô Tư Ninh nói.

“Không muốn cũng phải ăn, đây là diện thọ.” Thương Mặc nheo mắt, gấp mì lên.

Tô Tư Ninh bắt đắc dĩ cúi đầu ăn mì, cái miệng nhỏ nhắm nhắm nuốt nuốt. Thương Mặc nhìn y ăn hơn phân nửa, miệng phình ra, cười to, cũng gấp lên một đầu khác, học theo y ăn như vậy. Mì càng lúc càng ngắn lại, Tô Tư Ninh có chút ngượng, đảo mắt nhìn, nhưng Thương Mặc nắm cầm ép y nhìn thẳng hắn. Gần ăn xong mì, cũng cảm thấy được hơi thở đầy đó, Tô Tư Ninh nhắm mắt lại. Thương Mặc cười, hôn lên môi y.

Mì đã vào trong bụng, trong miệng phảng phất mùi hương nhàn nhạt, Tô Tư Ninh tùy ý để Thương Mặc hôn, đến mức toàn thân nóng lên.

Cuối cùng rời nhau ra, Tô Tư Ninh đỏ mặt, khe thở dốc, một lúc lâu mới ngẩng đầu. Thương Mặc nhìn sâu vào đôi mắt sáng trong.

“.....Lên giường a.” Thanh âm Tô Tư Ninh rất nhỏ.

Thương Mặc phiêu mi, ôm y đứng dậy, hướng bên trong đi vào.

Đệm chăn hồng sắc được thay mới, thiếu niên vận y phục tổ sắc (màu trắng thuần) được đặt lên giường, dáng vẻ động nhân. Thương Mặc ôn nhu chạm vào gương mặt y, ngón cái vuốt ve đôi môi sưng đỏ vì chuyện ban nãy.

Thiếu niên cầm tay Thương Mặc kéo hắn ngồi xuống, nhưng bản thân lại đứng bên cạnh giường.

Thương Mặc nheo mắt nhìn y, Tô Tư Ninh đỏ mặt, đưa tay kéo vạt áo. Tay có chút run run nên khá chậm. Đầu tiên là ngoại y rơi xuống —— trong phòng châu than cháy rực ầm ập —— sau đó là trung y, sau đó là —— tay Thương Mặc giữ lại vạt áo tiết y. Trong mắt Thương Mặc hiện lên vẻ sâu sắc khó hiểu.

Mặt Tô Tư Ninh càng đỏ bừng, ngừng động tác, đôi mắt vương chút sương, nhìn Thương Mặc xấu hổ nói: “Hôm nay là sinh thân ta, ta muốn có lễ vật.....” Nói xong lời cuối đã không nghe ra thanh âm.

Thế nhưng ý tứ nhẩn nhủ đã rất rõ ràng.

Thương Mặc kéo y lại gần, hai tay vòng qua ôm lấy. Thiếu niên cao hơn Thương Mặc đang ngồi một chút, Thương Mặc hơi ngửa đầu, nhẹ hôn lên cổ y.

“Thương... Thương Mặc...” Thiếu niên khẽ run, gọi tên nam nhân.

Tiết y vốn định cởi ra, kết quả bị nam nhân hoàn thành nốt, sau đó là tiết khó. Nam nhân dễ dàng cởi sạch y phục của y, ngay cả dây cột tóc cũng gỡ ra, rồi đặt trên nệm hồng.

Mái tóc đen xõa ra trên chăn nệm, Tô Tư Ninh do dự, muốn chống tay dậy, lại bị Thương Mặc ngăn cản. Đầu tiên là hôn, sau đó trườn xuống, hỏa nhiệt tẩy lễ toàn thân.

Toàn thân, bao gồm cả nơi tư mật kia.

Thiếu niên khẽ kêu một tiếng. Thương Mặc đặt hai chân y lên vai, cắn mút, chiếm đoạt phân thân của y.

“Ân... Ân... Thương Mặc, không được... quá...” Thiếu niên hai tay luồn sâu vào tóc Thương Mặc, thanh âm mang theo khốc ý cùng giọng mũi rên rỉ.

Kỳ thực Thương Mặc cũng là lần đầu tiên làm loại sự tình này, động tác dè dặt, thăm nghĩ cẩn thận một chút, không nên cắn y. Thế nhưng thân thể y phản ứng mãnh liệt, thành thực, tiếng rên cũng mềm mại, khiến hắn không khỏi tự đắc, động tác cũng phóng túng hơn rất nhiều, khiến Tô Tư Ninh càng mê loạn.

Run rẩy xuất bạch dịch trong miệng Thương Mặc, Tô Tư Ninh vô lực, cả người đỏ mồ hôi, nằm yên trên giường. Tùy ý Thương Mặc nhả dịch thể vào lòng bàn tay, sau đó nâng một chân y lên, thưởng lãm nơi trọn vẹn nơi tư mật.

Ngay cả khí lực xấu hổ cũng không có, Tô Tư Ninh nửa nhắm mắt, nửa nhìn Thương Mặc bôi dịch thể trên tay lên huyết khẩu đang mấp mô.

Chỉ có vậy khẳng định chưa đủ. Thương Mặc suy nghĩ một chút, cúi người ghé sát tai Tô Tư Ninh hỏi: “Có cái gì không a? Ở chỗ nào?”

Tô Tư Ninh rũ mắt, cúi đầu nói: “... trong ngăn tủ.”

Thương Mặc với tay hướng ngăn tủ đầu giường, giật ngăn kéo ra, quả nhiên thấy một bình nhỏ.

Khẽ chọc: “Ta phải khen a, người thế nào mở miệng nói với bọn họ?”

Bọn họ dĩ nhiên là chỉ tỷ muội Mạch tử, có lẽ còn có tổng quản.

Tô Tư Ninh nghiêng đầu sang một bên, không đáp.

Thương Mặc cũng không trêu y nữa, ôm lấy y, trở y nằm úp sấp. Nhất thời không nhìn thấy mặt Thương Mặc, Tô Tư Ninh có chút sợ hãi, sau đó cảm nhận Thương Mặc trên lưng y, hần ghé bên tai y nói: “Thả lỏng, đừng sợ.”

Tô Tư Ninh nghe lời buông lỏng cơ thể, nhưng cảm nhận được một ngón tay phủ đầy cao được thử tiến nhập vào trong, y cứng người một chút. Thương Mặc vuốt ve theo cột sống y, ngón tay cũng tiến nhập từ từ dễ dàng, liền thử đẩy thêm ngón thứ hai.

“Ân...” Tô Tư Ninh rên một tiếng. Cảm giác dị dạng như vậy, tuy không hề thích nhưng hơi hưng phấn.

Ngón tay Thương Mặc trong cơ thể y ra vào khuấy động, nhận thức ấy khiến y vừa thẹn vừa động tình. Mà trong được cao có trộn thôi tình được vật, nhiệt lực và ma sát rất nhanh khiến niêm mạc nội bích mẫn cảm tiếp nhận. Tô Tư Ninh toàn thân đỏ lên, lưng run nhẹ nhẹ, Thương Mặc nhét vào ngón tay thứ ba.

“A...” Y phát sinh tiếng rên rỉ khó chịu, khí lực có điểm khôi phục, chống hai tay xuống giường, muốn cử động.

“Thế nào?” Thương Mặc liền dừng động tác.

Tô Tư Ninh thoáng nghĩ có chút khó chịu, nhưng nhịn xuống kích thích lan dần trên người, quay đầu lại nhìn vào mắt Thương Mặc: “Ta muốn người...”

Thương Mặc cúi đầu hôn lên trán y một cái, rút ngón tay ra, xoay y lại. Nâng một chân y lên thắt lưng mình, thắm được cao, thân thể y co rút một trận. Tô Tư Ninh sắc mặt phỉếm hồng, nhãn thần động sượng, hai tay mở rộng vật áo hần, vật dưới bụng cũng ngóc đầu dậy. Mơ hồ biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, Tô Tư Ninh khẽ run, hai tay ôm cổ Thương Mặc. Một tay Thương Mặc giữ hông y, một tay nâng đùi phải lên, đối diện với tư thế nằm nghiêng, chậm rãi tiến vào nội bích non mềm, nóng ẩm.

Cho dù hảo chuẩn bị chu đáo, cho dù Tô Tư Ninh cũng đã động tình, thế nhưng bị cường thế tiến nhập đè lên, cũng giống như cạy ngọc trai, đau đến mức khóe mắt đều tràn lệ quang. Nhưng nam nhân gắt gao ràng buộc, không để y lùi nửa phân, chỉ có thể vô lực kêu: “... Thương Mặc ...Không được... Đừng... A... Ân...”

“Ngoan, thả lỏng.” Thương Mặc ghé vào lỗ tai y dỗ ngọt, vừa chạm vào đỉnh giữa hai chân y, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, cho đến khi toàn bộ na căn tiến vào.

Chịu đựng thiên đường mỹ hảo mê hoặc, Thương Mặc không động, chờ thiếu niên thích ứng. Lời lẽ bên tai thiếu niên nhẹ nhàng, quyến rũ: “Xem, vào hết rồi... Tư Ninh thật lợi hại...” (-__-)

Thiếu niên rên hai tiếng đáp lại, dù Thương Mặc không hề chuyển động, y cũng có thể cảm nhận được vật thể cực đại nóng rực kia. Điều này khiến y đỏ mặt, tim đập nhanh —— tuy rằng y đã đỏ như trứng tôm

luộc. Đường như qua thật lâu, lại giống như chỉ trong chớp mắt, thanh âm Tô Tư Ninh rất nhỏ, nhưng đủ để Thương Mặc nghe thấy: “Người động a...”

Như được xá lệnh, Thương Mặc rốt cục chậm rãi rút ra, lại nặng nề tiến nhập. Động tác này giống một loại dày vò hơn, chỉ là hắn không muốn tổn thương thiếu niên. Hắn cũng muốn cho thiếu niên có cảm giác.

Sau nhiều lần co rút, thân thể thiếu niên dần thả lỏng. Nhờ tác dụng của dược cao, nội bộ tuy rằng cảm thấy đau đớn, nhưng ma sát của Thương Mặc gợi lên cảm giác tê dại. Thương Mặc ôm lấy y trở mình, đặt y ở dưới thân, tách hai chân ra, chỉ y cách quần chân lấy thất lưng mình. Sau đó trườ sấp vài lần, tốc độ bắt đầu nhanh hơn.

Tuy chỉ đơn thuần trườ tổng, nhưng thiếu niên chưa từng trải qua kích thích như vậy, rất nhanh bị bức lệ, chỉ là tính chất không giống lúc đầu. Thấy nhãn thần y bắt đầu mê muội, tiếng rên rỉ cũng mị hoặc, Thương Mặc biết y dần dần có hứng, càng tiếp tục.

Tô Tư Ninh bị hắn đưa đẩy, rên rỉ không ngừng, cảm giác toàn thân đều tập trung tại dưới bụng, nơi Thương Mặc tiến nhập. Chỗ mập hợp phía sau truyền đến tiếng nước, là mới thoa thêm dược cao. Thương Mặc xuất nhập càng thông thuận, cũng dần dần mất khống chế.

Bị một tay Thương Mặc chà sát phía trước một trận, thiếu niên cúi đầu rên rỉ, run rẩy tiết mật dịch. Huyết khẩu co rút, ép chặt, nhưng Thương Mặc cũng tiết bên trong. Dịch thể ấm nóng xuất ra, chợt thấy rùng mình hơi lạnh, tay vốn quàng qua người Thương Mặc cũng buông xuống, nhắm mắt muốn an tĩnh nghỉ ngơi một chút, lại bị kéo dây, Thương Mặc từ phía sau tiến nhập.

“A...” Chỉ kịp phát sinh một tiếng kêu sợ hãi, thiếu niên lần thứ hai vô lực rơi vào mê loạn.

Làm tình kịch liệt gần tới canh ba mới ngừng. Thương cảm Tô Tư Ninh bị lật qua lật lại, thay đổi vài tư thế, chẳng bao lâu mất đi ý thức. Tựa hồ rốt cục đã thỏa mãn, Thương Mặc ôm y, thương tiếc hôn lên đôi môi sưng đỏ, dọn cái giường lộn xộn một chút, rồi ôm Tô Tư Ninh ngủ.

18. Chương 18

Tô Tư Ninh ngủ thẳng đến chiều hôm sau. Y vốn thể nhược, bị lăn qua lăn lại một đêm, Mạch Thanh Mạch Hồng kỳ thực cũng không có hy vọng hắn sẽ tỉnh lại trước bữa cơm tối.

Thử động một ngón tay, phát hiện không thể. Tô Tư Ninh thử gọi người nhưng thanh âm khàn đặc, vô lực. Vì vậy lẳng lặng nằm nghiêng, đợi người đến.

Mạch Hồng cuối cùng cũng vào xem, thấy y đã tỉnh, liền ra ngoài gọi Mạch Thanh. Một lúc sau, hai người bừng nước nóng và cháo bước vào.

Tô Tư Ninh đã thay tiết y, được đỡ ngồi dậy, sau đó Mạch Thanh lau tay, lau mặt cho y. Mạch Hồng bưng cháo đến, y ăn từng muỗng một.

Hai thị nữ cũng không nhiều lời. Thế nhưng thần tình rõ ràng cho ý cười tủm tỉm. Tô Tư Ninh vốn mặt trắng, bị các nàng nhìn đến phỉm hồng.

Ăn xong cháo, Mạch Hồng hỏi: “Muốn nằm nghỉ hay muốn ngồi dậy?”

“Ngủ thêm một chút.” Tô Tư Ninh thanh âm khàn khàn trả lời.

Hai người đỡ y quay về giường.

Mạch Hồng nhìn y, cười nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi, chủ nhân sẽ sớm trở về. Hắn ở cùng người đến trưa mới có người tới gọi ra ngoài.”

“Ân.” Tô Tư Ninh gật đầu.

Hai người thu dọn một chút rồi rời phòng.

Tô Tư Ninh có chút khí lực, sờ tay lên ngực. Vừa rồi y cảm giác được trên cổ mình có một sợi dây, trên ngực nặng trĩu một vật gì đó. Mò lấy, Tô Tư Ninh cúi đầu, chậm rãi móc ra. Là một khối hắc ngọc trong suốt, hai mặt khắc hoa văn, một mặt khắc một con hổ và một con lang, một mặt khắc chữ “Thương.”

Buổi tối, Thương Mặc trở về. Thấy y đã tỉnh, khẽ mỉm cười tiến đến ngồi ở bên giường: “Cơm tối ăn chưa?”

Tô Tư Ninh gật đầu, yên lặng nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời.

“Sao?” Thương Mặc phiêu mi.

Tô Tư Ninh xuất ra bàn tay vẫn ôm trước ngực, lấy ra miếng hắc ngọc đã ấm nhiệt độ cơ thể y.

Thương Mặc cười cười, cầm tay: “Đây mới là lễ vật định tặng ngươi.”

Tô Tư Ninh đỏ mặt một chút.

Thương Mặc đeo lại ngọc bội lên cổ y: “Nó cũng là được thạch, có thể làm ấm, thông huyết khí tức.”

Tô Tư Ninh tay được hần nắm lấy, nở nụ cười điềm tĩnh “Cảm tạ.”

Thương Mặc cười, cúi người: “Ta đây, phải tạ ơn người thế nào?”

Tô Tư Ninh đỏ mặt, rút tay ra đút vào chăn, rũ mắt.

“Mệt ư?” Thương Mặc giả bộ không hiểu, còn quan tâm giúp y chỉnh góc chăn: “Hảo hảo nghỉ ngơi. Ta đi rửa mặt một chút, rồi trở lại nằm cùng người.”

Tô Tư Ninh nằm ngủ trên giường ba, bốn ngày, thân thể mệt mỏi. Thương Mặc hơn phân nửa thời gian đều ở trong phòng cùng y, có việc thì bàn luận cùng thuộc hạ tại ngoại ốc.

“Chủ nhân?” Sau nghị sự, Mộc Tu ánh mắt sắc bén phát hiện điểm khác lạ.

Thương Mặc nheo mắt nhìn hần.

“Ngọc bội trên người ngài ——” Mộc Tu lời còn chưa dứt liền bị Công Tôn Tề kéo góc áo, quay đầu lại nhìn hần một cái, bình tĩnh, liền quay sang Thương Mặc cười làm lạnh, “Không có gì, tiểu nhân mạn phép rồi.”

Thương Mặc liếc hần một cái, không nói gì.

Lúc này trong phòng truyền đến tiếng ho nhẹ, mặc dù đã áp chế, nhưng mấy người ngoài phòng lỗ tai rất thính. Thương Mặc liền buông sổ ghi chép trong tay: “Còn có việc không?”

“Hỏi chủ nhân, không có.” Mấy người cung kính nói.

“Vậy đi làm chuyện của mình đi.” Thương Mặc nói rồi đứng dậy, cũng không buồn để ý tới chúng thuộc hạ, vén rèm đi vào trong.

Còn lại mấy người trao đổi ánh nhìn với nhau, liền thúc thời lui ra.

Tô Tư Ninh ngày ấy nhiễm chút phong hàn, ngày thứ ba bắt đầu nghiêm trọng, vừa sốt vừa ho. Đại phu đến chẩn bệnh, nhìn Tô Tư Ninh, nói với Thương Mặc: “Tô công tử vốn nhược, phải tránh không thể tham hoan, đề phòng tổn thương thêm nguyên khí.”

Một câu nói xong, Tô Tư Ninh tai mắt đỏ bừng không biết nhìn đâu, Thương Mặc vẻ mặt cao thâm chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, Mạch Thanh đứng hầu hạ bên cạnh, cúi đầu giấu tiểu ý.

Đại phu căn dặn vài câu mới rời đi, Mạch Thanh theo ông ra ngoài, đem được đi sắc.

Thương Mặc liền cởi giày lên giường, ôm lấy bờ vai gầy của Tô Tư Ninh, dẫn theo tiểu ý nói: “Xem đi, ngay cả đại phu cũng nói không được tham hoan ái.....”

Tô Tư Ninh nhất thời im lặng, một lát sau khẽ mở miệng: “Ta đâu ham, là người...”

“Người chỉ nghĩ đầu, không nghĩ cuối à?” Thương Mặc hỏi, ghé bên tai y thổi nhiệt khí, khiến nó càng hồng lên, “Nếu người định cho, nên nghĩ thêm cả ta mới đủ....”

“Ta...” Bị hấn buộc mở miệng, Tô Tư Ninh chậm rãi nói, “Ta biết mình bệnh nhược, người thương hại ta, từ trước đến nay người cũng không được khoái hoạt... Là ta cam tâm tình nguyện tại dưới thân người ... Cũng chỉ có một mình người.”

“Kia là người báo ân?” Thương Mặc nheo mắt, thanh âm dẫn theo điểm nguy hiểm.

“Phương thức báo ân nhiều như vậy, ta sao lại chọn cách này.” Tô Tư Ninh nói.

“Vì ta muốn?” Thương Mặc tiếp tục hỏi.

“Nếu như, ta đối với người không có...” Tô Tư Ninh nắm hai tay lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói tiếp, “Ta sẽ không cho.”

Thương Mặc lúc này mới hài lòng, mỉm cười hôn lên đôi môi nhỏ lạnh lạnh.

Đợi Tô Tư Ninh dưỡng bệnh thương hàn hảo, có thể xuống giường, Thương Mặc mới yên tâm đem chuyện công đến thư phòng bàn bạc.

Ban ngày khi Thương Mặc không ở bên, Tô Tư Ninh chỉ thích một bên nằm phơi nắng trong sân, một bên đọc sách, uống trà. Thương Mặc không cho y đến Tàng thư các tầm thư nữa, nói y viết danh sách ra rồi sai phó nhân đi, nếu thư không có trong Tàng thư các, liền ra ngoài bảo tìm. Cứ như vậy, tiết kiệm không ít sức, thế nhưng lại chẳng có chuyện gì để làm.

Thương Mặc từng hỏi y sao không rời tiểu viện đi dạo trong bảo. Tô Tư Ninh nói đã dạo xem mọi chỗ. Y muốn ra ngoài bảo thăm thú, nhưng biết thân thể mình bất hảo nên cũng không muốn phiền mọi người. Tổng quản nói không phiền, Tô Tư Ninh liền sửa lại, chính là sợ mệt.

Tô Tư Ninh xuất thân thư hương thế gia, từ nhỏ yêu thích đọc sách, đọc rất nhiều loại. Sau khi ẩn trong rừng, không có điều kiện. Lúc này tại Ngân Tùng Bảo như cá gặp nước.

Nhưng người vốn không có gì đặc biệt, Tô Tư Ninh đọc sách rất lung tung. Chỉ dùng để giải sầu, không có gì đặc biệt ghi tạc trong lòng.

Sở dĩ vì thế thông thường nhìn qua, đều thấy sách đặt trên đùi, còn y nhắm mắt ngủ gật.

Thương Mặc, Mạch Hồng nhìn y ngủ gật, tiến tới, cười ghẹo: "Người ngủ suốt ngày như vậy, không sợ yếu người?"

Tô Tư Ninh không mở mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt: "Ta ngủ quen rồi. Không ngủ thì biết làm gì?"

"Cũng có nhiều việc, đi chăm sóc thảo cỏ với chúng ta?" Mạch Thanh nói.

"Không thì nuôi một con vật nào đó cũng được." Mạch Hồng nói tiếp.

"Hoa cỏ, động vật đều là vật sống, sợ rằng ta không dưỡng được, có khi còn làm hư." Tô Tư Ninh đáp.

"Vậy người chỉ biết ngủ ngủ thôi, mọi người còn tưởng rằng người đang an thai à." Mạch Hồng tức giận.

Mạch Thanh kéo tay áo nàng, che miệng cười.

Tô Tư Ninh trợn mắt nhìn nàng: "Dù ta là nữ cũng không dễ có...."

Mạch Thanh cười đến rung người, Mạch Hồng cũng cười khẩy: "Không then sao, chúng ta thế nào lại theo một chủ tử không biết then như vậy?"

Tô Tư Ninh nhìn các nàng, mỉm cười, dẫn theo điểm xấu hổ: "Ta không phải chủ tử các người, ta chỉ là khách nhân."

"Rồi rồi, khách nhân không biết then." Mạch Hồng nói.

Tô Tư Ninh không để ý tới nàng nữa, cầm sách lên xem.

Buổi chiều Thương Mặc trở về Tiểu Trúc, vài hạ nhân theo phía sau, đưa tới vật dụng hàng ngày của Thương Mặc. Tô Tư Ninh nhìn hạ nhân đem đồ đạc của hắn vào phòng, mới quay đầu lại nhìn Thương Mặc đang châm trà ngồi cạnh y. Tô Tư Ninh nói: "Nếu mang thêm đồ nữa, chỗ ta không đủ chứa."

Thương Mặc nhếch miệng: "Ngân Tùng Bảo lớn như vậy, người mà nhận hết họa chẳng có lòng Bồ Tát?"

Tô Tư Ninh không trả lời.

“Hôm nay đọc sách gì?” Thương Mặc liền hỏi.

“Không có gì, nhàn thư.” Tô Tư Ninh đáp.

“Nằm đây cả ngày sao?”

“Không có.” Tô Tư Ninh cười nhẹ “Chưa hết một ngày mà.”

Lần này đến phiên Thương Mặc im lặng.

Thương Mặc ngồi lên ghế dựa, để Tô Tư Ninh nằm trong lòng hắn, một lát sau mới nói: “Trong khoảng thời gian này, người không giúp ta sao sổ sách, việc thư phòng chất đống.”

Tô Tư Ninh yên lặng nghe, Thương Mặc nói tiếp: “Người khỏe hoàn toàn chưa?”

Tô Tư Ninh không đáp, Mạch Hồng đã nhanh nhẩu mở miệng: “Hồi chủ nhân, thân thể công tử chưa hảo để vận động, nhưng sao sổ sách thì có thể.”

Thương Mặc không để tâm chuyện nàng quá phận, nhắm mắt hỏi người trong lòng: “Thật sao?”

Tô Tư Ninh im lặng một hồi, cũng không nhìn hắn, rồi gật đầu.

“Vậy ngày mai theo ta đến thư phòng.” Thương Mặc cầm cổ tay y lên nói: “Luyện chữ, tĩnh tâm, khí mạch cũng thuận.”

“Ân.”

19. Chương 19

Mấy ngày sau, Thương Mặc quả thực đưa Tô Tư Ninh đến thư phòng. Lần này không chỉ có sổ sách, còn có văn kiện, thư tín. Tô Tư Ninh nổi lên điểm nghi hoặc, nhìn những thứ đó, lại nhìn sang Thương Mặc. Hắn mỉm cười nói: “Chẳng lẽ ta viết xấu quá, người không đọc được?”

Tô Tư Ninh lắc đầu, không hỏi, tiếp tục cúi đầu an tĩnh sao chép.

Đều là công văn phát đi các phân đà, thuộc về sự vụ nội bảo, bình thường có người chuyên sao lại giúp Thương Mặc.

Tô Tư Ninh sao rất tỉ mỉ, cẩn thận, tốc độ cũng chậm. Đến trưa, hạ nhân tới hỏi Thương Mặc muốn ăn ở đâu. Thương Mặc nói, ngay tại thư phòng, mang đến hai bát, hai đôi đũa. Vì vậy khi hạ nhân mang đồ ăn bưng vào thư phòng, Tô Tư Ninh sắc bén nhìn thấy trên bàn có cái gì, liền hiểu, y đã bắt đầu tham dự vào công sự của Ngân Tùng Bảo.

Chờ bữa trưa dọn xong, hạ nhân lui ra, sau đó Thương Mặc vẫy Tô Tư Ninh đến bên cạnh, ôm y ngồi trên đùi: "Đều là những món ngươi thích, ăn nhiều một chút."

"Đâu phải." Tô Tư Ninh liếc hần một cái: "Cà, rau cần, cà chua mới là thứ ta thích"

Thương Mặc mỉm cười, cầm lấy đũa đặt trong tay y. Tô Tư Ninh vừa cầm bút lông viết đến mỗi nhữ, tay cầm đũa hơi run. Thương Mặc thấy vậy liền buông đũa, cầm lấy cổ tay y xoa nắn: "Quả nhiên là tay trời gà không chặt."

Tô Tư Ninh mặc hần xoa bóp, kẹp lấy một miếng nhượng hần ăn, sau đó cũng cắn một miếng. Vì vậy thời gian ăn trưa kéo dài.

Ăn xong, Thương Mặc để Tô Tư Ninh vào phòng trong ngủ một giấc. Tô Tư Ninh có thói quen ngủ trưa, liền đáp ứng.

Bên trong thư phòng là một tiểu ngoại thất, có giường, cũng có bàn. Tô Tư Ninh liền cởi ngoại y, nằm lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì làm việc tới trưa, dù là đầu óc hay thân thể, Tô Tư Ninh cảm thấy ngủ rất ngon. Lúc tỉnh lại, ước chừng đã qua nửa buổi chiều. Thương Mặc vẫn không gọi y dậy, y bèn mặc y phục, vén màn đi ra.

Người trong gian ngoài và y nhìn nhau sững sốt, trừ Thương Mặc đang cười hỏi y: "Ngủ ngon chứ?"

Tô Tư Ninh mới lấy lại tinh thần, quay sang gật đầu, không biết là nên buông màn quay về phòng trong hay nên bước ra ngoài. Thương Mặc vẫy tay: "Tới đây."

Vì vậy Mộc Tu và Công Tôn Tề nhìn bảo chủ, chờ hần nhượng thiếu niên ngồi trong lòng, chỉnh lại y phục, đầu tóc cho y, sau đó mới quay sang mọi người hỏi: "Vừa rồi đang nói tới đâu?"

Dựa vào trí nhớ Thương Mặc chắc chắn sẽ không quên, nói như vậy là muốn thiếu niên không có cảm giác xen vào việc bàn luận của bọn họ.

Tô Tư Ninh cũng kinh ngạc như bọn Mộc Tu, nhưng giống họ, không lộ ra thần sắc khác thường, cũng

không lên tiếng hỏi.

Mộc Tu cười cười nói: “Nói đến chỗ Tam thiếu gia Bồ giá và thanh quán Mẫu Đan Các.”

“Nói rõ xem.” Thương Mặc nói.

“Vâng.” Mộc Tu đáp, “Tam thiếu gia không có ý theo nghiệp nhà, nhưng lão tử Bồ gia lại rất thích hấn. Tam thiếu Bồ gia rất tài hoa, nên ông ta nói rằng chỉ muốn con mình hú một nữ tử có thể cùng hấn thi phú đối văn, gia sự môn đăng hộ đối. Mà Đỗ Linh của thanh quán Mẫu Đan Các, dung mạo tuy không thể nói là xinh đẹp, nhưng cũng tính là thanh tú, lại thêm tài văn chương hơn người. Có người nói một ngày Tam thiếu Bồ gia tình cờ đi ngang qua cửa sổ hoa phòng nghe nàng đánh đàn một phổ khúc tự xướng, từ đó đem lòng ái mộ, hai người tương giao đến nay. Tam thiếu Bồ gia phát thệ ngoài nàng ra không thú bất cứ ai.”

“Người thấy thế nào?” Thương Mặc nghe hấn nói xong liền hỏi.

“Ta thấy thế nào tất nhiên chẳng quan trọng, quan trọng chính là Lão tử Bồ gia thấy thế nào kia.” Mộc Tu đáp.

“Bố lão gia tất nhiên là không muốn ái tử mình thú nữ tử thanh lâu làm vợ.” Công Tôn Tề tiếp lời, “Nhưng nhìn tình hình có thể thấy, tuy Tam thiếu gia không muốn nối nghiệp nhưng thiên phú dị bẩm, hiện tại chỉ là chưa nghĩ thông, nếu hấn đã thông suốt, Bồ đại đương gia không còn lộn xộn nữa.”

“Muốn hấn nguyện ý tiếp nhận nghiệp đường, cần một người thúc đẩy.” Mộc Tu tiếp lời “Người ở thanh quán kia có thể, chỉ là phải qua cửa của lão tử Bồ gia.”

Thương Mặc nghe xong, cười cười không nói, trái lại còn hỏi người ngồi bên cạnh: “Người nghĩ sao?”

Tô Tư Ninh đầu tiên không trả lời, chỉ nhìn hấn, rồi nhìn những người khác đang ngồi. Những người đó đều ôn hòa đồng thời tôn kính nhìn y, lúc đó y mới nhẹ nhàng mở miệng: “Nữ tử ấy vì bất đắc dĩ lưu lạc thanh lâu, xuất thân hiển hách.”

“Mộc Tu ” Thương Mặc nghe xong, trực tiếp mở miệng, “Đi thăm dò lai lịch thanh quán.”

“Rõ.” Mộc Tu đáp.

“Nếu không ” Công Tôn Tề cười, “Thanh lâu yên hoa là nơi đông người ra vào, muốn bịa đặt một người cũng không phải chuyện khó.”

Mấy người còn lại gật đầu một cái.

“Bên Cửu Vương gia sao rồi?” Thương Mặc chuyển sang sự khác.

Tiền Vinh sắc mặt thoáng trở nên bối rối.

Công Tôn Tề cười nói: “Cửu Vương gia đang chuẩn bị sinh lễ.”

Mọi người cười ồ. Tô Tư Ninh nhìn về phía nam tử thanh tú mặt mũi tối sẫm, Thương Mặc liền kể cho y nghe: “Cửu Vương gia vài ngày trước đã đến Ngân Tùng Bảo phiên hà, Tiền Vinh phụ trách đi dò xét, kết quả bị Cửu Vương gia bắt được, còn muốn nạp hãn làm Vương phi.”

“Hỏi chủ nhân.” Tiền Vinh hít sâu một hơi, như là muốn nhịn xuống hỏa khí, “Cửu Vương gia đã nói rõ, hãn muốn kiểm chế thế lực của Tam Vương gia, cần Ngân Tùng Bảo tương trợ, vì vậy mới cố ý làm sự tình này cùng ta, lôi kéo chú ý Ngân Tùng Bảo, cũng tránh Tam Vương gia nghi kỵ.”

“Cửu Vương gia hành sự ổn trọng biết mình biết ta, có thế lực nhưng không dễ dàng xuất đầu lộ diện. Làm vậy cũng vì muốn phụ tá thập tam hoàng tử. Thập tam hoàng tử thông minh, đức trọng, nhân hậu.” Thương Mặc nói, rồi quay sang Tô Tư Ninh “Người cảm thấy thế nào?”

Tô Tư Ninh nhìn hãn, nhìn mọi người, tất cả đều đang chờ câu trả lời của hãn, một lúc sau khẽ nói: “Vậy... Để Ngân Tùng Bảo hảo chuẩn bị của hồi môn...”

“Phụt... Ha ha ha!” Công Tôn Tề sắc nước bọt, ngay cả mọi người đang chờ nghe cũng cười rung chuyển một trận.

Tô Tư Ninh cười nửa miệng, Thương Mặc cười to, vỗ bàn phán: “Hảo, chuyện này nhượng Công Tôn Tề đi làm.”

Chỉ có Tiền Vinh xanh mặt, không dám tin người điềm đạm, bệnh nhược kia cũng muốn lạc tính hạ thạch (bỏ đá xuống giếng)

Cuối cùng, Công Tôn Tề thở hỗn hển, vỗ vỗ lưng Tiền Vinh: “Tiểu Tiền a, dù sao nếu Cửu Vương gia muốn đùa giỡn, người bồi hãn chơi, cũng chẳng mất gì.”

Cửu Vương gia dĩ nhiên chỉ là trêu đùa, điểm ấy Tiền Vinh hiểu rất rõ ràng. Bất quá nam nhân xuất giá, nhập Vương phủ làm phi, thấy sao cũng là chuyện cười trong thiên hạ. Bảo hãn sau này làm thế nào có thể thú thê sinh con.

Lý Mục khó hiểu hỏi: “Nếu Cửu Vương gia ban đầu không muốn Tam Vương gia biết mình liên hợp với Ngân Tùng Bảo, sao bây giờ lại ngang nhiên tuyên bố kết thông gia với Ngân Tùng Bảo?”

“Lúc trước hãn lo chúng ta không đáp ứng, cũng lo đánh rần động cỏ. Hiện nay chúng ta đã đáp ứng rồi,

hắn đánh bạo lộ diện với Tam vương gia. Thông gia với Ngân Tùng Bảo chính là nói cho người ngoài biết quan hệ này không thể phá vỡ, cũng cảnh cáo động đến thập tam hoàng tử không dễ. Thế nhưng thú nam tử làm thế là hành vi nực cười, không đáng tin. Thật thật giả giả, chính là muốn Tam Vương gia và kẻ khác nhìn không ra sự thật.” Thương Mặc nói.

Mọi người gật đầu.

“Còn việc không?” Thương Mặc hỏi.

Lý Mục đáp: “Lần trước đã liên lạc với Hoàng đại phu kinh thành, ông ta rất hoan nghênh bảo chủ đưa Tô công tử đến chẩn bệnh.”

“Hảo, thay ta tạ ơn lão nhân gia.” Thương Mặc nói.

“Không có chuyện gì nữa, chúng thuộc hạ cáo lui trước.” Công Tôn Tề nói.

“Đi a.” Thương Mặc gật đầu.

Vì vậy mọi người đứng dậy, ôm quyền xin cáo lui.

Lúc này Tô Tư Ninh mới hỏi: “Đến kinh thành chẩn bệnh?”

“Ân, chờ sau đại hôn Tiền Vinh, chúng ta đến kinh thành, thuận tiện nhượng Hoàng đại phu xem qua cho người, nên hảo hảo điều trị thể nào.” Thương Mặc đáp.

Tô Tư Ninh chợt nhớ lại sắc mặt của thanh tú nam nhân, bật cười.

“Ân?” Thương Mặc nheo mắt nhìn y.

Tô Tư Ninh nói: “Những người vừa rồi, hình như ta đã từng gặp.”

“Trước đây lúc chúng ta trở về bảo, chính họ đón tiếp.” Thương Mặc trả lời.

“A.” Tô Tư Ninh gật đầu, hướng ra ngoài cửa sổ. “Đã nửa năm trôi qua.”

Thời gian mới tới, cây khô gãy, hiện tại đã xum xuê lá.

20. Chương 20

Trong bảo mọi người đều biết bảo chủ để người nọ tiến nhập thư phòng nghị sự. Người nọ thân phận không giống những người khác. Lần này không ai đến hỏi quản gia và tỷ muội Mạch tử tìm hiểu, đều tự hiểu dĩ lễ tương đãi với người nọ, cử chi tôn trọng.

Thương Mặc thường ngụ ở Tiểu Trúc, đồ của hắn trong phòng Tô Tư Ninh ngày càng nhiều, thật sự là không chứa nổi. Tô Tư Ninh nhìn hắn, nhìn Mạch Hồng, Mạch Thanh, còn có tổng quản đang đứng cạnh các nàng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "... Ta chuyển chỗ."

Hạ nhân Ngân Tùng Bảo không hổ đã qua huấn luyện, vừa nói buổi chiều thì đã đem tất cả đồ của Thương Mặc trở lại chủ cốc, dĩ nhiên còn có thêm Tô Tư Ninh. Mạch Thanh Mạch Hồng cũng điều tới chủ viện, tiếp tục hầu hạ Tô Tư Ninh.

Trên giường Thương Mặc cũng lót thêm đệm, dày vừa phải, rất ấm áp.

Ban đêm, dùng xong bữa tối, Thương Mặc gọi người đem nước nóng vào phòng. Tô Tư Ninh thấy vậy, biết hắn muốn, có chút ngượng. Nhưng khi Thương Mặc chậm rãi cởi y phục, y chỉ khẽ cúi mắt.

Ngoại y, trung y, lý y (áo trong), toàn bộ vắt lên bình phong. Tuy rằng trong phòng chậu than cháy thịnh, thế nhưng vừa tiếp xúc với không khí, Tô Tư Ninh rung mình một cái, Thương Mặc ôm lấy y, thả vào dục dũng.(bồn tắm)

Nước khá nóng, nhanh chóng xông đỏ hai gò má Tô Tư Ninh, Thương Mặc sau đó cũng lỏa thân bước vào, dục dũng lớn nên hai người ở chung không cảm thấy chật chội.

Hai người vốn tọa đối diện nhau, Thương Mặc nhìn Tô Tư Ninh lúng túng tay chân không biết làm gì, mỉm cười đưa tay kéo y tọa trong ngực mình, xoay lưng đối lại. Sau đó cầm lấy khăn vắt trên thành bồn, nhẹ nhàng chà lau cho y. Hai vai, cổ, xương quai xanh, trước ngực, xuống chút nữa.

Tô Tư Ninh giữ lấy hai tay Thương Mặc đang muốn tham tiền giữa hai chân y, quay đầu lại, con ngươi mờ mờ nhìn hắn, khẽ nói:"Để ta tự làm."

"Muốn ta nhìn ngươi tự làm sao?" Thương Mặc cố ý nhận mạnh chữ 'nhìn'.

Quả nhiên Tô Tư Ninh thoáng sững lại. Thương Mặc nhìn y ngượng ngùng, khổ não suy nghĩ, tịnh không tức giận, rốt cục lực đạo tay Tô Tư Ninh thả lỏng, ngầm đồng ý Thương Mặc bạo gan với vào giữa hai chân y.

Cũng không có gì khiêu khích, chỉ là mềm nhẹ lướt qua, tỉ mỉ chà lau qua nơi tư mật, sau đó là đùi, cẳng chân, mắt cá chân, cuối cùng là ngón chân.

Tẩy qua toàn thân Tô Tư Ninh, cảm thụ được người trong lòng thở ra nhẹ nhõm, Thương Mặc khoe miệng mỉm cười câu dẫn, ghé vào tai y nói: "Yên tâm rồi sao? Giờ mới bắt đầu a..."

Tô Tư Ninh chờ người —— Thương Mặc cầm lấy chân y, từ những ngón chân bắt đầu ma sát, vuốt ve. Cảm giác tê dại từ chân đến bụng, sau đó chạy dọc theo cột sống truyền lên sau gáy, Tô Tư Ninh nhận không được rên một tiếng, cơ thể đang cứng đờ mềm đi.

"Đừng..." Tô Tư Ninh bắt đắc dĩ mở miệng. Nhưng Thương Mặc thế nào sẽ nghe y, tinh tế thường thức ngón chân y một hồi, dọc theo những đường cong, xoa bóp mắt cá chân, lướt trên bắp chân, đầu gối. Vắt và lăm ngón chân Tô Tư Ninh mới được buông tha, bỗng chốc y run lên. Những ngón tay chai sần của Thương Mặc ma sát khiến y cong hai chân lại, từ chối duỗi xuống, lại bị Thương Mặc thừa cơ tách hai chân ra, khóa y ngồi trên đùi hắn.

Hai tay Thương Mặc trượt vào trong đùi y, vuốt ve giữa hai chân một trận, môi hắn lướt từ chiếc cổ mảnh mai đến tai, đầu lưỡi liếm quanh vành tai.

Thân thể mấy chỗ liền bị kích thích như vậy, na can giữa hai chân Tô Tư Ninh dù không bị đụng tới cũng đã dựng thẳng lên. Thương Mặc tất nhiên cảm giác được, cười nhẹ nói: "Cúi đầu tự nhìn xem."

Tô Tư Ninh không nghe hấn, ngửa đầu không ngừng thở dốc. Thương Mặc cũng không bức y, hảo tâm cầm thứ đã ngẩng đầu trong tay, tay còn lại dừng ở trên đỉnh

Thứ giữa hai chân bị nắm, đỉnh đầu bị xoa nắn kích thích, bên tai liên tục khuấy động, Tô Tư Ninh nhận không nổi, xuất ra tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng.

Một tay Thương Mặc hướng lên ngực, đầu tiên dùng móng tay gầy nhũ thủ một cái, sau đó vân vê. Tay kia cũng thuận thế đảo lỗ nhỏ trên đỉnh một chút, Tô Tư Ninh run rẩy, cúi đầu rên một tiếng, dịch thể bạch sắc phun ra.

Tiết ra, Tô Tư Ninh cả người mất khí lực, xụi lơ trong lòng Thương Mặc thở dốc. Thương Mặc không có buông tha y, môi trượt xuống cổ, xoay y lại, trực tiếp chế trụ đôi môi mỏng.

Đầu lưỡi non mềm của Tô Tư Ninh bị hấn quăn quít, mút lấy, khoe miệng hé ra, thóa dịch chảy xuống cằm. Thương Mặc đưa một tay chế trụ gáy y, không cho y né tránh, một tay vuốt dọc cột sống, tới điểm cuối, tham tiến một ngón tay vào khe thẩm dò.

"Ân..." Tô Tư Ninh khó chịu giãy dụa thân thể một chút.

"Thả lỏng." Thương Mặc nói, xoa bóp hông y khiến phía trước của y đột nhiên ngẩng đầu, nóng rực.

Tô Tư Ninh hít mấy hơi liền, theo lời thả lỏng cơ thể, tùy ý Thương Mặc đẩy mạnh một ngón tay vào bên trong.

Bên trong nóng rực thít chặt, Thương Mặc trong nhớ tới lần thể nghiệm mỹ hảo kia, dưới bụng càng trướng. Tô Tư Ninh ngồi trên đùi hắn mở hai chân, quần lầy thối lưng hắn. Hai tay ôm lấy bờ vai hắn, cổ không để mình rơi vào trong. Ngón tay của Thương Mặc ở bên trong giảo động, khiến y càng vô lực, mềm nhũn.

Mượn dòng nước ấm bôi trơn, ngón tay thứ hai thuận lợi tiến vào. Thương Mặc từ môi Tô Tư Ninh trượt xuống cằm, nâng y lên, để hồng châu dựng thẳng ở trước mặt hắn.

Tô Tư Ninh chân kẹp chặt hơn, ngón tay bên trong cũng cảm thụ được áp lực. Y thở dốc, Thương Mặc càng dùng đầu lưỡi trêu đùa nhũ thủ.

Đến khi ngón thứ ba trong ra vào trườn sấp trong cơ thể Tô Tư Ninh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước chảy vào, Thương Mặc mới chính thức buông y ra. Tô Tư Ninh nhăn nhó, đột nhiên kích thích bên trong và bên ngoài đều đình chỉ, mê muội nhìn Thương Mặc. Thương Mặc hôn phớt lên mặt y, giọng khàn khàn: "Đến giường, ở trong nước thêm nữa, người sẽ nhiễm lạnh."

Không biết Tô Tư Ninh có nghe vào lời giải thích không, nhưng khi Thương Mặc đứng dậy rồi dục dưng, y vươn hai tay, tùy ý để Thương Mặc ôm lấy mình, quần vào trong một khăn lớn mềm mại. Thời gian tiến về phía giường, nước đã được khăn hút khô, sau đó khăn được kéo sang một bên, đặt nằm lên chăn. Tiếp xúc với không khí lạnh, mặt Tô Tư Ninh càng đỏ bừng, rũ mắt, xấu hổ cùng căng thẳng chiếm phân nửa.

Thương Mặc cũng ngồi trên giường, kéo Tô Tư Ninh ngồi trên đùi mình, tư thế giống như vừa nãy ở trong dục dưng. Sau đó lấy ra được cao từ trên tủ ở đầu giường, đổ lên lòng bàn tay chờ tan đi, xoa vào giữa hai đùi Tô Tư Ninh. Kinh qua mở rộng vừa rồi, ba ngón tay dính được cao rất dễ vào. Thương Mặc trêu chọc bên tai Tô Tư Ninh: "Thực ngoan."

"... Ân, ư..." Tô Tư Ninh không đáp, cắn môi dưới, chịu đựng Thương Mặc gia tăng thêm lực đạo, chậm rãi trườn sấp, nhưng chính là không kiềm chế được hai tiếng rên xuất khỏi miệng.

Thương Mặc liền chế trụ đôi môi, tách miệng, đầu lưỡi khuấy động. Hai tay hắn nâng mông y lên, chạm rãi hạ xuống, hạ thể ướt át, ấm nóng bên trong Tô Tư Ninh gắt gao bao phủ lấy hắn.

"Dừng... Ân!" Tiếng rên rỉ của Tô Tư Ninh bị Thương Mặc tước đoạt, nghẹn lại trong miệng, mãi đến lúc Thương Mặc muốn nghe thanh âm của y mà buông ra thì mở miệng, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ điềm mị. "A ân! Ừ a... Thương... Thương..."

Thương Mặc nâng Tô Tư Ninh, động tác nhưng trầm ổn, nhượng bên trong y nuốt lấy trọn vẹn, so với ngón tay thô lớn, vật cứng kia tiến nhập đến nơi sâu nhất, đối với hai người đều kích thích mê loạn không nhỏ. Toàn bộ ở trong Tô Tư Ninh, Thương Mặc chỉ bất động ngủ đông bên trong, nhưng nội tạng phủ y đều cảm nhận được sức ép, kích thích quá lớn khiến hai mắt y đều nhắm lại.

Thương Mặc thương yêu hôn đi những giọt nước bên khóe mắt, bắt đầu chuyển động từ từ. Mỗi lần đều khiến Tô Tư Ninh run rẩy, rên rỉ.

“Sâu quá ...” Tô Tư Ninh nói ngắt quãng “Không được... Chịu không nổi... A a... Ân...”

Thương Mặc day day vành tai, hôn y: “Có thể, Tư Ninh rất lợi hại...”

“... Ừ a...” Tô Tư Ninh ngửa đầu, thần trí mơ màng, thóa dịch theo khóe miệng chạy xuống, “Ngô a...”

Nhìn biểu tình mê loạn khác với y lúc thường, Thương Mặc càng cảm thấy phát nhiệt, tiết tấu trừu tượng dần dần nhanh hơn. Tô Tư Ninh càng chịu không nổi, rốt cuộc chỉ có thể tựa trên người hắn, đóng đưa người thuận theo động tác hắn. Thứ ở giữa hai đùi, đã dựng thẳng, vì ma sát giữa hai người mà đỉnh cũng bắt đầu chảy ra niêm dịch trong suốt. Thương Mặc đưa tay cầm nó, xoa nắn trên đầu. Trước và sau đều bị kích thích, Tô Tư Ninh nhanh chóng xuất bạch dịch, tràng bích co rút siết chặt khiến hữu lực của Thương Mặc tiết trong cơ thể y.

Tô Tư Ninh thân thể vô lực, trong cơ thể ấm nóng một chút, thần trí thoáng mơ hồ trống rỗng, nhưng chỉ được nửa khắc, vật sống trong cơ thể y lần thứ hai ngóc dậy.

“Người...” Tô Tư Ninh ngẩng đầu, thấy trong ánh mắt Thương Mặc chứa đựng ý vị bất đắc dĩ, muốn y thông cảm, lượng thứ.

Thương Mặc hôn lên cái trán đầm mồ hôi của y, sau đó vẫn giữ nguyên tư thế, ngả Tô Tư Ninh xuống đệm, nắm mắt cá chân y đặt lên vai mình, thân thể tinh tráng đè ép xuống.

“A!” Tô Tư Ninh kêu to một tiếng, thể tiến công cuồng phong sậu vũ tiếp theo làm y không thể phát ra bất luận thanh âm hoàn chỉnh nào.

Thương Mặc chỉ cảm thấy bên trong Tô Tư Ninh nóng hổi, nồng nhiệt đón hắn, khi đẩy thì thuận thế hút vào, khi ra thì lưu luyến khó rời, gát gao bao lấy, khiến hắn dần mất đi khống chế. Tuy rằng lý trí còn lại nhắc nhở người ở dưới thân vốn nhược, nhưng cũng không thể ngăn làn sóng mãnh mẽ rong ruổi trên người y.

“A... Ừ...” Tô Tư Ninh thở gấp, hai tay để mở đặt ngang đầu, khi thì chịu không nổi khoái cảm mà nắm chặt chần, khi thì vô lực buông ra.

Đến khi y muốn ngắt đi, rút cục cảm giác được trong cơ thể một trận rung động, Thương Mặc nắm chặt thứ giữa hai chân y, nhu lộng vài cái rất nhanh, y xuất ra cùng lúc với Thương Mặc, dây lên ngực và bụng hai người.

Hai tay áp trụ y, Thương Mặc thở dốc, sau đó thả hai chân Tô Tư Ninh xuống, ôm y xoay người nằm úp sấp, sau đó mới chậm rãi rút khỏi.

Niem dịch theo động tác chảy ra, một ngón tay Thương Mặc tham tiến mở huyết khẩu, đợi dịch thể của bản thân lưu bên trong chảy xuống mới cầm khăn trên đầu giường lau sạch sẽ. Trên giường chỉ bị dính

một hai giọt, bắt quá tịnh không thấy được. Lau rửa sạch sẽ cho cả hai, Thương Mặc kéo chăn đắp, Tô Tư Ninh đã chìm vào mê man, hân mĩm cười, ôm lấy y cũng nhắm mắt lại.

21. Chương 21

Tuy rằng Thương Mặc rốt cuộc đã “tiết chế điều độ” nhưng lần này Tô Tư Ninh ngủ một mạch đến tận buổi chiều ngày thứ hai. Mạch Thanh Mạch Hồng đã quen, nhưng Anh Tử, Quyên Tử vốn hầu hạ ở chủ viện rất sốt ruột.

“Tô công tử thế nào còn chưa dậy?” Anh Tử lo lắng hỏi tỳ muội Mạch tử, “Chẳng lẽ sinh bệnh rồi?”

Mạch Thanh che miệng cười khẽ, Mạch Hồng vỗ vỗ tay nói: “Yên tâm, Tô công tử nằm trên giường không dậy nổi đó là chuyện thường. Hiện tại y đã vào ở trong chủ ốc, sau này các người cũng quen dần đi.”

“Nhưng...” Quyên Tử vẫn lo lắng.

“Không sao, hôm nay chủ nhân từ trong phòng đi ra thần sắc tịnh không xấu. Chỉ là tối hôm qua công tử lao lực quá mức mà thôi.” Mạch Thanh nói mấy lời cho họ yên tâm.

Các nàng đều là nữ tử đã hơn hai mươi, dĩ nhiên biết “lao lực” ám chỉ cái gì. Dứt lời nhìn nhau một cái, che miệng cười khúc khích.

Tuy nói như vậy nhưng bọn họ cách một lúc lại vào xem, miễn cho người nọ người yếu, dù tỉnh lại cũng không thể gọi họ.

Đến khi bóng chiều đổ dài trên đất, Tô Tư Ninh mới tỉnh lại. Cả người mệt mỏi, tiếng nói khô đặc. Mạch Thanh đến trừ phòng (nhà bếp) bưng tới một bát cháo hầu hạ y ăn hảo mới thôi.

Thấy hai người thị nữ kia đang thận trọng nhìn mình, Tô Tư Ninh mỉm cười với các nàng, gật đầu.

Mạch Thanh giới thiệu: “Đây là Anh Tử, đây là Quyên Tử, họ thường hầu hạ ở chủ ốc.”

“Bái kiến Tô công tử.” Hai tỳ nữ cúi người làm lễ.

Tô Tư Ninh cười nhẹ, cũng không mở miệng nói gì.

Mạch Hồng xoay người, nói với hai tỳ nữ: “Công tử chỉ là khó phát ra tiếng, không phải là không muốn nói chuyện với hai người.”

Tô Tư Ninh nghe nàng nói vậy, sắc mặt không đổi, chỉ có vành tai theo quán tính điểm hồng sắc.

Hai tỳ nữ cười nói: “Nô tỳ hiểu.”

Mạch Hồng Mạch Thanh cũng thu dọn bát đĩa, đứng dậy, cung kính nói với y: “Công tử hảo nghỉ ngơi một chút, chúng nô tỳ xin lui xuống trước.”

Tô Tư Ninh nhìn các nàng một cái, cuối cùng gật nhẹ.

Hai ngày tiếp theo, hơn phân nửa thời gian Tô Tư Ninh đều nằm trên giường nghỉ ngơi. Thương Mặc ban ngày không ở cạnh, buổi tối trở về sẽ ôm y ngủ cùng một giường, ôn nhu lưu luyến, nhưng không có động y.

Để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, Thương Mặc gọi đại phu đến chẩn bệnh một lần nữa. Đại phu khai được bổ khí dưỡng huyết như cũ, lúc gần đi quay sang dặn Thương Mặc: “Vẫn là câu kia, phải tránh tham hoan.”

Thương Mặc gật đầu cười: “Vâng.”

Đại phu vuốt vuốt râu mép, cũng cười nói: “Đợi thân thể hảo, lúc đó tùy các người tận hứng.”

Một câu nói khiến Tô Tư Ninh cúi thấp đầu, Thương Mặc ý cười càng sâu, Mạch Thanh Mạch Hồng đứng hầu một bên hạ thấp đầu, giấu khéo miệng nhếch lên.

Ngày hôm sau, Tô Tư Ninh có thể xuống giường. Tiết trời rất hảo, Mạch Thanh Mạch Hồng biết tính y, liền đem bàn ghế ra sân để y nằm phơi nắng.

Tô Tư Ninh cầm sách, nằm trên ghế đọc một lúc sau đó gọi bốn tỳ nữ: “Các người cũng ngồi đi.”

Các nàng cũng không khách khí, đem ghế ra ngồi.

Bốn ánh mắt nhìn y, chờ y nói tiếp.

Tô Tư Ninh thấy có chút ngại, cuối cùng mở miệng: “Các người...không cần xưng nô tỳ.”

Mạch Thanh Mạch Hồng cười không nói, Anh Tử, Quyên Tử lộ vẻ khó hiểu.

Tô Tư Ninh khề nói tiếp: “Ta không phải chủ tử của các người.”

“Vậy người là gì?” Mạch Hồng mở miệng hỏi.

Tô Tư Ninh nhìn nàng không nói.

“Là khách nhân ư?” Mạch Hồng hỏi tiếp.

Mạch Thanh mỉm cười nhìn y: “Người nghĩ kỹ đi.”

Tô Tư Ninh trầm mặc một lúc, rồi nói: “Ta là khách nhân.”

“Công tử đương nhiên không phải khách nhân.” Anh Tử phản ứng ngay, cười nói: “Khách nhân cư nhiên sẽ ở trong khách phòng.”

“Người đã vào trong chủ viện này ở, ta và Anh Tử đã coi người như chủ tử.” Quyên Tử nói tiếp, “Về phần Mạch Thanh, Mạch Hồng, chuyện của các người không can hệ tới chúng ta.”

“Đúng a, chúng ta đều cho rằng ở cạnh lâu như vậy, hẳn sẽ có cảm tình với chúng ta. Ai ngờ hẳn lại coi chúng ta như người ngoài.” Mạch Hồng quay sang hai nàng, tự thở dài.

Tô Tư Ninh bị các nàng liên tục chặn miệng nói không ra lời. Mạch Hồng cười nói: “Công tử, ta và Mạch Hồng đều biết trong lòng người luôn hiểu rất rõ địa vị của mình tại Ngân Tùng Bảo. Hiện giờ cũng vậy.”

“Hắn biết.” Mạch Hồng hòa theo Mạch Thanh, ánh mắt chiếu về phía Tô Tư Ninh, nhân thần mang theo tiểu ý, cũng có chút thâm ý.

Tô Tư Ninh cúi mắt. Hồi lâu mới ngẩng mắt lên: “Các người nói yêu mến ta, thì không nên xưng nô tỳ.”

“Vâng.” Bốn người cười đáp.

Tô Tư Ninh cũng im lặng, cười gượng.

Các tỳ nữ nhìn y, Anh Tử đứng dậy đầu tiên: “Ta đi đổ trà.”

“Ta đi lấy điểm tâm.” Mạch Thanh nói.

Hai người còn lại cũng đứng dậy: “Công tử nếu không có gì phân phó, chúng ta lui xuống trước làm việc của mình.”

Tô Tư Ninh liền gật đầu: “Ân.”

22. Chương 22

Bệnh nhược chi nhân vào ở trong chủ ốc của Ngân Tùng Bảo, phản ứng trong viện rất ít. Nhất cử nhất động của bảo chủ, bọn hạ nhân nhìn qua đã hiểu, địa vị người nọ nói chung cũng được xác lập. Những người “làm khách” trong viện tuy xuất hồ ý liệu (bất ngờ ngoài dự đoán) nhưng cũng không sinh sự đa đoan. Có điều người lui tới nhiều hơn lúc trước, làm bộ hòa thuận vui vẻ.

Tổng quản căn dặn kẻ dưới ngấm quan sát họ, chỉ e sinh biến.

Bên ngoài trời âm lên, bên trong cảm tình của thiếu niên và bảo chủ càng thêm sâu đậm. Nếu thân thể y không tệ, sẽ mang y đến thư phòng nghị sự. Ngoại trừ đôi khi Thương Mặc đi xử lý sự vụ, bàn bạc thương nghị, còn lại hai người như hình với bóng.

Bọn thuộc hạ Công Tôn Tề cũng quen dần với cảnh Thương Mặc ôm thiếu niên ngồi bên, thậm chí để y ngồi trên đùi cùng các đại nhân nghị sự.

Mộc Tu nói trước: “Chủ nhân, sự tình Bồ gia lần trước, nữ nhi thanh quán quả nhiên là người có địa vị.”

“Ân?” Thương Mặc phiêu mi.

“Nàng là nhi nữ của Thái phó Chu Quyền đương triều với chính thê. Năm xưa Chu thái phó đỗ trạng nguyên áo gấm về làng, được tin chính thê mắc bệnh hiểm nghèo, không lâu sau thì qua đời, ấu nữ cũng không rõ tung tích. Chu thái phó ân hận đến giờ, luôn tưởng nhớ đến thê tử đã mất cùng con gái, đến nay vẫn chưa lập thất.” Mộc Tu đem cố sự nói liền mạch.

“Ân, Chu thái phó đương triều giữ vị trí trung lập....Người nghĩ sao?” Thương Mặc hỏi Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh suy nghĩ một chút, đáp: “Sao có thể ngăn cản gia đình người ta đoàn viên?”

Thương Mặc gật đầu: “Mộc Tu, người đi tìm Chu thái phó, bẩm lại việc này cho ông ta.”

“Rõ.” Mộc Tu gật đầu: “Bất quá, bên Bồ gia có chút phiền phức.”

Có thể khiến Mộc Tu mở miệng nói là rắc rối, xem ra cũng không phải sự tình đơn giản. Mấy người còn lại

nhìn về phía hấn.

“Lão tử Bồ gia lâm trọng bệnh, nằm trên giường không dậy nổi. Các nhi tử Bồ gia cầu xé lẫn nhau, muốn đoạt quyền kế thừa.” Mộc Tu nói, “Đại thiếu gia nông cạn, muốn độc chiếm nhất gia, chiếm lĩnh vận chuyển trên sông của Giang Nam, đối nghịch với Ngân Tùng Bảo; Nhị công tử vài lần tìm tới Ngân Tùng Bảo muốn hiệp đàm, thế nhưng người này tâm bất chính, từng dính líu đến vài thương vụ mờ ám. Mấy người nhi nữ của Bồ lão gia cũng góp phần, có điều chỉ đơn thuần là tranh giành của cải. Tam thiếu gia vẫn như cũ, vô tâm với gia sự. Trái lại Lão tử Bồ gia ép hấn cưới một tiểu thư môn đăng hộ đối, để ông ta yên tâm nhắm mắt.”

Mấy người sau khi nghe xong trầm ngâm một phen, Công Tôn Tề nhìn về phía Thương Mặc: “Chủ nhân, chuyện này trọng đại, Mộc Tu không thể làm chủ được....”

Thương Mặc gật đầu: “Dù Bồ lão tử bệnh thật hay giả, nhưng lộn xộn như vậy trở thành miếng mồi ngon trước mặt, các gia tộc lớn khác sẽ như hổ đói chầu chực xông vào chiếm hà vận Giang Nam.”

“Chi bằng chủ nhân tự mình đi một chuyến?” Lý Mục đề xuất.

Thương Mặc liếc mắt nhìn Tô Tư Ninh, y mở miệng nói: “Ta cũng định nói vậy. Người tự mình đi một chuyến, một là biểu thị thành ý, hai là có thể khiến Tam thiếu gia tín phục, ba là uy hiếp người trong Bồ gia.”

“Vậy còn người?” Thương Mặc hỏi

Tô Tư Ninh nhìn hấn, khẽ lắc đầu.

“Tô công tử tất nhiên có thể cùng đi.” Công Tôn Tề tiếp lời, “Giang Nam khí trời hảo, so với phương Bắc ẩm áp hơn, cũng thích hợp để Tô công tử dưỡng bệnh. Huống hồ có công tử bên cạnh chủ chân, có thể giúp người bày mưu tính kế, tùy thời nhắc nhở.”

Những người khác cũng tán thành. Tô Tư Ninh vẫn lắc đầu, nhìn về phía bọn họ: “Đường xá xa xôi, ta hiện tại chỉ thành gánh nặng cho Thương Mặc. Mà lần này đi làm chính sự, không thể vì ta mà chậm tốc độ hành trình. Mặt khác, ta bị suyễn, Giang Nam hiện giờ sợi vải bay trong không khí rất nhiều, chung quy, ta không thích hợp đi cùng.”

Công Tôn Tề nghe xong, gật đầu: “Công tử nói đúng, là ta sơ suất.”

“Không sao, người cũng không biết nhiều chuyện của ta.” Tô Tư Ninh cười nhẹ nói.

Mấy người quay nhìn về phía Thương Mặc, hấn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mộc Tu, người đi chuẩn bị, mấy ngày nữa sẽ xuất phát.”

“Rõ.”

“Lý Mục, Tiền Vinh hiện tại đang ở trong phủ Cửu Vương gia, người phụ trách theo dõi, đừng để tiểu Tiền bị hại.” Thương Mặc phân phó.

“Rõ.”

“Công Tôn Tề, tiếp tục quan sát động tĩnh ở Sơn Đông.”

“Rõ.”

“Còn người, ” Thương Mặc chuyển hướng sang người bên cạnh, “Nhớ uống thuốc đúng giờ, nếu đắng thì ăn kèm thêm mút hoa quả, thế nào cũng phải uống được. Tiết trời lúc ấm, lúc lạnh, y phục không nên giảm, tránh cảm lạnh. Nếu cảm thấy có gì không khỏe, nhớ phải tìm tổng quản, không được im lặng chịu đựng.”

Tô Tư Ninh đầu tiên là bình thần nhìn hẩn, sau đó mới câu dẫn ra một nụ cười nhẹ. “Rõ.”

Đêm trước khi khởi hành, Thương Mặc cứ nhiên kéo Tô Tư Ninh lên giường điên loạn đảo phượng. Dù sao sẽ đi hơn một tháng, thân thể Tô Tư Ninh cũng đã chuyển biến tốt, Thương Mặc nhin không nổi yêu thương có thêm phần nồng nhiệt. Kết quả ngày hôm sau, Tô Tư Ninh không thể rời giường.

Thương Mặc dậy trước, mặc y phục, rồi quay trở lại ngồi bên giường nhìn y hồi lâu, Tô Tư Ninh miễn cưỡng mở mắt ra nhìn hẩn, nói: “Phải chú ý bản thân.”

Thương Mặc cúi người hôn phớt lên môi y, đáp: “Người cũng vậy, nhớ kỹ lời ta, lúc về ta sẽ kiểm tra.”

Tô Tư Ninh mỉm cười.

Thương Mặc đắp lại chăn cho y rồi mới đứng dậy rời đi.

23. Chương 23

Có lẽ được mà đại phu khai thực sự công hiệu, Tô Tư Ninh lần này chỉ ngủ một ngày là có thể xuống giường. Cuộc sống không có Thương Mặc cũng không khác biệt, vẫn là phơi nắng đọc sách ngoài sân. Thương Mặc đi rồi, y cũng có thể tới thư phòng, giúp hẩn chỉnh lý văn kiện, luyện chữ, đám Công Tôn Tề thỉnh thoảng sẽ tìm y bàn chuyện. Vì vậy, đôi khi đến thư phòng không phải dựa vào công vụ của Ngân Tùng Bảo, mà chỉ là tự mình luyện chữ, đọc sách.

Nhưng trong mắt mọi người, Thương Mặc đã cho y rất nhiều quyền lực. Lẽ đương nhiên là hạ nhân trong bảo tôn trọng y, có điều họ cũng suy đoán, sợ rằng sóng yên biển lặng không được lâu.

Quả nhiên, ước chừng mười ngày sau khi Thương Mặc đi, tổng quản đang ở trước phòng mình chăm sóc hoa thảo trong vườn, một người đầy tớ chạy đến, ngửa khí vội vã bẩm báo: "Tổng quản, Tiêu Tình cô nương mang theo mười mấy người trong viện tiến vào chủ ốc của bảo chủ."

Tổng quản nheo mắt, thâm than một tiếng: "Mau gọi Lâm thị vệ dẫn theo các thị vệ bảo chủ tin cậy đến."

Dứt lời bản thân liền buông kéo tía hoa, chỉnh lại tay áo, thả vạt áo xuống, cũng cất bước đi chủ ốc.

Bên này chủ ốc, Tô Tư Ninh ở dưới tàng cây đọc sách, chợt nghe thấy tiếng ồn ngoài cửa. Nhóm dậy trông ra, thấy Quyên Tử và Anh Tử đứng chắn ở chỗ cửa, che lối vào, nói gì đó với người bên ngoài. Mạch Hồng thấy có chuyện phát sinh, liền đi qua bên đó xem thử. Mạch Thanh đi tới bên cạnh y, thấy thần tình nghi vấn của y chỉ cười cười trấn an.

Đột nhiên Quyên Tử loạng choạng, Mạch Hồng ở phía sau nhanh tay đỡ nàng, nhân đó người bên ngoài ồ ạt tiến vào.

Dẫn đầu là một nữ tử vóc dáng tiểu kiều, gương mặt tinh trí mỹ lệ dẫn theo ý cười, vừa đi vừa nói: "Các tỷ tỷ không cần lo lắng, ta chỉ nhìn xem con chim sáo có bay vào trong này hay không."

Nhưng nhân thần hướng về phía thân ảnh bạch y ở dưới tàng cây. Sau đó khóe miệng nhếch lên cười mỉa, đi tới.

Tô Tư Ninh nhìn bọn họ, trên mặt thoáng ngạc nhiên nhưng rồi lấy lại vẻ bình thản, đứng dậy, cười gượng.

Tô Tư Ninh không biết họ, đa số là nữ tử, cũng có hai ba nam tử thanh tú, mạo đẹp. Bốn thị nữ trong viện nhanh chóng chạy lại chỗ y, đứng vây xung quanh, nhân thần nghiêm trọng.

Bầu không khí có chút quỷ dị, có chút đông đặc. Tô Tư Ninh cười nhẹ, phá vỡ trầm mặc: "Ta là Tô Tư Ninh, chúng ta có thể giúp gì chăng?"

Nữ tử vận y phục tử hồng sắc (tím hồng) cũng cười nói: "Ta là Tiêu Tình. Con chim sáo ta nuôi bay vào đây, ta tới tìm nó."

Tô Tư Ninh đáp: "Ta ở chỗ này suốt, không thấy có con chim nào bay qua."

"Phải không? Chẳng lẽ ta hoa mắt?" Tiêu Tình nhìn y, nói.

Tô Tư Ninh quay đầu sang phân phó thị nữ bên người:”Đi xem a, nói không chừng lúc chúng ta không để ý nó bay vào đây.”

Nhưng các thị nữ không hề di chuyển, nhìn chằm chằm đám người trước mặt, không có trợn mắt nhưng có khí thế.

Tiêu Tình cười khanh khách nhìn bọn họ, trong mắt gợn lãnh ý.

Các thị nữ phòng bị. Tiêu tình là người của Đường Môn Tứ Xuyên, tính cách ngay thẳng mạnh mẽ, biết võ công và dụng độc, hơn một năm trước đến Ngân Tùng Bảo, rất ít người dám chọc vào nàng.

Giữa lúc đôi bên ở thế giằng co thì tổng quản dẫn thị vệ chạy vào. Sau đó nhanh chóng tự động bảo vệ quanh Tô Tư Ninh.

Tiêu Tình nhìn cảnh đó, khóe miệng nhếch lên, nghiêng người nói với một nữ tử bên cạnh:”Trộm coi thái độ, xem ra con ma bệnh kia thật đúng là chủ tử của Ngân Tùng Bảo.”

Lời vừa nói ra, những kẻ bên cạnh nàng ai nghe cũng che miệng cười khê, không buồn che giấu ý khinh miệt. Tô Tư Ninh khuôn mặt bất biến, những người bên cạnh ỳ, sắc mặt càng âm trầm.

“Tổng quản, người nói đi, tất cả những người đang đứng đây đều là khách nhân của Ngân Tùng Bảo, vì sao chỉ quan ái duy nhất mình Tô công tử như vậy, thật bất công a.” Nữ tử vận lục y bên cạnh Tiêu Tình mở miệng.

Tổng quản hành lễ với nàng:”Làm hạ nhân đâu thể thiên vị bất cứ khách nhân nào. Có điều nơi đây là nơi ở của chủ nhân, chủ khách khác biệt, lẽ tất nhiên phải lấy chủ tử làm trọng, miễn cho chủ nhân sau này trở về sẽ chất vấn tiểu nhân.”

Tổng quản nói, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giữ rất đúng mực. Những người đang đứng trước mặt đều có chút địa vị trong chốn võ lâm hoặc thương nghiệp. Nếu thái độ quá kịch liệt sẽ đắc tội, cũng khiến Ngân Tùng Bảo gặp phiền phức.

Nguyên nhân tạo thành cục diện như hiện nay không có ở đây. Ngân Tùng bảo chủ từ trước đến giờ phóng khoáng, tùy hứng, người ta nói hắn đa tình mà cũng nói hắn vô tình. Làm hạ nhân không thể bình luận chủ tử, nếu muốn nói thì chỉ là cảm khái mệnh lực chủ tử quá lớn.

“Nói thế nghĩa là ai vào ở trong chủ ốc, là chủ tử của các người?” Tiêu Tình hỏi.

” Sợ là Tô công tử thân thể yếu đuối, không hưởng dụng nổi phúc trạch này a.” Ai đó nói tiếp.

“Công tử đúng thật thể nhược nhiều bệnh, làm phiền các vị quan tâm rồi.” Mạch Hồng đáp.

“Khó có thể tưởng tượng một tên ma ốm lại chịu được ơn trạch của bảo chủ.” Có người cười châm biếm, “Chẳng phải mỗi lần đều nằm trên giường nửa tháng không dậy nổi sao?”

Đám người kia cười rộ. Tiêu Tình cười nói: “Tô công tử có thể khiến bảo chủ tận hứng a?”

Những lời vũ nhục như vậy, không riêng gì tỳ nữ bên cạnh Tô Tư Ninh, ngay cả tổng quản sắc mặt càng thêm sa sầm.

“Tô công tử quả thật vô cùng nhu nhược, lâu như vậy cũng chẳng nói nổi một câu, đều dựa vào mấy người hầu che chở.” Có kẻ đâm chọc.

Tô Tư Ninh vẫn bình thản, nghe vậy khẽ quay sang nhìn về phía người nọ: “Người muốn ta nói gì?”

“Nói người...” Người nọ khiêu khích cười nói, “...dùng cách nào câu dẫn, làm vui lòng bảo chủ, nhượng chúng ta học hỏi.”

“Các người chó quá phận làm càn!” Quyên Tử mở miệng.

“Làm càn cái gì?” Tiêu Tình hỏi lại.

Quyên Tử còn muốn tranh luận, Tô Tư Ninh đã khẽ ngắt lời nàng: “Các người tới là có mục đích gì?”

Chỉ một câu nói ấy, Tiêu Tình thu lại dáng cười, nhìn thẳng vào y: “Là tới khuyên bảo người, người phúc bạc chó có lòng tham, ai cũng có tâm, người không thể độc chiếm cho riêng mình.”

“Bảo chủ hiện tại tuy đối với người độc sủng nhưng sẽ có một ngày cảm thấy chán ngán, chúng ta chính là sợ tới lúc đó người sẽ không chịu nổi.” Nữ tử y phục màu xanh nói tiếp, “Nếu người chịu suy nghĩ chu toàn, chủ động ly khai, đối với người chính là điều tốt nhất”

Tô Tư Ninh không có trả lời, bình tĩnh nhìn bọn họ, khóe miệng dần ra nụ cười nhạt. Sau đó y đưa hai tay ra sau gáy, nhẹ nhàng cởi nút buộc.

Tất cả mọi người đều nhìn Tô Tư Ninh chậm rãi tháo gì đó trên cổ, rút ra khỏi vạt áo. Tuy mới lộ ra một góc nhưng người thông minh lập tức đoán ra đó là cái gì, chỉ là họ cũng không dám tin, cho đến khi ngọc bội hắc sắc bày ra dưới ánh mặt trời, mặt đá mài nhẵn bóng nhu hòa.

Tô Tư Ninh cầm hắc ngọc trên tay, giơ lên một nửa, khẽ nói: “Ta ở đây, ngọc cũng ở đây. Các người nếu ai muốn thì đến lấy.”

Không ai dám tiến lên.

Bọn họ tuy cường ngôn, nhưng biết phân biệt nặng nhẹ, bằng không chẳng thể lưu lại trong viện tới ngày hôm nay. Hắc ngọc kia Thương Mặc luôn mang trong người không rời, hiện giờ nó lại ở trên người thiếu niên. Thương Mặc có bao nhiêu quan tâm, mọi người tất nhiên đã hiểu rõ.

Tô Tư Ninh cười nửa miệng, nói tiếp: "Nếu không ai dám lấy, ta tiếp tục giữ lại, cũng tiếp tục ở nơi này."

Kể cả những người ở bên cạnh y cũng nghiêng sang phía y chăm chú nhìn. Mặc dù Tô Tư Ninh không hề nỗ lực, nhưng vẫn uy hiếp được mọi người.

Tiêu Tình cứng đờ, phát không ra thanh âm, trong ánh mắt tràn ngập sát ý băng lãnh, nhưng không dám vọng động. Ở đây không ai dám đối nghịch với Ngân Tùng Bảo của Thương Mặc. Cuối cùng cắn răng nói: "Người..."

Lại bị Tô Tư Ninh ho nhẹ một tiếng phá ngang.

Tô Tư Ninh cúi đầu che miệng lại, ho liên tục, vai không ngừng run. Mạch Thanh và Anh Tử vội chạy đến vỗ lưng giúp y, vừa ngừng được thì Mạch Thanh kinh hô một tiếng.

Huyết sắc theo kẽ tay chảy ra. Bàn tay Tô Tư Ninh che miệng đầy máu.

Mọi người kinh hãi. Mấy tỳ nữ vội đỡ y ngồi xuống, tổng quản cũng nhanh chóng sai người đi tìm đại phu. Tiêu Tình ở bên kia nhất thời rối loạn. Mạch Hồng nghiêm mặt nói: "Công tử bị bệnh cần nghỉ ngơi, các vị nếu không có chuyện gì, chúng ta tiễn khách."

Tiêu Tình tâm tư cũng trầm bình ổn một chút, trầm lắng nói: "Nếu là như vậy, chúng ta xin cáo từ trước. Tô công tử, người hảo dưỡng bệnh."

Mọi người thấy Tô Tư Ninh ho ra máu đều kinh sợ, không nói thêm gì, vội vã hành lễ rời đi. Mạch Hồng đợi họ đi hết, nặng nề đóng đại môn.

Bên này, tỳ nữ tay chân luống cuống, một bên lau miệng cho y, một bên hỏi Tô Tư Ninh có muốn vào phòng nằm nghỉ. Tổng quản phi thường căng thẳng, liên tục hỏi đại phu tới chưa. Tô Tư Ninh tay ôm ngực, nắm trong lòng bàn tay khối ngọc. Giương mắt nhìn bọn họ một chút, trên mặt vẫn giữ thần sắc thản nhiên, miệng mấp máy: "Chỉ là ho ra máu, các người thấy ta sắp chết sao?"

Mọi người ngây ra một lúc, nhưng chỉ trong nháy mắt khôi phục lại tinh thần. Sau đó đại phu tới, tiến vào ốc chẩn bệnh cho y, nói là do bệnh tích tụ mà thành, cũng không đáng ngại, nhưng tốt nhất phải nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày.

Những người kia mới thở phào nhẹ nhõm, hơi yên tâm một chút.

24. Chương 24

Những kẻ rời chủ viện suy nghĩ mãi không ra nguyên nhân thiếu niên phát bệnh, nhưng trong mắt người khác, tất thấy đều có liên quan đến bọn họ. Bảo chủ trở về nếu biết, chắc chắn sẽ trách hỏi bọn họ. Vì vậy không ai dám quấy quá nữa, chỉ an phận nghĩ cách ứng biến tình hình về sau.

Tổng quản cũng suy tư suốt hai ngày, cuối cùng đi tới chủ viện, gõ cửa đi vào phòng.

Tô Tư Ninh ngồi dựa bên cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, thần tình có chút buồn chán. Thấy tổng quản đến, khẽ gật đầu chào ông rồi lại hướng ra ngoài cửa sổ.

Tổng quản đứng phía sau y một lúc lâu, cuối cùng mở miệng hỏi: "Công tử đối với thái độ những khách nhân kia cảm thấy sao?"

Tô Tư Ninh không đáp. Tổng quản cũng không hỏi lại, chỉ lẳng lặng đứng. Ông chờ y tỏ thái độ nhưng chung quy không chờ y trả lời, chợt thấy một giọt thủy châu rơi khóe mắt chảy xuống gương mặt nọ.

Thiếu niên trầm mặc để lệ châu tuôn rơi, cũng không lau đi. Tổng quản tức thì biết ý, không nhiều lời nữa, xin cáo lui ra ngoài.

Một ngày nữa trôi qua, tổng quản mang đến giấy thư chỉ, bên ngoài ghi tên các "khách nhân" ở hậu viện, nội dung đại khái cảm tạ bọn họ tới làm khách tại Ngân Tùng Bảo, nhưng mấy ngày gần đây Ngân Tùng Bảo phát sinh nhiều chuyện, hiện chỉ có thể thỉnh bọn họ rời đi, chùng nào Ngân Tùng Bảo ổn định đâu vào đó, sẽ sai người đến tạ lỗi vì đã không chiếu cố thỏa đáng, lễ nghĩa khó được chu toàn.

Tổng quản mở thư chỉ đặt trên bàn, đứng bên cạnh mài mực, nói với Tô Tư Ninh: "Hiện tại người đã có đủ tư cách đề tên đóng dấu."

Tô Tư Ninh nhìn ông rồi nhìn thư chỉ, lặng lẽ. Một lát sau, rút cục nhắc bút lên. Nhưng rất lâu không có hạ xuống, một giọt mực nhỏ xuống giấy Tuyên Thành, thấm rất nhanh. Tô Tư Ninh nhìn vết mực hồi lâu, hạ mắt, bỏ bút, liền ly khai khỏi bàn.

Tô Tư Ninh dọn về Tiểu Trúc. Mặc cho các tỷ nữ khuyên can thế nào, y cũng chỉ lẳng lặng ngồi bên cửa sổ trong phòng Tiểu Trúc, nhìn bầu trời bên ngoài, cho đến tận khi mặt trời ngả bóng về tây. Y không ly khai, các tỷ nữ cũng không biết làm sao, đành đem chăn nệm rải ra, hầu y rửa mặt sau đó lên giường ngủ. Sau đó, sinh hoạt hằng ngày vẫn như cũ, chỉ là không bao giờ y bước ra Tiểu Trúc một bước.

Mạch Thanh, Mạch Hồng tất nhiên là theo y quay về Tiểu Trúc, Quyên Tử và Anh Tử thay phiên nhau

đến Tiểu Trúc, cùng tỷ muội Mạch tử hầu hạ ăn uống và sinh hoạt hằng ngày của y. Mỗi ngày đều khuyên giải nhưng Tô Tư Ninh không đáp một câu, thỉnh thoảng mỉm cười với các nàng, nụ cười khiến lời khuyên chẳng thể thoát ra khỏi miệng. Về sau cũng không đề cập tới nữa, dù sao Ngân Tùng Bảo lớn như vậy, y thích ở chỗ nào thì ở chỗ đó, mọi người có thể quản được ư? Lúc trước y không muốn dọn đến chủ ốc, bảo chủ không khuyên nổi, huống chi hiện tại bảo chủ không có ở đây.

Chớp mắt hơn hai mươi ngày nữa trôi qua, tổng quản lệnh hạ nhân từ trên xuống dưới quét dọn Ngân Tùng Bảo. Hai ngày trước bề câu đưa tin báo Thương Mặc hôm nay sẽ trở về.

Mặt trời xuống núi, màn đêm bao phủ, Thương Mặc cùng thuộc hạ giục ngựa quay về Ngân Tùng Bảo. Xoay người xuống ngựa, giao dây cương cho một hạ nhân, Thương Mặc tiện tay cởi áo choàng, thẳng hướng chủ ốc đi đến. Tổng quản ở phía sau, muốn mở miệng nhưng lại không biết nói thế nào.

Đến chủ ốc, liếc qua thấy sân vườn quanh quẽ, Thương Mặc sinh nghi, đẩy cửa phòng đi vào, quả nhiên là không có ai. Trong phòng ngăn nắp sạch sẽ, nhưng không có một chút khí tức con người. Thương Mặc cau mày, xoay người, nhìn về phía tổng quản.

Tổng quản cúi đầu, cung kính nói: "Công tử ở Tiểu Trúc."

Thương Mặc vung vạt áo, bước ra cửa cũng không quay đầu lại, cười lạnh: "Quay về sẽ hỏi người."

"Vâng." Tổng quản vẫn cúi đầu, theo phía sau Thương Mặc.

Tiểu Trúc đèn đuốc sáng trưng. Mạch Hồng, Mạch Thanh, và cả Quyên Tử thấy hấn, cúi người hành lễ. Thương Mặc khoát tay, ý bảo bọn họ lui xuống phía dưới, tự mình đẩy cửa vào.

Trong phòng có tiếng nước, bình phong dựng che ngang. Nhìn xuyên qua lớp lụa trắng có thể thấy bóng người nọ ngồi trong bồn gỗ, đang chà lau một bên vai.

Thương Mặc nhân thần càng thêm thâm trầm, dục vọng và nhớ nhung tích tụ hơn một tháng qua lập tức chảy xuống chỗ dưới bụng. Đi thẳng về phía trước, đẩy bình phong, thấy người nọ nhướn mắt nhìn mình, đầu tiên là có chút ngây ngốc, tiếp đến dẫn theo ý cười: "Người đã trở về."

Thương Mặc không nói gì, trực tiếp giật khăn vắt bên cạnh, tiến đến bọc lấy thiếu niên vừa đứng dậy, sau đó ôm lấy y, hướng về phía giường.

Tô Tư Ninh bị thả lên giường, nước được lau khô. Chiếc khăn đang cuốn quanh mình bị kéo sang một bên. Thương Mặc nhìn một lượt cơ thể y vì ngâm nước ấm mà có điểm phồng hồng, sau đó cởi y phục.

Tô Tư Ninh nhìn y phục trên người hấn từngkiện, từng kiện một ly khai rơi xuống đất, mặt càng thêm đỏ, mắt không biết phải nhìn đi đâu, thân thể run nhè nhẹ. Nhưng khi Thương Mặc đè lên, y chủ động vươn hai tay ôm lấy bờ vai hấn.

Thương Mặc vì động tác này mà mỉm cười, lòng tràn ngập vui sướng. Đưa tay nhẹ nhàng kéo gáy y lại gần, để y ngẩng đầu lên, cúi xuống hôn y thật sâu.

25. Chương 25

Tô Tư Ninh khẽ ưm một tiếng, nhu thuận hé miệng, tùy ý để chiếc lưỡi Thương Mặc cường thế tiến vào, khuấy đảo. Đầu lưỡi Thương Mặc mang theo chút lực, lướt qua hàm, quần quýt đầu lưỡi, ma sát vòm họng, khiến y từng đợt tê dại dưới da, bất giác khẽ rên rỉ, nồng đậm giọng mũi.

Thương Mặc cười nhẹ, dẫn dắt đầu lưỡi y mô phỏng theo hần, Tô Tư Ninh hầu như chịu không nổi trên đùa này, hô hấp rối loạn một trận.

Rốt cục rời ra, Tô Tư Ninh hộp lấy không khí, nam nhân trong lúc y thở dốc đã trượt dọc xuống cằm, lướt xuống trái khế ở cổ cắn nhẹ một cái. Hai tay vuốt ve trước ngực, nắm lấy hai hạt châu chơi đùa. Một chân đã sớm tham tiến giữa hai chân hần y ma sát. Tô Tư Ninh khó chống lại dạng khiêu khích ấy, chẳng bao lâu thân thể mềm nhũn, liên tục thở gấp. Thương Mặc lật y lại, nhét một cái gối ở dưới bụng, cầm thứ đã ngẩng đầu, đổ được cao vào lòng bàn tay, không đợi tan hết đã tiến vào giữa đùi y.

Cảm giác mát lạnh khiến Tô Tư Ninh rùng mình, lập tức thả lỏng, nhượng ngón tay Thương Mặc chậm rãi đẩy mạnh vào huyết khẩu. Tiếng rên rỉ khó nén thoát khỏi miệng.

Thương Mặc cúi người hôn dọc theo cột sống y từ trên xuống dưới, lưu lại vô số hồng ấn, động tác tay ra vào không có dừng lại, đồng thời còn có vẻ nhanh hơn một chút, tăng lên ba ngón, có thể nghe tiếng nước rỉ ra. Tay còn lại chà xát hạt châu trước ngực y.

“Ư a... Ân...” Tô Tư Ninh dẫn theo khốc ý, không ngừng rên rỉ thở dốc, cố gắng ngẩng đầu lên, không nói câu gì nhưng trong ánh mắt mông lung có tia khát cầu.

Thương Mặc thấy vậy kiềm chế không dặng, cúi người lần thứ hai đoạt đi hô hấp của y, dây dưa một phen, chỉ bạc theo khoe miệng Tô Tư Ninh chảy xuống, nhổ lên đem, còn có phía sau, Thương Mặc trườn sát ngón tay niêm dịch trong suốt chảy ra.

Thương Mặc nhìn huyết khẩu hồng sắc đã ướt đẫm, theo động tác ngón tay mình hấp mở liên tục, run nhẹ như là không muốn rời, ép chặt lấy ngón tay hần. Thương Mặc rút ngón tay ra, nhìn huyết khẩu kia bởi vì thoáng trở nên trống trải mà bất mãn hé mở, mông nhỏ khẽ giãy dụa, Tô Tư Ninh quay đầu lại nhìn, nhãn thần say mê dẫn theo điểm khó hiểu. Sau một khắc liền bị một lực mạnh xuyên qua, chẳng hề ôn nhu mà mãnh liệt như muốn lộng phá y. Thương Mặc cũng không để y có thời gian thích ứng, liền bắt đầu luật động thật sâu.

“A!” Phát sinh một tiếng rên dài, Tô Tư Ninh cũng chỉ có thể rên rỉ theo cường độ mạnh mẽ của Thương Mặc.

Nam nhân phía sau vòng một tay trước ngực y, gắt gao ôm lấy cổ định, một tay còn lại cầm lấy thứ giữa hai đùi y đã ngảng đầu, nhu lỏng. Tô Tư Ninh chống hai tay lên giường, nắm chặt chân, chịu đựng thể tiến công cuồng phong sâu vũ. (mưa to gió lớn).

“Không... Không được... Thương Mặc ... Đừng...” Lời cầu xin xuất khỏi miệng, nhưng dường như càng châm thêm hỏa dục, tốc độ càng nhanh hơn.

Nam nhân nhìn cự kiếm đỏ sậm của mình liên tục đập vào khe hông y, vốn là bạch sắc, ma sát hồi lâu nay đã nhuộm hồng. Lông tơ đen bóng ướt đầm, ẩn hiện *** mỹ. Huyết khẩu như đã đến cực hạn, nhưng khi hân trưởng lớn hơn thì vẫn có thể tiếp nhận. Bên trong non mềm bị nường theo động tác đưa đẩy của hân mà co rút.

Nam nhân cầm phân thân kia khê vuốt ve, vừa ma sát, vừa cúi xuống cắn nhẹ lên gáy y, tốc độ trừu tồng dưới thân càng nhanh.

“A a!” Tô Tư Ninh rốt cục thét lên, tiết ra, thân thể co lại, tràng bích càng ép chặt.

Thương Mặc rên một tiếng, cúi người nói bên tai y: “Nhanh như vậy... Tư Ninh thực dễ...”

Cảm nhận được dịch thể nóng ẩm trong cơ thể, Tô Tư Ninh cả người run rẩy, nhưng chỉ đình chỉ giây lát, phân thân của Thương Mặc trong cơ thể y liền bắt đầu luật động, tốc độ và tiết tấu không giảm, lực đạo cũng không nhẹ hơn. Trái lại nhờ vào dịch thể, tiến nhập càng thêm thuận lợi.

Tô Tư Ninh bên hông đã tê dại sắp mất đi cảm giác. Nhưng Thương Mặc gắt gao chế trụ y, ép y nhận thêm ba đợt sóng khoái cảm nữa. Thậm chí lúc Thương Mặc ngừng lại, y cũng không có phản ứng, bị nâng dậy, vô lực ngồi lên đùi hân. Thương Mặc thoáng cái đã tiến nhập vào nơi sâu nhất trong cơ thể y.

“Thương Mặc ...” Tô Tư Ninh bị kích ra nước mắt, kêu lên.

“Ta ở đây... bên trong.” Thương Mặc nói, xoay người y ra phía trước.

Tô Tư Ninh hoảng hốt, chợt thấy gương đồng lớn bên cạnh giường, mặt kính mờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ. Hai chân y mở lớn, ngồi trên bắp đùi nam nhân, dịch thể trắng tiết ra từ giữa khe đùi. Thân thể chuyển động theo động tác của hân, phân thân đứng thẳng bị Thương Mặc cầm lấy, chà xát, muốn bắn nhưng lại bị giữ chặt.

“Thương Mặc Thương... Ta muốn...” Tô Tư Ninh nhắm mắt lại, khóc thút thít nói.

Thương Mặc cúi đầu, nói nhẹ bên tai y: “Ngoan, chờ một chút...”

Tô Tư Ninh khó nhịn rên rỉ, thấp giọng cầu xin, Thương Mặc nhẹ giọng vỗ về bên tai, nhưng động tác

không bớt. Tô Tư Ninh cuối cùng vô lực nằm trên người hắn. Thương Mặc cúi đầu hôn, mút mát từ cổ xuống xương quai xanh, chợt nhìn lại, giống như uyên ương giao cảnh.

Tô Tư Ninh mê man tới chạng vạng ngày thứ hai mới tỉnh. Mạch Hồng bưng cháo tới cho y ăn, Mạch Thanh lau qua người cho y. Hai người thấy Tô Tư Ninh mơ mơ màng màng, mệt mỏi rã rời, cũng không quấy rầy, thu dọn một chút rồi lui ra. Tô Tư Ninh ngủ tiếp, khi Thương Mặc trở về y đã ngủ say.

Thương Mặc sáng sớm ngủ dậy muốn ôm y quay về chủ ốc, nhưng Mạch Hồng Mạch Thanh khéo léo ám chỉ rằng Tô Tư Ninh không thích vậy, hắn cũng liền thôi, chờ y tỉnh lại sẽ tính sau. Nhưng trong ngày, Tô Tư Ninh hơn phân nửa thời gian đều ngủ, lúc tỉnh hắn không có ở cạnh. Thương Mặc cũng không đánh thức y, một là vì thương tiếc, hai là vì nguyên nhân lớn là tại hắn làm y ra như vậy. Hắn vừa thỏa mãn, vừa hổ thẹn, mặc y say ngủ. Sau đó tắm rửa xong cũng lên giường, kéo y vào lòng, nhắm mắt ngủ.

Ước chừng lúc canh năm, Thương Mặc tỉnh lại. Thoáng ngạc nhiên vì không thấy người nằm trong lòng đầu. Nhíu mày nghĩ, cảnh giác của hắn từ khi nào kém tới mức này, rồi lại nghĩ đại khái là ở cùng một chỗ với thiếu niên nên mới không đề phòng.

Mà nguyên nhân tạo ra tình cảnh hiện tại không có ở bên cạnh hắn. Thương Mặc xuống giường, thoáng nhìn thấy phía trước cửa sổ một thân ảnh đang đứng.

Y chỉ mặc mỗi áo trong mỏng manh — Thương Mặc cả kinh, vội quơ lấy áo khoác, hướng về phía y.

Tô Tư Ninh nghe thấy tiếng động phía sau, cũng không có động thái. Khí trời bên ngoài rất hảo, có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu ngoài sân. Tùy ý để Thương Mặc phủ áo khoác lên người, chính là vẫn không xoay người lại.

Thương Mặc ôm chặt thân thể y đã có chút lạnh, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tư Ninh không đáp, chỉ nhìn đăm đăm mặt đất bên ngoài.

“Tô Tư Ninh.” Thương Mặc lần đầu tiên gọi đầy đủ tên y, thanh âm trầm thấp, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Tư Ninh im lặng không nói, bỗng nhiên xoay người, quăng mình vào trong lòng hắn, nắm chặt lấy vạt áo trước ngực hắn. Thương Mặc muốn y ngẩng mặt lên, y cũng không nguyện. Lệ thấm rơi, lát sau, tiếng khóc bật ra.

Thương Mặc chỉ mặc mỗi áo trong, trước ngực nhanh chóng bị thấm ướt, cảm nhận được nước mắt ấm nóng có thể nung chảy con người. Tô Tư Ninh thế nào cũng không chịu ngẩng đầu, giữ chặt vạt áo hắn khóc nghẹn, như muốn đem toàn bộ ủy khuất trút ra.

Khóc đến ho khan, ho kịch liệt. Thương Mặc đẩy y ra nhìn bàn tay y đang che miệng chỉ trong chốc lát đầy máu. Kinh hãi, hấn vội vàng bông y đặt lên giường, sau đó giật cửa, lớn tiếng rống: "Mạch Thanh Mạch Hồng, đi gọi đại phu!"

Phòng hạ nhân gần đó tức thì sáng đèn, không lâu sau, hai tỷ muội hoảng hốt chạy ra, Mạch Hồng chạy ra ngoài, Mạch Thanh chạy vào trong phòng Tô Tư Ninh ở. Thương Mặc đã trở lại bên giường, vừa lo lắng vừa tức giận, đôi tay vô lương giúp hết ho rất dịu dàng.

Tô Tư Ninh điều chỉnh hô hấp, ho khan dần ngừng. Nhưng trên tay, khước miệng, còn có trên y phục hai người đều dính máu. Mạch Thanh bước lên trước lau giúp y, cầm theo chén nước để y súc miệng.

Thương Mặc cả giận hỏi: "Đại phu thế nào còn chưa tới?"

Mạch Thanh vội đáp: "Phỏng chừng đến nhanh thôi, chủ nhân đừng nóng vội, lúc trước công tử cũng từng thổ huyết một lần....."

Nói chưa hết liền ngậm miệng, Thương Mặc sắc mặt càng lạnh.

Thương Mặc nén giận, Tô Tư Ninh kéo ống tay áo hấn: "Ta không sao."

Thanh âm bởi vì lúc trước làm chuyện đó mà có chút khàn giọng: "Đại phu nói là bệnh tích tụ lâu ngày, không cần quá lo."

Thương Mặc nghe vậy, tay bắt lấy cầm y, ánh mắt âm trầm: "Tô Tư Ninh, trước khi ta đi đã nói với người thế nào, người còn nhớ không?"

Tô Tư Ninh rũ mắt, không đáp.

Thương Mặc hừ lạnh một tiếng, ôm lấy y vào ngực, động tác ôn nhu không gì sánh được.

Đại phu đang ngủ say, bị gọi rời khỏi chăn ấm cũng không dám chậm trễ, theo tổng quản và Mạch Hồng tới Tiểu Trúc chữa bệnh, khai dược:

"Được lần trước kê vẫn còn nhiều, trước tiên dùng lửa nhỏ sắc lấy nước, đem tới. Người cầm lượng thuốc này ra ngoài sao, cách sắc đều viết ở mặt trên."

Mạch Thanh tiếp nhận, liền đi tới trừ phòng sắc thuốc. Đại phu nói với Tô Tư Ninh: "Tuy rằng người thân thể gần đây có chuyển biến tốt, nhưng vẫn phải chú ý bảo dưỡng, không được để nhiệm phong hàn thêm lần nữa."

Tô Tư Ninh gật đầu: “Làm phiền ngài thêm rồi.”

“Không có.” Đại phu khoát tay, “Đều là thuộc bổn phận trách nhiệm công việc. Huống hồ người đối xử với mọi người rất tốt, biết nhẫn nhịn, lão phu cũng không nguyện người đoản mệnh, phúc bạc.”

Đại phu nói thêm vài câu, liền đứng dậy rời đi. Tổng quản đi theo tiễn khách. Ông cũng bị Mạch Hồng tới đánh thức, biết chuyện liền vội vã cùng nàng chạy đi gọi đại phu đến.

Đợi Tô Tư Ninh thay y phục, uống xong thuốc, Thương Mặc nhét y vào trong chăn ngủ tiếp. Một đêm một mỗi cứ như thế qua đi, trời đã khởi sắc. Thương Mặc không nằm xuống ngủ tiếp, chỉ ngồi bên giường nhìn y say ngủ, hô hấp dần bình ổn, sau đó sai người bưng nước ấm đến rửa mặt, thay y phục rời phòng.

Trong thư phòng, Thương Mặc đứng sau bàn, đối diện phía trước là tổng quản.

“Nói đi.” Thương Mặc nghiêm khắc mở miệng.

Tổng quản hơi cúi đầu, không nói, trực tiếp bày ra thư chỉ.

Thương Mặc nhìn nó, ánh nhìn dừng lại một lúc lâu nơi dính một giọt mực. Một bên nghe tổng quản trần thuật lại chuyện xảy ra. Tổng quản cũng không dài dòng, đem tất cả mọi việc nói sơ qua một lần. Nói đến thư chỉ, cũng chỉ nói một câu.

Thương Mặc nghe xong không nói gì, chỉ phất tay ra hiệu cho ông lui xuống. Sau đó nhìn chằm chằm thư chỉ, trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Thương Mặc cho Tô Tư Ninh hai lựa chọn, một là đợi y dưỡng hảo bệnh sẽ theo hắn trở lại chủ ốc, hai là để hắn ôm trở lại chủ ốc ngay bây giờ. Tô Tư Ninh chọn cái đầu.

Vài ngày sau, Thương Mặc nắm tay Tô Tư Ninh dọn về chủ ốc. Trên đường đi, Thương Mặc biểu tình vui vẻ, Tô Tư Ninh cũng có tiểu ý nhẹ, tinh thần thượng hảo.

Mấy ngày nữa trôi qua, Thương Mặc đưa Tô Tư Ninh đến thư phòng. Lần này không phải chép sách, cũng chẳng phải nghị sự, chỉ là ôm y ngồi ở trên đùi, bàn trước mặt bày ra thư chỉ.

Tô Tư Ninh nhìn Thương Mặc, hắn cũng nhìn y, trong mắt dẫn theo ý cười, hỏi: “Người tâm ý thế nào?”

Tô Tư Ninh ban đầu không trả lời, nhìn hẩn một lúc lâu. Thương Mặc cũng không hỏi lại, yên lặng đáp lại ánh nhìn của y.

Cuối cùng, Tô Tư Ninh cúi mắt, chuyển hướng sang thư chỉ nhìn một chút. Y cầm bút lên, mới vạch trên giấy tên mình, lại ngừng.

Thương Mặc nhìn y, nghĩ rằng y vẫn còn nhiều thiện ý, không chủ động ra tay đả thương người khác. Thương Mặc cười lớn, hôn lên mi tâm Tô Tư Ninh một cái, hỏi: "Người bình thường không ra khỏi cửa cũng biết phân biệt thị phi?"

Tô Tư Ninh hơi cúi đầu, đáp: "Sẽ có người giải thích cho ta."

Thương Mặc cười: "Hảo, lát nữa sẽ ban thưởng những người đó."

Sau đó nhắc bút, ký hai chữ: Thương Mặc."

26. Chương 26

Cầm chỉ thư đưa cho tổng quản, Thương Mặc không hề đả động đến việc này thêm lần nào nữa.

Nửa tháng sau, hậu viện trống trải rất nhiều, bọn hạ nhân có ít nhiều cảm khái.

Những người ra đi đều là kẻ vênh váo hống hách, xuất thủ hung ác, sau lưng có chỗ dựa vững chắc. Nhưng nếu là bảo chủ Ngân Tùng Bảo lên tiếng, có cảm giận bao nhiêu cũng chỉ có thể nén nhịn trong bụng. Cả nam lẫn nữ, ngay từ đầu đã cam tâm tình nguyện vô danh vô phận "làm khách" tại đây, cũng đã đến lúc chấm dứt. Huống chi Thương Mặc từ đầu đến cuối chẳng hề đặt nhiều tình cảm với bọn họ. Nếu vì không cam lòng mà muốn đối nghịch với Ngân Tùng Bảo, dù phía sau bọn họ có chỗ dựa vững chắc cũng phải do dự vài phần.

Sau hỗn loạn nhốn nháo, hậu viện Ngân Tùng Bảo hiện tại chỉ còn một người ở.

Mạch Hồng và Mạch Thanh dọc đường đi nghe bọn hạ nhân tán dóc vài câu, chỉ liếc mắt nhìn nhau cười không nói, cũng không dừng lại đa sự. Tô Tư Ninh còn đang chờ bọn họ bưng thuốc đã sắc hảo đến.

Trong chủ viện, Quyên Tử và Anh Tử đang lui cui chuẩn bị. Thương Mặc đến thương phố chưa về, vì vậy Mạch Thanh Mạch Hồng 'phụng mệnh' tận mắt nhìn Tô Tư Ninh uống hết chén thuốc mới dọn đi.

Uống được xong, Tô Tư Ninh ngồi bên cửa sổ, nhìn các tỳ nữ bên ngoài bận rộn, cũng không tìm hiểu sự tình. Khi Thương Mặc trở về, thấy ái nhân ngồi trên ghế, đi đến ôm lấy bờ vai y: "Đang nhìn cái gì mà

nhập thần vậy?”

Tô Tư Ninh quay đầu lại: “Không nhìn gì mới có thể nhập thần.”

“Chẳng làm gì a?” Thương Mặc hỏi: “Sao không đến thư phòng?”

“Người mệt.” Tô Tư Ninh trả lời.

” Khó có một hôm nắng đẹp, cũng không chịu ra ngoài, dĩ nhiên là yếu rồi.”

Tô Tư Ninh liền ngẩng đầu, câu dẫn ý cười: “Ta đi đứng vô lực.”

“Rồi, người là lão già bảy tám chục tuổi.” Thương Mặc chỉ đơn giản ngồi xuống bên cạnh, bắt lấy chân y xoa bóp.

Thấy nhồn nhột, Tô Tư Ninh co chân lại muốn thu về, thế nhưng lại bị Thương Mặc giữ lấy.

“Nếu buồn chán, ngày mai theo ta.” Thương Mặc nói.

Tô Tư Ninh trợn mắt nhìn: “Đi đâu?”

“Ta đi đâu thì người đi đó.” Thương Mặc cười nói.

Tô Tư Ninh vẫn chớp mắt nhìn, không hỏi thêm.

Thương Mặc đổi chân xoa bóp. “Tóm lại là sẽ không bán người.”

“Người có bán ta cũng không sao. Ta nói rồi, ta tin người.”

Thương Mặc mỉm cười, nghiêng người về trước hôn trộm một cái.

Ngày hôm sau, bảo chủ quả nhiên đưa thiếu niên xuất môn. Hai người vẫn cưỡi chung một con ngựa, ái mã của Thương Mặc đã quen mùi Tô Tư Ninh, biết y không định khống chế nó, cũng rất dịu tính. Công Tôn Tề than thầm, con ngựa khó tính này ngoài trừ Thương Mặc và một vài người ra, người khác khó có thể tiếp cận.

Đoàn người ngoại trừ Tô Tư Ninh, những người khác khi biết đích đến, cũng âm thầm kinh ngạc. Nếu như nói bảo chủ vì độc sủng thiếu niên mà đi tận hậu viện, như vậy hẳn cũng có thể để thiếu niên can dự vào

ngộ sự của Ngân Tùng Bảo, chuyện này làm chấn động những người liên quan, cho dù là hầu cận bên cạnh Thương Mặc. Nhưng bọn họ trước sau như một, bảo trì trầm mặc và sự tôn trọng.

Tô Tư Ninh ngồi ở trong lòng Thương Mặc, đã lâu chưa rời bảo, y đối với hàng hiệu bày bán, người qua kẻ lại trên đường rất thích thú. Những người qua đường hiểu biết về Ngân Tùng Bảo cũng có hứng thú với y, thậm chí có người nhớ kỹ bảo chủ Ngân Tùng Bảo từng ôm hôn người nọ trên đường ngày ấy.

Nơi đến là một hiệu buôn lớn. Sớm có người đứng bên ngoài chờ, liền đi tới hành lễ với họ rồi dẫn ngựa vào. Thương Mặc xoay người xuống ngựa, đỡ Tô Tư Ninh xuống, sau đó nắm tay y dẫn đầu đoàn người tiến vào.

Đi thẳng lên lầu hai. Mọi người trong phòng nghị hội đều đứng lên tương nghênh Thương Mặc ngồi ở thượng vị, mắt hướng về phía Tô Tư Ninh đang ngơ ngác.

Thương Mặc cứ nhiên không để ý đến ánh mắt họ, ngồi xuống, ghế không lớn, cũng không sai người đem thêm ghế, liền trực tiếp nhường Tô Tư Ninh ngồi trên đùi mình. Ngoại trừ chủ sự và mấy người bên cạnh đã quen thuộc, tất cả đều mở to hai mắt nhìn về phía bọn họ.

Thương Mặc một thân hắc y, Tô Tư Ninh vận bạch sắc cẩm y, mặt mày bình thản ngồi trong lòng Thương Mặc, cũng không vì đối mặt với nhãn thần bất mãn của mọi người mà sinh ra bất an.

Thương Mặc mở miệng: “Cùng ngồi.”

Nhưng không ai cử động. Một nam nữ béo tốt nói: “Bảo chủ, nói vậy vị này chính là Tô công tử?”

Thương Mặc nheo mắt: “Thế thì sao?”

“Nghe nói Tô công tử thân thể bất hảo, ta có chuẩn bị một gian phòng cho Tô công tử nghỉ tạm, ở ngay sát vách thôi.” Nam tử nói.

Thương Mặc khẽ cười: “Không cần.”

“Bảo chủ, ngộ sự vừa lâu vừa mệt, sợ là Tô công tử sẽ cảm thấy khó chịu...” Một người khác nói.

Thương Mặc nhìn hẩn một chút rồi quét mắt một vòng mới nói: “Ta lo Tư Ninh ở trong bảo tịch tịch buồn chán, nên mới dẫn y đi cùng.”

“Nhưng...”

“Ngồi cả đi.” Thương Mặc chặn lời.

Công Tôn Tề liền ngồi xuống trước, những người còn lại cũng bắt đầu an tọa theo.

Thương Mặc bắt đầu đặt câu hỏi, cùng mọi người thương nghị chuyện thương nghiệp. Các chủ buôn cũng không dám bất thuận, tuy trong lòng bất mãn nhưng vẫn trả lời.

Tô Tư Ninh không nói một lời, chỉ lẳng lặng ngồi trong lòng Thương Mặc nghe nghị sự, buông mắt suy nghĩ.

Sớm nghe đồn bảo chủ đã trao trả nhiều phần hồng lam nhan, cũng biết thiếu niên kia địa vị chẳng cần phải bàn. Nhưng dù sao đây cũng là nghị sự trọng yếu liên quan đến nhiều sự vụ của Ngân Tùng Bảo, người tham dự đều là người có địa vị, lời nói cũng có sức nặng, sao họ chịu để một nam sủng dự cùng? Nếu người nọ có danh tiếng tương đương với bảo chủ hoặc là bảo chủ phụ nhân được cưới hỏi đàng hoàng, bọn họ còn có thể tin phục vài phần. Nhưng y lại là một kẻ bệnh nhược họ chưa từng gặp qua —— có nghe nói tới nhưng chỉ là lời đồn từ hạ nhân Ngân Tùng Bảo.

Mọi người ngoài miệng phải trả lời Thương Mặc nên oán thầm trong bụng cũng dứt đoạn. Tô Tư Ninh tự cảm nhận được nhãn thần nhìn mình, khẽ ngẩng mặt lên, ánh mắt lạnh lùng, không nói nhưng lộ ra uy thái. Thương Mặc đang ôm y bàn chuyện nên không thấy, nhưng những người kia đều thấy rất rõ mồn một. Công Tôn Tề nhếch miệng cười mỉa, nhìn các chủ buôn thần sắc đang ngằm kinh hãi.

Chẳng bao lâu, bàn bạc yếu sự xong, Thương Mặc nhấp một ngụm trà, nhân tiện cũng dùng miệng hân nhượng y uống, hỏi: “Thế nào, còn buồn chán sao?”

Tô Tư Ninh nhẹ nhàng lắc đầu.

Bọn Công Tôn Tề thấy các chủ buôn sắc mặt lại biến đổi, chỉ có thể nén cười.

“Đều nghe cả rồi, người có ý kiến gì không?” Thương Mặc lại hỏi.

“Mọi thứ người đều sắp xếp rất thỏa đáng.” Tô Tư Ninh trả lời.

Thương Mặc cười lớn: “Tiếp đến đi vũ hành, người có đủ khỏe?”

“Hảo.” Tô Tư Ninh đáp.

Buổi trưa họ đến tiệm rượu nổi danh trong trấn dùng bữa, cũng là sản nghiệp của Ngân Tùng Bảo. Thương Mặc hầu như bao toàn bộ lầu hai. Bọn Công Tôn Tề từng đứng chờ Thương Mặc và Tô Tư Ninh dùng bữa nên đã quen với việc Thương Mặc ôm Tô Tư Ninh trong lòng, dứt ăn. Nhưng tất thấy chủ buôn, tiểu nhị, đầu bếp trong tiệm rượu, cùng với khách nhân thấy bộ dạng ấy đều trợn mắt nhìn suýt ghen.

Thịt cá đem rút xương, rau cũng xé nhỏ, canh được thổi nguội, nói chung là mấy việc bảo chủ làm đã mở mang tầm nhìn cho kha khá người. Trên thực tế Tô Tư Ninh sức ăn không lớn, cùng ăn với Thương Mặc kỳ thực có chút khổ sở, bởi vì Thương Mặc luôn ép y ăn rất nhiều. Y không ăn, Thương Mặc còn muốn dùng miệng mớm cho y. Đặc biệt là dưới những ánh nhìn chăm chăm, y không thể cự tuyệt quyết liệt. Hầu cận bên cạnh Thương Mặc tất nhiên hiểu, nhưng kẻ khác không biết sẽ nói bảo chủ sủng nịnh thiếu niên khiến cậu ta có sủng sinh kiêu.

Vừa ăn Thương Mặc vừa trò chuyện phiếm với mọi người. Công Tôn Tề trêu chọc: ” Sức ăn của công tử lớn hơn nhiều a, chẳng phải đều nhờ công lao của bảo chủ?”

“Đút thế nào cũng không ăn thịt, các người có món gì thay thế?” Thương Mặc cười hỏi.

“Đâu phải, khí sắc công tử khá hơn nhiều.” Lý Mục nói “Món ăn thay thế cũng có, lần sau ta sẽ mang tặng chủ nhân.”

“Hảo, nếu hữu dụng, liền ban thưởng.” Thương Mặc nói.

“Cảm tạ chủ nhân.”

Trong các chủ buôn cũng có người mở miệng hỏi:”Chẳng hay Tô công tử thích ăn cái gì nhất?”

“Rau cần và cà chua.” Thương Mặc đáp thay y.

Lý Mục đang uống một ngụm canh, thiếu chút nữa phun ra.

Công Tôn Tề cười rộ, cười xong mới nói:”Thưa các ông chủ, bảo chủ và công tử hôm nay cùng ăn với chúng ta nhưng không kiêng kỵ là vì họ coi chúng ta như người nhà, cho nên mới không vờ giả bộ.”

“Đúng thế, đúng thế.” Một chủ buôn phụ họa.

“Những lời vừa rồi cũng là nói thật.” Công Tôn Tề nói tiếp ”Mấy món ban nãy đều là những món công tử không thích ăn.”

Tô Tư Ninh nhìn về phía hấn, gật đầu cười: “Đa tạ Công Tôn tiên sinh nói giúp ta.”

“Công tử khách khí rồi.” Công Tôn Tề đáp, “Công tử lúc trước đã thảo mưu kế giúp tại hạ, đó là chiếu cố rất lớn.”

Tô Tư Ninh cười không nói, Thương Mặc hiếu kỳ: “Mưu kế gì vậy?”

Những người khác ngồi cùng bàn cũng nhìn về phía y.

“Cũng không có gì, chỉ là ta khổ công theo đuổi một người mãi không xong.” Công Tôn Tề cười nói, “Đang trong lúc bối rối thì một câu của công tử ‘cởi bỏ bề ngoài phong lưu, dùng bản chất mộc mạc mới có thể tác động nhân tâm nhiều nhất’ đã thức tỉnh ta.”

“A.” Thương Mặc nhìn về phía Tô Tư Ninh, “Nguyên lai người chính là ông tư.”

“Là Công tôn tiên sinh hữu ý, đồng thời người nọ cũng không vô tình.” Tô Tư Ninh nói.

Công Tôn Tề nâng chén rượu: “Nhưng ta vẫn muốn đa tạ công tử, kính công tử một chén.”

Dứt lời một hơi cạn sạch, Tô Tư Ninh liền cười nhấp một ngụm trà đáp lễ.

Các chủ thương thấy cử chỉ của Công Tôn Tề liền hiểu ngay hắn cùng thiếu niên có giao tình. Tâm trạng họ dịu xuống, một là Công Tôn Tề theo phụ tá bên cạnh Thương Mặc đã lâu nhưng đối với thiếu niên vừa hòa nhã vừa dẫn theo điểm kính trọng. Không riêng gì hắn, người hầu cận bên Thương Mặc cũng vậy. Hai là thiếu niên bệnh nhược nhưng có thể ở cùng chỗ với các phụ tá của hắn, có thật là do Thương Mặc đối xử đặc biệt?

Vô luận mọi người trong lòng nghĩ sao, dùng xong bữa cơm, Thương Mặc phân phó các chủ buôn rồi dẫn Tô Tư Ninh và hầu cận bên cạnh đi hành vũ.

27. Chương 27

Liền mấy ngày Thương Mặc đi công vụ, chỉ cần Tô Tư Ninh nguyện ý, đồng thời thân thể hảo, Thương Mặc sẽ đưa y theo cùng. Ra ngoài vận động, hấp thụ nắng ấm, tinh thần và khí sắc Tô Tư Ninh khá hơn rất nhiều. Các vị gia chủ bụng ngầm bất mãn, nhưng e ngại Thương Mặc chẳng dám nói ra.

Thương Mặc và Tô Tư Ninh không có ở trong chủ viện, bốn tỷ nữ đều mừng rỡ nhàn tản. Họ thêm đủ loại hoa thảo mà hầy còn dư rất nhiều thời gian.

Mạch Hồng thấy Mạch Thanh đang khâu lại một bộ quần áo, là y phục của nam nhân, nhưng không giống đồ Tô Tư Ninh và Thương Mặc hay dùng, nổi lên hiếu kỳ, tiếp cận hỏi: “Ồi chao, là khâu cho ai đó?”

Mạch Thanh cười cười không đáp.

“Muội muội người thật tệ.” Mạch Hồng bắt đầu thuyết giảng, “Nếu có người trong mộng, phải lập tức nói cho ta biết. Người ta vẫn nói trường tỷ như mẹ, hướng chỉ hai chúng ta sớm mờ coi, sống nương tựa lẫn

nhau mà lớn lên...”

“Đúng, đúng.” Mịch Thanh ngắt lời nàng, bắt đắ dĩ nói, “Chỉ là chưa tới lúc. Chừng nào thời điểm tới, ta dĩ nhiên sẽ nói với tỷ, bái thiên địa rồi sẽ bái tỷ, tỷ yên tâm đi.”

Mịch Hồng vỗ nhẹ vào nàng một cái: “Muội muội nhà ngươi, một điểm cũng không tốt, tự nhiên gạt tỷ tỷ chuyện có người trong mộng...”

“... Tiểu muội ở đây chịu tội với tỷ nè.” Mịch Thanh cười nói.

Hai người đang đùa giỡn, Quyên Tử bước vào. Thần sắc trên mặt nàng có điểm là lạ.

“Làm sao vậy?” Mịch Hồng hỏi.

Quyên Tử cười nói: “Trên đường về lúc nãy, có đi qua Tú Các của Trương cô nương.”

“Sao?”

“Nàng cho ta cái này.” Quyên Tử móc ra hai túi gấm, một lớn, một nhỏ.

Tỷ muội Mịch tử tò mò cầm lên xem, ngay cả Anh Tử đang trồng hoa bên cạnh cũng đến gần.

Túi gấm nhỏ hai mặt đều thêu hoa, may rất tinh xảo, viền chỉ vàng, bên trong chứa một cảm khăn bọc túi hương trộn rất hảo. Túi gấm lớn lại rất bình thường, bên trong đựng hai mươi lượng bạc.

“Nếu ta đoán không sai.” Mịch Hồng nói “Túi lớn cho ngươi, túi nhỏ ủy thác ngươi giao cho chủ nhân a?”

“Vẫn là ngươi thông minh nhất.” Anh Tử cười nói.

“Vậy ngươi định làm gì?” Mịch Thanh hỏi Quyên Tử.

“Bạc dĩ nhiên là lấy, túi dĩ nhiên sẽ đưa cho chủ nhân.” Quyên Tử trả lời.

“A, ngươi phải mời chúng ta ăn.” Ba vị tỷ nữ cười nói.

“Rồi rồi, người nào thấy cũng có phần.” Quyên Tử cũng cười.

Cơ thiếp trong hậu viện Ngân Tùng Bảo mặc dù đuổi đi hơn phân nửa, người còn ở lại đều là người không chủ động ra tay hại người, vẫn còn chút thiện lương. Có điều họ cũng chưa từ bỏ ý định, chuyện đã qua khiến họ không dám khiêu khích chính diện thiếu niên, âm thầm chuẩn bị, hy vọng bảo chủ qua một thời gian sẽ hồi tâm chuyển ý, cùng họ nối tiếp tiền duyên.

Trương Linh Nhi ở Tú Các vốn là chức nương (thợ thêu) của Giang Nam, thái độ đối nhân xử thế dịu dàng, khéo léo. Cũng biết tiến lùi, có tri thức phòng thân.

Sau khi tặng túi gấm, ngày ngày nàng đều chăm chú trang điểm, ngóng trông bảo chủ đến nói chuyện với nàng. Nhưng ngày qua ngày, bảo chủ chẳng hề đến một lần. Trương Linh Nhi hiển nhiên thất vọng, thoáng tự giấu bản thân, đúng a, hiện tại bảo chủ chỉ sủng ái duy nhất một người, vậy mà bản thân nàng vẫn vọng tưởng muốn tranh chút tình cảm.

Mấy ngày sau, có người tới.

Tổng quản bước vào Tú Các ầm ập, tao nhã, thấy nữ tử trước mặt vừa mừng vừa thất vọng, ông khẽ lắc đầu.

“Trương cô nương, ” tổng quản mở miệng đi thẳng vào vấn đề, “Trương cô nương cũng biết gần đây trong bảo cốc sự xảy ra rất nhiều, bảo chủ hy vọng Trương cô nương được an toàn, ở đây đang loạn, mời Trương cô nương rời bảo lánh nạn.”

Trương Linh Nhi phút chốc sửng sốt, nhìn ông xác nhận rằng mình không có nghe lầm.

Tổng quản đưa ra một bọc vải, nói tiếp: “Đây là tiền vật Ngân Tùng Bảo tặng cho Trương cô nương. Cũng sẽ có người hộ tống Trương cô nương trở lại Giang Nam, xin cứ yên tâm.”

Trương Linh Nhi không có tiếp nhận túi bọc, chỉ đứng ngây người. Tổng quản thấy vậy liền đưa cho một tỷ nữ đứng phía sau nàng. Lúc thu tay lại thì bị Trương Linh Nhi bắt lấy ống tay áo.

Tổng quản khẽ rút ống tay áo về, nhìn nữ tử. Nàng đau đớn vô cùng: “Bảo chủ vì sao chỉ đa tình với bệnh nhược chi nhân, đối với chúng ta lại vô tình đến thế!”

Tổng quản mới đầu im lặng, sau cùng mới lắc đầu, thở dài nói: “Người vì sao còn chưa hiểu. Người nghĩ xem trong hậu viện ai là người đồ kỵ nhất? Đều không phải đã chết hoặc ly khai rồi sao? Người nọ trong lòng thuần khiết, lãnh tình, có thể nào dung nạp chuyện người khác quyến rũ bảo chủ?”

Nữ tử kinh ngạc đứng sững.

Tổng quản thản nhiên nói tiếp: “Không đánh mà thắng, mượn tay giết người. Chủ tử từ khi vào bảo đến nay đã nhượng bộ bao nhiêu? Ngay cả những kẻ kiên nhẫn chờ thời cũng chẳng thấy được tâm tư của y thì đâu lại y thế nào?”

Trương Linh Nhi thối lui hai bước, loạng choạng, tỳ nữ phía sau vội đỡ lấy, nương nàng dựa vào mình. Nàng cuối cùng đã bình tĩnh.

Tổng quản nói thêm một câu: “Trương cô nương bảo trọng.” liền xoay người ly khai.

Trong thư phòng, tổng quản báo lại việc này cho Thương Mặc.

Thương Mặc không trách ông hàm ngôn, cười nhạt: “Sau này chỉ cần để ý làm tốt phận sự của mình, gắng bớt lời.”

Tổng quản cúi đầu. “Rõ, thuộc hạ biết sai rồi.”

Thương Mặc đi vào trong phòng, nhìn thấy trên bàn có túi gấm hôm qua Quyên Tử dâng lên, liền gọi người vào hỏi: “Sao vẫn còn ở chỗ này?”

Anh Tử đáp ngay: “Hồi chủ nhân, bởi vì chủ nhân và chủ tử không có căn dặn nên nô tỳ không dám tự ý xử lý.”

“Có cái gì không dám ” Thương Mặc nhàn nhạt nói, “Đem đi, đừng để y thấy nó.”

Anh Tử lập tức tiến đến cầm lấy túi gấm, thấy hấn không có phân phó gì thêm, liền cúi đầu lui xuống.

Mạch Thanh ở bên ngoài thấy nàng đi ra, liền hỏi: “Thế nào?”

Anh Tử mở lòng bàn tay, cười nhạt: “Đáng tiếc cho một tài nghệ hảo như vậy.”

Một ngày trước, Thương Mặc và Tô Tư Ninh trở về sau bữa tối, tỳ nữ hâm nóng bầu rượu, mang đến vài món nhắm để người trong phòng ăn khuya. Đợi bọn họ ăn xong, các tỳ nữ bắt đầu thu dọn chén bát, Quyên Tử lúc này mới xuất ra túi gấm giao cho Thương Mặc.

Thương Mặc nheo mắt, không cầm lấy, chỉ hỏi: “Vật gì vậy, từ đâu tới?”

Quyên Tử y theo sự thật bẩm báo. Thương Mặc sau khi nghe xong khước miệng câu dẫn, hướng về phía Tô Tư Ninh hỏi: “Nếu vậy, người nói ta nên nhận hay không nhận?”

Tô Tư Ninh bình tĩnh nhìn hấn, cười nhạt: “Đây là chuyện của người, nào có can hệ đến ta?”

Thương Mặc liền nói: “Cũng là người khác cất công một phen bày tỏ tâm ý, ta đây sẽ nhận.”

Tô Tư Ninh sắc mặt chẳng đổi, mắt nhìn về phía cầm tú trên tay Quyên Tử, cười nói: “Tay nghề tinh xảo, đúng là hoa văn chứa đựng rất nhiều tình cảm.”

Thương Mặc kéo y tới ngồi trong lòng mình: “Người trong viện này, người nào chẳng có nhiều tình ý?”

“Chẳng phải người đa tình nhất sao?” Tô Tư Ninh hỏi lại.

Thương Mặc cười to, chuyển hướng Quyên Tử: “Người nói xử lý như thế nào?”

Quyên Tử vẻ mặt khó xử: “Chủ nhân, công tử, cái này...”

“Đổi cách xưng hô đi, công tử là gì của người?”

Quyên Tử nhìn Thương Mặc một chút, nhìn Tô Tư Ninh một chút, cuối cùng mỉm cười nói: “Công tử là chủ tử của ta.”

Thương Mặc cười không nói, Tô Tư Ninh chỉ đơn giản nhìn nàng hồi lâu, nàng cũng không lảng tránh, khẽ mỉm cười đáp lại.

Tô Tư Ninh im lặng, Thương Mặc hỏi tiếp: “Đã như vậy, ai có thể giải quyết?”

“Hỏi chủ nhân, chủ nhân có thể mà chủ tử cũng có thể.” Quyên Tử cung kính trả lời.

“Người nghe rồi chứ?” Thương Mặc quay sang Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh sau khi nghe xong, xóa đi nụ cười nhạt của mình, rời khỏi lòng Thương Mặc: “Người mới rồi chẳng phải nói muốn nhận lấy sao?” Dứt lời liền gạt đầu ra hiệu với Quyên Tử, hướng về phía phòng trong, vén rèm đi vào.

Thương Mặc nhìn theo bóng lưng y khuất sau màn, vừa cười vừa đứng dậy, cũng hướng về nội phòng, đi đến chỗ màn che hấn bỗng nhiên dừng cước bộ, cũng không xoay người lại, nói: “Kêu tổng quản đi làm.”

“Vâng.” Quyên tử cung kính đáp.

Mấy ngày sau, Tú Các trống không. Tổng quản thuật lại mọi chuyện với Thương Mặc xong liền rời đi. Mấy người thị nữ đang dọn dẹp, thấy ông đi ra, vẫn một lẽ.

“Tổng quản cực khổ rồi.” Mạch Hồng nói.

“...Việc thuộc bốn phận.” Tổng quản nói.

Hơn nữa việc này khẳng định chưa hết.

Qua một ngày, Thương Mặc theo thường lệ đưa Tô Tư Ninh dự nghị sự của Ngân Tùng Bảo. Lần này quy mô lớn hơn, tiến hành ngay trong đại sảnh của Ngân Tùng Bảo, người tham gia đều là những người có chức vị quan trọng.

Ngay cả Tiền Vinh – người bị giữ trong Cửu Vương phủ cũng gấp gáp quay về. Tô Tư Ninh ngồi cạnh Thương Mặc trên ghế thượng vị rộng rãi, vẫn an tĩnh nghe họ nghị sự.

Chính sự xong xuôi, mọi người tạm nghỉ, Thương Mặc nâng chén trà lên uống một ngụm, nhìn người bên cạnh hỏi: “Có mệt không?”

Tô Tư Ninh lắc đầu.

Thương Mặc liền buông chén trà, cao giọng nói: “Trong bảo vẫn còn nhiều khách nhân, nhưng gần đây thường xảy ra cố sự, vì vậy đã mời nhiều người trở về. Những người còn lại nên an trí thế nào?”

Đại sảnh thoáng chốc im bật, mọi người sắc mặt cổ quái — đây là chuyện trong hậu viện của bảo chủ, sao cứ nhiên ném ra giữa cuộc nghị sự bàn luận.

Thương Mặc quét mắt một vòng, tầm nhìn quay trở lại trên người Tô Tư Ninh, nhìn y, nửa như cười nửa như không.

Tô Tư Ninh mở to mắt nhìn hẩn, có chút lảng tránh. Nhưng Thương Mặc vẫn nhìn thiếu niên, ý muốn cậu trả lời.

Bầu không khí trong sảnh đường đột nhiên ngưng đọng, Công Tôn Tề cũng không dám loạn động. Tiền Vinh lên huých khuỷu tay Mộc Tu ngồi bên cạnh, không biết trong lúc hẩn không có đây, rốt cục đã xảy ra khá nhiều sự tình.

Mộc Tu ho nhẹ một tiếng, ý nói bây giờ không tiện trả lời hẩn.

Tô Tư Ninh nhìn mọi người dưới sảnh một chút, liền cúi đầu uống trà, động tác nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt

mỗi người đều nghiêm túc chăm chú nhìn nhất cử nhất động của y.

Một lúc sau, Tô Tư Ninh khẽ mỉm cười mở miệng nói: “Thỉnh khách nhân đến Giang Nam, tùy theo ý nguyện của họ, nếu muốn xuất giá liền tìm một gia đình tốt gả về, nếu muốn dựa vào tài nghệ dựng nghiệp, liền cấp cho họ nhiều vốn. Nhưng cả đời cũng không được có bất kỳ liên quan nào tới Ngân Tùng Bảo.”

Y thản nhiên nói xong, phía dưới bị chấn kinh- dĩ nhiên là ngằm trong lòng, nét mặt họ bảo trì vẻ mặt như cũ không đổi.

Chỉ có Thương Mặc gật đầu cười: “Hảo.”

Công Tôn Tề mới thở phào nhẹ nhõm. Ai đó liền tung ra một vấn đề nữa:”Bảo chủ không có con nối dõi, nên làm sao?”

Những trưởng lão trong bảo biến sắc, Công Tôn Tề vùi đầu uống trà.

Tô Tư Ninh cười cười, hỏi lại: “Ngân Tùng Bảo tuyển chọn người thừa kế là nhìn vào năng lực hay huyết mạch a?”

Thương Mặc cười lớn, nắm tay y: “Người hỏi như vậy, nếu ta trả lời không tốt, trái lại sẽ tự hạ thấp bản thân rồi.”

“Ta không dám.” Tô Tư Ninh để mặc hấn nắm, “Người là chủ tử ở đây.”

“A?” Thương Mặc phiêu mi, trước mặt mọi người đột nhiên ghé sát vào tai y, thấp giọng hỏi, “Vậy người là gì?”

Tô Tư Ninh không có trả lời. Nhưng mọi người thấy thấy tai y phút chốc đỏ dần.

28. Chương 28

Vị “khách nhân” cuối cùng đã cất bước rời đi, tổng quản chấp tay sau lưng nhìn theo bóng mã xa. Sau đó xoay người, đi vào đại môn Ngân Tùng Bảo. Đi thẳng về hướng thư phòng, báo lại cho Thương Mặc.

Nhưng ông chợt dừng lại ngoài cửa thư phòng. Cửa sổ thư phòng đóng chặt, tổng quản đứng ngoài nghe một hồi, thần tình có chút cổ quái, xoay người nhắc chân rời đi.

Trên đường đụng Mạch Hồng đang muốn tới thư phòng. Mạch Hồng thấy ông liền vắn một lễ hỏi:”Tổng

quản từ thư phòng ra? Các chủ tử đang ở đó sao? Y phục mới của công tử đã được mang tới, lão bản chủ buôn kên ta đi hỏi xem chủ tử có muốn thử qua.”

Tổng quản xua xua tay. “Họ ở đó, nhưng lúc này không thích hợp quấy rầy.”

Mạch Hồng ban đầu chưa hiểu, chỉ chốc lát đã minh bạch, cười nói: “Vâng, đa tạ tổng quản nhắc nhở.”

“... Thuộc bốn phận.” Quản gia đáp.

Sáng sớm tỉnh dậy, Thương Mặc khẽ khàng xuống giường, cố không đánh thức Tô Tư Ninh. Sau đó hắn đi luyện công, lúc trở về thấy Tô Tư Ninh đã tỉnh, an tĩnh ngồi ở đầu giường.

“Có muốn uống chút nước đường?” Thương Mặc hỏi, hắn biết Tô Tư Ninh sáng sớm tỉnh dậy thường vắng đầu.

Tô Tư Ninh gật đầu: “Người đi luyện công à?”

“Đúng vậy”

Thương Mặc đi tới bên chậu rửa mặt, cầm khăn mình lên chà lau. Tô Tư Ninh nhìn hắn cười nhẹ. “Người xem ta có tuệ căn chút nào không thì dạy ta một ít?”

Thương Mặc khoe miệng câu dẫn, tỉ mỉ đánh giá y từ trên xuống dưới: “Người chỉ cần đi đứng không té ngã cũng đã rất giỏi rồi.”

Tô Tư Ninh không giận hắn trêu chọc mình, chỉ đứng lên, nhận lại chiếc khăn trên tay hắn, nhượng hắn ngồi trên ghế để y lau cho hắn: “Người nói khi nào thân thể ta hảo sẽ mang ta đi Giang Nam, đừng quên.”

“Người cũng nói người tin ta, ta vẫn nhớ.” Thương Mặc đáp.

Tô Tư Ninh không nói lời nào, khoe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt.

Thương Mặc nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh đạm của y, tiểu ý càng sâu: “Hôm nay nếu có tinh thần như vậy thì theo đến thư phòng làm việc?”

“Được.” Tô Tư Ninh trả lời.

Nhưng do mấy ngày trước đã giải quyết một lượng khá khá công sự nên hiện ở thư phòng chẳng nhiều việc cần làm. Tô Tư Ninh chỉ cầm một quyển sách, nửa nằm trên ghế nhìn Thương Mặc tại trước bàn đọc công văn.

Một lúc lâu sau, Thương Mặc gọi Tô Tư Ninh: "Người tới xem thư."

Tô Tư Ninh buông sách xuống. Thương Mặc theo thói quen, kéo y ngồi trên đùi mình, một phong thư mở trên bàn.

Bên trong viết Tam công tử Bồ gia cảm tạ Ngân Tùng Bảo lần này đứng ra thành toàn lương duyên cho hắn, mời bảo chủ Ngân Tùng Bảo mang theo gia quyến đến du ngoạn Giang Nam, cho hắn có cơ hội trò chuyện biểu đạt lòng biết ơn.

Tô Tư Ninh đọc xong, nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười.

"Lúc trước tại Giang Nam, Tam công tử Bồ gia từng dẫn ta đi uống rượu ở hoa lâu chỗ tiểu tình nhân hắn." Thương Mặc cười nói, "Hắn muốn gọi mấy hoa nương nổi danh đến bồi. Ta lo gia quyến sẽ ghen, hờn giận nên cự tuyệt rồi."

Tô Tư Ninh đỏ tía tai.

Thương Mặc nói tiếp: "Bố tam công tử đối với gia quyết bảo chủ Ngân Tùng Bảo rất hiếu kỳ, ta liền nói cho hắn biết, chính gia quyến mình nghĩ ra cách điều tra thân thế tình nhân của hắn. Tam công tử càng kinh ngạc, nói lần sau ta nhất định phải dẫn người theo, để hắn ở trước mặt đáp tạ."

Tô Tư Ninh khẽ cười: "Vậy người đáp ứng giúp ta rồi?"

"Ân." Thương Mặc ôm y, in dấu môi lên gáy y: "Ta chẳng phải đã nói, ta ở đâu thì người chẳng thể đi chỗ khác."

Tô Tư Ninh sau cổ nhột nhột, né người, "Rõ, bảo chủ."

Thương Mặc nghe xưng hô vậy, há miệng cắn y một cái, không mạnh, lực đạo đủ khiến Tô Tư Ninh rên khẽ một tiếng.

"Ân..." Tô Tư Ninh muốn trốn, nhưng Thương Mặc giữ chặt y trong lòng không nguyện thả ra, cắn liếm cổ y.

Tô Tư Ninh cảm nhận được một ít vị đạo thêm muốn, có chút ngượng ngùng muốn giãy ra đứng dậy, nhưng không thành. Quả nhiên liền sau đó, bàn tay Thương Mặc luồn vào trong vạt áo y.

“Đừng, đừng ở đây...” Tô Tư Ninh nói.

“Ân?” Thương Mặc không dừng, ngón tay tìm thấy hai điểm trước ngực y, miết nhẹ qua lớp tiết y.

“Ân...” Tô Tư Ninh kêu nhẹ, “Tổng quản....lát nữa sẽ qua...”

Thương Mặc trên tay chơi đùa, miệng chuyển dời đến vành tai y, mút lấy:”Để ông ta vào.”

“Không...” Tô Tư Ninh nhuyển thanh nói.

“Được.” Thương Mặc kiên quyết.

Thương Mặc nhu lộng y một hồi, hai chân Tô Tư Ninh mềm đi, buộc lòng phải nhượng bộ:”Đi vào bên trong a...”

“Ở ngay chỗ này.” Thương Mặc nói, cười xấu xa.

“Ngươi...” Tô Tư Ninh quay đầu lại muốn trừng hấn, lại bị đoạt đi hô hấp.

Thương Mặc cường thế tách bờ môi y, đầu lưỡi tham lam tiến vào khuấy động. Tô Tư Ninh ưm một tiếng, mở miệng mặc lưỡi hấn quần lấy lưỡi mình. Thương Mặc thấy y rốt cục đã thuận theo, một tắc lại muốn lấn một thước, ngậm lấy đầu lưỡi y, mặc sức mút lấy.

“Ư a...” Tô Tư Ninh rên một tiếng đượm giọng mũi. Bàn tay Thương Mặc đùa bỡn một điểm bên ngực đã dựng lên, đổi sang bên kia, tay còn lại tham tiến vào trong tiết khó y, cầm vật nọ đã động tình.

“Còn nói không nên, Tư Ninh không thành thật.” Thương Mặc nói, tay bàn tay lại khiêu khích một phen.

“Ân... Là ngươi...” Tô Tư Ninh khẽ nói.

“Ta thế nào?” Thương Mặc hôn môi bờ vai của y trượt xuống xương quai xanh, động tác trên tay thêm lực, muốn y tiết ra một lần.

Tô Tư Ninh bị kích thích, mắt ngấn lệ vô lực trả lời, chẳng bao lâu liền tiết ra tay Thương Mặc. Tô Tư Ninh dựa trên người Thương Mặc thổ dốc, rồi hoảng hốt vì kích thích ở phía sau. Bàn tay Thương Mặc dính niêm dịch vừa nẩy của y, hướng về nơi tư mật.

Tô Tư Ninh giữ lấy tay Thương Mặc, nhưng lực kháng cự không lớn, vẫn còn cảm giác ham muốn. Thương Mặc hôn lên đôi mắt, mũi, bờ môi y, đẩy một ngón tay vào trong cơ thể y.

“A...” Tô Tư Ninh khẽ kêu lên, tư thế như vậy khiến cơ thể chặt cứng, cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng ngón tay Thương Mặc không chần chờ, bắt đầu trườn sát nhiều lần. Tô Tư Ninh rên rỉ theo từng động tác của hắn, dần dần thích ứng, Thương Mặc liền đưa vào thêm một ngón tay nữa.

Hai người làm chuyện đó cũng được một thời gian, Thương Mặc tất nhiên biết ma sát chỗ nào sẽ làm Tô Tư Ninh dễ chịu, nội bích Tô Tư Ninh cũng đã thích ứng, đồng thời dục vọng bản thân y cũng được khơi dậy. Ba ngón tay đã có thể tiến nhập thông thuận.

Chỗ trong tiết khó Tô Tư Ninh đã ẩm ướt, Thương Mặc kéo nó xuống bắp đùi, nhẹ nhàng nâng y ngồi lên, bản thân cũng cúi thắt lưng.

Cảm giác được vật gì đó ấm nóng kề sát phía sau, Tô Tư Ninh có chút căng thẳng. Y tuy rằng đã động tình, thế nhưng lý trí vẫn nhớ kỹ đây là đâu, hai người bọn họ thậm chí cả y phục cũng không trút bỏ.

Nhưng Thương Mặc nhưng không có cho y thời gian do dự, chậm rãi đẩy mạnh vào trong cơ thể y.

“A... Ừ a...” Tô Tư Ninh cảm giác bản thân khó chịu được, phân thân ấm nóng của Thương Mặc đẩy vào bên trong căng chặt của mình như thể có chút đau đớn và tê dại

“Tư Ninh thực ngoan...” Thương Mặc dừng lại không chuyển động, lời nói nhẹ nhàng xoa dịu “Tiến vào hết rồi.” (-__-)

Tô Tư Ninh được hắn khích lệ, co rút hậu đình, Thương Mặc cũng nhẹn không được, cúi đầu rên một tiếng, hai tay nâng hông y lên, bắt đầu trườn tống.

“Ân...” Tô Tư Ninh hai tay vịn lên bàn, thân thể không ngừng dao động theo động tác Thương Mặc. Từ sâu trong cổ họng bật ra một tiếng rên.

Thương Mặc muốn tốc độ nhanh hơn, thế nhưng Tô Tư Ninh còn vướng khổ tử chưa thoát hết, hắn liền ôm ý tựa vào ngực mình, nhượng y khom người, mở rộng hai chân.

Tô Tư Ninh vô lực tùy ý Thương Mặc trút bỏ quần mình. Sau đó hắn đẩy đầu gối y tách ra, hai chân đặt lên hai bên tay vịn của ghế.

Cái tư thế này khiến Tô Tư Ninh vô cùng xấu hổ, đồng thời càng trở nên miễn cưỡng. Tiết khó bên trong vẫn còn, đỉnh phân thân cọ sát vào lớp vải, mang theo điểm thoải mái, khoái cảm lạ thường.

“Ân... ư... Ừ a...” Tô Tư Ninh thở gấp, hai tay chà sát đỉnh phía trước.

Tốc độ phía sau không ngừng, kịch liệt hơn trước, Tô Tư Ninh hầu như vô lực cầm phân thân đứng thẳng. Thương Mặc thấy, tốc độ thoáng chậm lại, hồi nhẹ bên tai y: "Phía trước cũng muốn?"

"Ân..." Tô Tư Ninh nhân tình hồng lên mê muội, vừa thẹn vừa mong chờ.

"Ngoan " Thương Mặc như dỗ dành "Nếu như ngươi có thể tự gác chân lên tay y không bỏ xuống, ta có thể dùng một tay giúp ngươi."

"..." Tô Tư Ninh nhân tình ngấn lệ nhìn hấn.

"Có được hay không?" Thương Mặc mềm giọng khuyên, ân cần gợi mở.

"... Được." Tô Tư Ninh cuối cùng mở miệng.

"Ngoan" Thương Mặc quả thực buông một bên chân y ra, dùng tay cầm lấy phía trước y.

Chân kia của Tô Tư Ninh suýt chút nữa rơi xuống, rồi lại cố gắng chịu đựng. Phía sau bắt đầu trều tống, không hòa dịu như lúc đầu. Phân thân bên ngoài cũng bị nhu lỏng phối hợp theo tiết tấu. Tô Tư Ninh ngửa đầu, không ngừng rên rỉ, thở dốc.

Cuối cùng tới lúc y nghĩ không thể chịu nổi nữa, muốn ngắt đi thì trong cơ thể, cự vật trều tống rất nhanh thêm vài lần, run run, phun trào dịch thể nóng ẩm, kích thích nội bích co rút. Y hét lên một tiếng, phía trước cũng xuất ra, thấm ướt y phục.

Hai người ôm lấy nhau, lặng lẽ thở dốc. Sau đó Thương Mặc rút ra, dịch thể trắng theo đó rỉ xuống. Tô Tư Ninh vô lực dựa vào hấn, tùy ý Thương Mặc xoay người y quay lại đối diện với hấn. Thương Mặc tách hai chân y, ôm y ngồi xuống phân thân vẫn đang đứng thẳng.

"Ân..." Tô Tư Ninh rên một tiếng.

Thương Mặc kéo hai tay y vòng qua cổ mình, nói bên tai y: "Ôm lấy ta."

Tô Tư Ninh làm theo, dù y chẳng còn nhiều khí lực.

Tiếp đó, Thương Mặc vẫn giữ nguyên tư thế, đứng lên.

"A a..." Tô Tư Ninh kinh hoảng kêu một tiếng.

Thương Mặc cười khê hôn lên miệng y, thuận tiện hướng tẩm thất bên trong đi vào.

Chỉ một lần, đương nhiên chưa đủ.

Buổi chiều, tổng quản mới đến thư phòng bẩm lại mọi việc cho Thương Mặc. Trong phòng buồng màn, gần âm thanh từ bên ngoài vọng vào.

Thương Mặc nghe tổng quản bẩm xong không nói gì, chỉ an bài một ít chuyện, sau cùng phân phó: "Mang đến cho Tô Tư Ninh hai bộ y phục."

Tổng quản đáp: "Vâng, Mạch Hồng buổi sáng cũng tới, nói y phục làm theo yêu cầu công tử đã được đưa đến, hồi lúc nào có thể mặc thử?"

"Buổi tối trở lại cho y thử."

"Vâng."

"Còn có việc sao?" Thương Mặc hỏi.

"Không có." Tổng quản đáp.

"Vậy lui xuống dưới."

"Vâng."

Buổi tối, Tô Tư Ninh vẫn còn mê mết, Thương Mặc ôm y quay về chủ viện.

Các tỳ nữ sớm qua lời Mạch Hồng biết được chuyện đã xảy ra, thấy Tô Tư Ninh như vậy cũng không lo lắng sốt ruột. Sau khi bưng cơm tối đến để hai người họ ăn, Mạch Thanh bưng tiếp chén được bỏ mà Tô Tư Ninh mỗi ngày đều phải uống, Thương Mặc tiếp nhận, tự mình cho y uống.

Tô Tư Ninh vẫn còn mệt, uống thuốc xong liền muốn ngủ. Thương Mặc không để y ngủ: "Người một ngày muốn ngủ bao nhiêu canh giờ? Hiện tại nửa đêm không được ngủ nữa."

Tô Tư Ninh nhìn hẩn một cái, không nói chuyện.

Thương Mặc cười, cởi bỏ giày, trèo lên giường, ôm y vào lòng.

Hai người tạm thời không nói, yên lặng hưởng thụ thời khắc tình thương ấm nồng.

Một lát sau, Thương Mặc mới mở miệng hỏi: "Ngoài Giang Nam, người còn muốn đi nơi nào nữa?"

Tô Tư Ninh thông thả đáp: "Kinh thành, Sơn Đông, Hoàng Sơn, Hoàng Hà, Hà Nam, Thiểm Tây, ven sông Tần Hoài, Tây Xuyên, Bạch đế thành, hồ Động Đình, Nam Hải..."

Y chậm rãi liệt kê từng nơi một, thanh âm khàn khàn nhưng vẫn rõ ràng.

Thương Mặc im lặng nghe.

"Chỗ ta muốn đi rất nhiều, ngày xưa đều chỉ được đọc trong sách." Tô Tư Ninh nói.

"Vậy nên người cũng muốn bản thân tự trải nghiệm. Dựa vào tâm tính của người, chớ nên để thân thể ốm yếu cản trở mình."

Tô Tư Ninh mỉm cười: "Nhưng hiện tại đã không còn quan trọng."

Thương Mặc nheo mắt nhìn y.

"Ta muốn sống, sống thật lâu, hảo hảo mà sống." Tô Tư Ninh nói "Cho tới nay suy nghĩ ấy vẫn không đổi. Thế nhưng hiện tại nguyên nhân đã thay đổi."

Thương Mặc câu dẫn ra tiểu ý.

"Ta chưa từng vứt bỏ cái gì, chỉ là hiện tại càng tích cực hơn." Tô Tư Ninh nhìn hắn "Ta sớm nói qua, ta muốn cưỡi ngựa sóng đôi với người đi thăm thú khắp nơi"

Thương Mặc cười, hôn lên trán y: "Vậy không hay, trái lại ta tình nguyện người vĩnh viễn ngồi trong lòng ta."

Tô Tư Ninh mỉm cười: "Nhưng ta muốn cao lớn hơn."

"Cao lớn đến đâu đều phải ngồi trong lòng ta." Thương Mặc trượt xuống, hôn nhẹ mi tâm.

"Nếu ta cao lớn bằng người thì sao?" Tô Tư Ninh vừa đón lấy thân mật của hắn, vừa cười hỏi.

"Không có khả năng." Thương Mặc cắn nhẹ mũi y "Người ở bên ta một thời gian, hiện tại cũng chỉ cao có

vậy thôi.”

Tô Tư Ninh không từ bỏ: “Nếu vạn nhất có thì sao?”

“Ta vẫn muốn ôm người.” Thương Mặc hôn lên môi y: “Dù người cao lớn, thân thể khỏe mạnh, vẫn là không thoát khỏi cánh tay của ta.”

Tô Tư Ninh mỉm cười, hé bờ môi, nghênh đón đầu lưỡi Thương Mặc tham tiến.

29. Chương 29

Những ngày kế tiếp, sóng êm gió lặng, chỉ ít biểu hiện ra ngoài thoát nhìn là như vậy.

Đã vào hạ, Tô Tư Ninh hiển nhiên rất thích khí trời nóng ẩm, không cần mặc nhiều áo, cũng sẽ không nhiễm phong hàn để rồi phải nằm trên giường dưỡng bệnh mười ngày nửa tháng.

Thương Mặc cuối cùng đã chịu để y học tiếp ky mã, thế nhưng hơn phân nửa thời gian đều đến trông chừng.

Hạ nhân trong bảo từ lâu đã minh bạch thiếu niên có địa vị như thế nào. Cho dù bảo chủ không nói ra nhưng bọn họ cũng chẳng còn nghi hoặc, thái độ đối với thiếu niên càng thêm tôn kính.

Nếu như y đơn thuần là nam sủng, thì chỉ cần vẫn được Thương Mặc độc sủng, vẫn giữ được vị trí bên cạnh hắn thì có thể làm chủ hậu viện Ngân Tùng Bảo. Nhưng y lại dự vào công vụ của Ngân Tùng Bảo, vì vậy không thể chỉ đơn giản là một nam thiếp đặc sủng. Điểm này, đám Mạch Thanh Mạch Hồng và tổng quản tất nhiên đã sớm hiểu, nhưng bọn hạ nhân khác giờ mới bắt đầu ngộ ra.

Đám thuộc hạ như Công Tôn Tề dĩ nhiên cũng biết từ lâu, nhưng đối với mọi chuyện bất thường xảy ra tại Ngân Tùng Bảo được bỏ qua, than thầm không ngớt.

Thương Mặc dẫn Tô Tư Ninh tham dự nhiều lần nghị sự chính vụ, thực sự đúng như lời hắn đã nói với y, hắn đi đâu, Tô Tư Ninh đi đó, trừ phi Tô Tư Ninh thỉnh thoảng thân thể không khỏe.

Bỏ qua phần tôn kính, bọn Công Tôn Tề vẫn luôn yêu mến Tô Tư Ninh. Y lúc nào cũng điềm đạm, an tĩnh, không cầu danh lợi, cho dù Thương Mặc cho y rất nhiều quyền lực, y cũng không vì đặc sủng sinh kiêu, tùy việc mà thay đổi bộ dạng cho hợp.

Nghĩ đến đây liền không khỏi tự giễu, lúc trước họ nghênh tiếp bảo chủ và thiếu niên trở về, chỉ thấy thiếu niên gương mặt thanh tú, còn có khí tức thanh lãnh. Bọn họ tâm mắt kém cỏi, không hề nhận ra dưới vẻ ốm yếu của thiếu niên là tâm cơ linh động.

Lại nói tiếp, Tô Tư Ninh hiện tại khí sắc tốt hơn rất nhiều so với vẻ bệnh nhược lúc mới đến đây, thần thái còn dẫn theo điểm băng lãnh sắc bén và tôn quý. Mặc dù đứng bên cạnh Thương Mặc, thoát nhìn y kém hơn, nhưng sánh vai đi cùng chẳng hề mất nửa phần hòa cảm. Tuy nhiên vẫn có người bất mãn, cho rằng một nam sủng trào cao chốn thanh nhã, chẳng ra thể thống gì.

Người phụ trách các hiệu buôn, vũ hành, tửu lâu của Ngân Tùng Bảo tề tụ trong sảnh vào một buổi chiều, tất cả tiến vào đại môn Ngân Tùng Bảo.

Người đầy tớ ra tiếp đãi thấy cả đám ùn ùn kéo tới, ngậy người một lúc, hỏi: "Chủ nhân mời các vị tới?"

"Không phải." Ông chủ Hoàng dẫn đầu nói thẳng: "Là ta có việc không rõ, muốn tiếp kiến riêng bảo chủ để thương nghị."

"Ra thế"

"Xin hỏi bảo chủ đang ở đâu?"

"Tiểu nhân không biết, có lẽ đang ở thư phòng." Đầy tớ đáp.

"Đa tạ." Mọi người nói, hướng thư phòng đi thẳng đến.

Gã đầy tớ gãi gãi mũi, đồng bọn bên cạnh hỏi: "Có nên đi báo cho tổng quản?"

Hắn nhún vai đáp: "Tùy."

"Mà có lẽ nên đi." Gã đầy tớ suy nghĩ một chút rồi nói.

ông chủ Hoàng gõ cửa thư phòng.

Nhưng không nghe thanh âm Thương Mặc đáp lại, chỉ nghe thấy một tiếng êm dịu: "Vào đi."

Mọi người cả kinh, đột nhiên nghĩ không thích hợp, nhưng lại nghĩ có lẽ nhân cơ hội này nói luôn trước mặt y, liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng quả nhiên chỉ có một mình Tô Tư Ninh. Y nửa nằm trên ghế đọc sách, thấy bọn họ liền buông sách, hạ chân xuống: "Ta tưởng là thị nữ của ta, khiến các vị chê cười rồi."

"Không dám." Ông chủ Hoàng nói.

Tô Tư Ninh liền đứng lên, chậm rãi đi tới bàn, nhìn về phía họ: "Các vị tới tìm Thương Mặc sao?"

Ông chủ Hoàng đáp: "Đúng, mà cũng không đúng."

Tô Tư Ninh nghe xong, khẽ nheo mắt, nhìn bọn họ hồi lâu mới cười nhạt hỏi: "Các vị đến khuyên giải?"

Mọi người nghe vậy, âm thầm nhìn nhau, kinh hãi vì thiếu niên đã biết.

Tô Tư Ninh thấy bọn họ không trả lời, vẫn cười nói: "Cũng đúng, đường đường là Ngân Tùng Bảo tối cao nơi phương Bắc, có lương thảo, có y thuật, có quân đội, thương nghiệp, trong bảo đều là những nhân tài kiệt xuất chốn giang hồ. Bảo chủ Ngân Tùng Bảo Thương Mặc tiêu sái tuần láng, ngạo khí ngất trời. Luận tình luận lý, Ngân Tùng Bảo còn đang đắn đo tìm một tiểu thư khuê các thích hợp làm bảo chủ phụ nhân. Nhưng bảo chủ lại chỉ sủng hạnh một nam nhân ốm yếu nhờ may mắn mà được yêu thương, đi ngược lại với luân lý trong thiên hạ."

Nhìn mọi người trước mặt biến sắc, Tô Tư Ninh cười cười nói tiếp: "Nếu chỉ sủng thì không nói, đằng này còn để nam sủng kia dựa vào công tư sự vụ, thực sự làm trò cười cho người trong thiên hạ chế nhạo."

Về giận dữ lộ ra trên mặt mọi người, ông chủ Hoàng cung tay hỏi: "Nếu công tử đã phân rõ thị phi, vì sao còn——"

Tô Tư Ninh khẽ liếc mắt nhìn ông một cái, đôi mắt sắc bén chiếu vào khiến ông chỉ nói được phân nửa rồi vô pháp nói thêm.

Tô Tư Ninh thu hồi đường nhìn, đảo mắt qua một vòng, cuối cùng mới nói: "Bảo chủ Ngân Tùng Bảo thật đáng thương cảm."

Ông chủ Trương đứng bên cạnh ông chủ Hoàng, cảm giận nói: "Nói vậy là thế nào?"

Tô Tư Ninh liếc ông một cái, thản nhiên nói: "Ngay cả ái tình đích thực cũng không thể có."

Mọi người sững sốt, á khẩu không thốt nổi một lời bào chữa. Tô Tư Ninh không nói tiếp, cũng chẳng buồn để ý đến họ, chậm rãi đi thẳng đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Một trận gió mát thổi vào, Tô Tư Ninh quay đầu lại: "Các vị đến vì muốn gặp bảo chủ?"

Mọi người câm lặng hồi lâu, sau đó ông chủ Hoàng mới cung tay lễ: "Bảo chủ công việc bề bộn, bọn thuộc hạ không tiện quấy rầy."

Tô Tư Ninh nhìn bọn họ, không có đáp lời.

“Làm phiền Tô công tử nghỉ ngơi, thuộc hạ xin cáo từ.” Ông chủ Hoàng nói xong, mọi người ở phía sau cũng ôm quyền hành lễ.

Tô Tư Ninh lúc này mới cười nhạt nói: “Các vị đi thông thả.”

Nổi đuôi nhau rời khỏi thư phòng, mỗi người trên mặt và trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ liếc mắt nhìn nhau không nói lời nào. Vừa lúc tổng quản đi tới, thấy bọn họ đi ra liền hành lễ vấn an.

Mọi người đáp lễ, có người nhin không được hỏi một câu: “Xin hỏi bảo chủ đang ở đâu?”

Tổng quản hơi mỉm cười: “Bảo chủ ở trong thư phòng.”

Mọi người sửng sốt. Tổng quản không giải thích thêm, chỉ hỏi: “Các vị phải đi rồi sao?”

Ông chủ hoàng ôm quyền nói: “Đúng vậy.”

Tổng quản cũng đưa tay ra: “Ta tiễn các vị, thỉnh.”

Trong thư phòng, Tô Tư Ninh hưởng gió trời một lúc mới vén rèm đi vào trong tấm thất. Thương Mặc tựa trên giường đọc sách, thấy y bước đến, cười nói: “Mọi người đi đã lâu, sao giờ mới vào?”

Tô Tư Ninh không đáp, khẽ mỉm cười, đi thẳng đến bên cạnh Thương Mặc, hay tay đặt lên ngực hắn, tặng nam nhân một nụ hôn.

Ngân Tùng Bảo cùng Cửu Vương phủ kết thông gia, hôn lễ loan báo khắp thiên hạ. Cửu Vương gia thân chính đến Ngân Tùng Bảo đón dâu.

Bảo chủ đưa Cửu Vương gia du sơn ngoạn thủy mấy ngày liền, đêm trước ngày đón dâu mở tiệc lớn khoản đãi, mời rất nhiều hào kiệt võ lâm phương bắc, các đại gia thương nghiệp đến, bữa tiệc càng thêm phần long trọng. Bảo chủ Ngân Tùng Bảo ngồi ở ghế trên, mặc y bào hắc sắc đính chỉ vàng, khí thế tự nhiên. Bên cạnh hắn là một vị thiếu niên, vận y phục cẩm hồng, sắc mặt tái tái, có vẻ mệt.

Cửu Vương gia tọa đầu hàng bên phải, nâng chén lên đầu tiên: “Đa tạ Thương huynh chiếu cố hai ngày nay.”

“Cửu Vương gia khách khí.” Thương Mặc cũng nâng chén, “Sau này chúng ta đều là người một nhà cả.”

Hai người cười to, một hơi cạn sạch chén rượu

Dưới sảnh có người đứng dậy chúc tụng, hai nam nhân khí phách hiên ngang, ung dung đáp lại những lời chúc tụng.

Thiếu niên bên cạnh Thương Mặc vẫn ít lời, chỉ cười nhẹ, thần sắc điềm đạm. Chợt ho một chút, Thương Mặc liền nhìn về phía y, hỏi: “Thế nào rồi?”

Tô Tư Ninh lắc đầu: “Không sao.”

Y nhiệm phong hàn hai ngày nay, cảm thấy khỏe hơn mới đồng ý dự yến hội.

Thương Mặc lại nói: “Ngày mai còn phải lên đường.”

Tô Tư Ninh nhìn hắn không hiểu, sau một khắc bị bỗng lên.

Mọi người ngẩn ra, Thương Mặc cười nói: “Tư Ninh thân thể bất hảo, cần đi nghỉ trước, không thể ở lại bồi các vị. Thỉnh các vị không câu nệ khách khí, cứ tự nhiên. Cửu Vương gia, thất lễ rồi.”

Cửu Vương gia mỉm cười gật đầu nói “Thương huynh cũng không nên khách sáo.”

Thương Mặc trước mặt bao người, ôm Tô Tư Ninh rời sảnh.

Đội bóng Thương Mặc đi khuất, dưới sảnh ồn ào một trận. Chúng thuộc hạ lưu lại cùng tân khách thỉnh thoảng cười rộ, thỉnh thoảng thở dài. Cũng có người coi khinh: “Đường đường là Ngân Tùng bảo chủ, đối đãi đặc biệt với nam sủng như thế còn ra thể thống gì?”

Tổng quản đứng bên cạnh hắn, nghe vậy, cười nhạt nói: “Tại Ngân Tùng Bảo, chủ tử chính là thể thống.”

Người nọ liền ai thán: “Do Thương Mặc vốn tự phụ.”

Tổng quản khẽ lắc đầu: “Là thuộc hạ nói sai, khiến đại nhân hiểu lầm. Trong Ngân Tùng Bảo, bảo chủ là bảo chủ, chủ tử là chủ tử.”

Người nọ sững sốt, trợn mắt nhìn ông. Tổng quản hơi cúi đầu, giữ đúng mực.

“Người có thể thả ta xuống rồi.” Một thanh âm nhẹ nhàng.

“Người chẳng phải muốn cao lớn hơn sao, vì vậy hiện tại ta phải tận dụng mọi cơ hội để ôm người.” Một giọng trầm thấp sang sảng đáp lại.

“...”

“Ngày mai sẽ khởi hành đi kinh thành, hôm nay tạm nghỉ sớm.”

“Ân.”

“Cửu Vương gia thực sự đối với tiểu Tiền tình sâu nghĩa nặng.” Thanh âm trầm sảng tiếp tục: “Hắn nói là đối với tiểu Tiền ‘hữu tình độc chung’ (tình yêu cả đời), quyết không thú thêm phi tử.”

Tô Tư Ninh che miệng cười khẽ.

“Còn người?” Thương Mặc lại hỏi, “Ta muốn biết người từ lúc nào đối với ta có ‘hữu tình độc chung’?”

Tô Tư Ninh khẽ cười cười, lúc đầu không nói, sau mới chậm rãi mở miệng: “Ngày ấy, khí trời tốt, ta vào núi hái thuốc, sau đó gặp đại thúc tiểu phụ. Rồi bão tuyết nổi lên, chúng ta vội vàng chạy về. Trên đường về ta chợt ngửi thấy mùi máu tanh. Ta tưởng động vật nào đó dính bẫy săn, liền đến nhìn một chút...”

Thương Mặc cúi đầu, mỉm cười nhìn y.

Tô Tư Ninh tiếp lời: “Nhưng nào ngờ, vừa thấy Thương Mặc, cả đời chung thân.”

—— toàn bộ văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-thu>